

« Ω ΘΕΕ ΜΟΥ, ΕΙΝΕ ΝΕΚΡΟΣ! ΕΙΠΕΝ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΥΤΟΥΡΗΣ » (Σελ. 108)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑ^ς DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 81]

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς διασώσεως ὁ Ὑβιὼν, ὅπως εἶδομεν, δὲν ἦτο πλέον ἀπλοῦς ναύτης ἀλλὰ διοικὸς τῶν ἀρμένων. Ὁ βαθμὸς οὗτος εἶχεν ἀπονεμηθῆ εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν ἀξιωματικῶν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐπὶ τῆς Τριαινῆς ὑπηρεσίας του. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο φιλόπνοος, πρόθυμος, τακτικὸς εἰς τὸ ἔργον του, οὐδέποτε ἔδιδεν ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας, οὐδέποτε ἐτιμωρεῖτο. Ὅτε ἀπεβιβάζετο μετὰ τῶν ἄλλων ναυτῶν εἰς τὴν ξηρὰν δὲν ἐσύχαζεν εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον παράπονον τὸ ὁποῖον εἶχον κατ' αὐτοῦ οἱ συνάδελφοί του.

— Δὲν πατᾶ τὸ κατώφλιον τοῦ καπηλιοῦ, φοβεῖται μὴν κολασθῆ σὰν βάλῃ μιὰ σταλιά ρακὴ ἔς τὸ στόμα του· μὰ ἔξω ἀπὸ τοῦτο εἶνε λαμπρὸ παιδί, παιδί τῆς καρδιάς.

Τὴν ἐπομένῃν κυριακὴν μετὰ τὴν λειτουργίαν τὸ ἐπιτελεῖον παρίστατο ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἐπιπέτεγυ (κάσαρο) τῆς Τριαινῆς εἰς τὴν ἐπιθεώ-

Ἔτος 12^{ον} — Τετάρτη 7^{ον}

ρησιν τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν οἱ κυβερνήται ἐκάστην κυριακὴν. Κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν ταύτην ὁ κυβερνήτης ἐξετάζει τοὺς ναύτας ἕνα πρὸς ἕνα, ἐπιπλήττει ἢ ἐπαινεῖ τοὺς ἀξίους ἐπιπλήξεως ἢ ἐπαίνου, ἐπιμελῶς ἐπίσης ἐξετάζει καὶ τὴν στολὴν αὐτῶν. Ἐπειτα δέ, ἂν ὑπάρχῃ μουσικὴ ἐπὶ τοῦ πλοίου, παίζει ἐν ᾧ οἱ ἄνδρες μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν τῶν παρελαύνοντι πρὸ τοῦ ναυάρχου ἢ τῶν κυβερνητῶν μετὰ τὴν παρέλασιν διαλύονται αἱ τάξεις καὶ τὸ πλήρωμα γευματίζει.

Ὁ Πλοίαρχος, καθήμενος πλησίον τοῦ ναυάρχου, παρίστατο σοβαρῶς εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ τὴν παρέλασιν· ἐφαίνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπιθεώρει τοὺς ἄνδρας καὶ ἔμενεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς στολῆς αὐτῶν, ἐνίοτε ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἔλεγε: καλὰ! πολὺ καλὰ! Οἱ παρελαύνοντες ἠσθάνοντο μεγάλην εὐχαρίστησιν βλέποντες τὸν πελώριον ἐκείνον κύνα, ἀκίνητον, σοβαρὸν, παρατηροῦντα αὐτοὺς μὲ προσοχὴν, κινουντα τὴν οὐρὰν του ὅποτε ναύτης

ΤΟΜΟΣ 17^{ος} — 7

τις η αξιωματικός ἐπλησίαζεν εἰς τὸ μέρος του.

Τὴν κυριακὴν ἐκείνην, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ παρέλασις, ὁ κυβερνήτης ἀναβὰς εἰς τὸ ἐπίστεγον ἀνέκραξε:

— Μὴ διαλύετε τὰς τάξεις· ὁ δευτέρος κυβερνήτης ἔχει νὰ σᾶς κάμῃ μίαν ἀνακοίνωσιν ἐν ὀνόματι τοῦ ναυάρχου.

Ὁ κ. Λεστούρης, ὅστις ἦτο πλησίον τοῦ ναυάρχου, ἐπροχώρησεν ὀλίγον, ἐξέβαλεν ἐν χαρτίον ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα διὰ φωνῆς δυνατῆς καὶ καθαρᾶς:

« Διαταγὴ τῆς ἡμέρας.

» Ὁ ναύαρχος Λαζονσέρ διοικητὴς τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας εὐχαριστεῖ τοὺς ἄνδρας διὰ τὴν γεναιότητα καὶ τὴν ἀταραξίαν, ἃς ἐδείξαν κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον συνέβη ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Χογκόγκ, καὶ προτείνει διὰ τοῦ αἵριον ἀναχωροῦντος ταχυδρομικοῦ εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν Ἀποικιῶν νὰ εὐδοκῆσῃ ν' ἀπονεύμῃ τὸ στρατιωτικὸν μετᾶλλιον εἰς τὸν δίοπον τῶν ἀρμένων Ὑβόνα Ἰωσίκην, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἀφοσίωσιν μετ' ἧς ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον ἔσωσε τὸν ναύαρχον. Προσέτι ὁ Ὑβὼν Ἰωσίκης ἐτέθη εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας τῆς ναυτικῆς μοίρας τῶν θαλασσῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ὡς καὶ ὁ Πλοίαρχος, ὁ ἐπὶ τῆς Τριαίνης κῶν τῆς Νέας Γῆς.»

Ὅλον τὸ πλήρωμα πρὸ πάντων δὲ οἱ καῦται καὶ οἱ νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν κατενθουσιασμένοι. Ἐγέλων, ἐφώναζον: « Ζήτω ὁ ναύαρχος! Ζήτω ὁ Ἰωσίκης! Ζήτω ὁ Πλοίαρχος!» Ἡ τελευταία αὕτη ζητωκραυγὴ ἦτο ἡ δυνατωτέρα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐδόθη διπλοῦν συσσίτιον εἰς τὸ πλήρωμα· πάντες ἐπὶ τοῦ πλοίου διεσκεδάσαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ Πλοίαρχος προσκληθεὶς εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ναυάρχου ἔφαγεν ἐν ὀλόκληρον κουτίον παξιμάδια. Ὁ ναύαρχος ἔπειν εἰς τὴν ὑγίαν του ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. ἔδωκε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ πῆ καμπανίτην, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν, κατεβρόχθισεν ὁμως ἀρκετὰ τσιμάκια σακχάρως καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν τράπεζαν ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου.

Τρεῖς μῆνες παρήλθον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ Τριαίνα ἐξηκολούθη τὸν περίπλου τῆς, εὐρισκομένη δὲ αὐτὴν τῶρα ἐν Ἰοκοχάμῃ, ὅπου μετ' ὀλίγον ἔφθασε τὸ ἀτιμόπλοιον τὸ φέρων τὴν ἐκ Γαλλίας ἀλληλογραφίαν. Μὲ ποίαν ἀνυπομονήσαν περιέμενον πάντες τὰ λευκὰ ἐκεῖνα τετράγωνα χαρτὰ τὰ ὁποῖα ἔφερον εἰς αὐτοὺς εἰδήσεις ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἐκ τῆς πατρίδος, εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐκεῖνας παραλίας!...

Τινὲς ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον ἐπιστολὴν καὶ ἠσθάνοντο μεγάλην λύπην ἐνόμιζον ἑαυτοὺς ὡς ἐγκαταλειμμένους.

Ἀλλ' ὁ κ. Λεστούρης καὶ ὁ Ὑβὼν δὲν ἦσαν ἐκ τούτων, ὁ κ. Λεστούρης ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς του ἀναγγέλλουσαν εἰς αὐτὸν τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς του Βριγίτης μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, φίλου τοῦ κ. Λεστούρη ἢ μητρὸς τοῦ Ἰωάννου ἐπλεκεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς διὰ μακρῶν τὸ ἐγκώμιον τῆς Μαρίας τῆς ἔγραφεν ὅτι ἦτο ἀληθὲς εὐτύχημα νὰ τὴν ἔχῃ μαζί της, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Καὶ ὁ Ὑβὼν ἔλαβε μίαν ἐπιστολὴν, μακρὰν, ὀκτασέλιδον, τῆς ὁποίας τὸ ἀγαπητὸν στοργιγύλον γράφιμον συνεχίνει αὐτὸν βαθύως.

« Εἶμαι εὐτυχῆς, μετὰ τῆς κ. Λεστούρη, τῆς ἔγραφεν ἡ μητρὸς του, ὅσον εἰμυροῦ νὰ εἶμαι εὐτυχῆς ὅταν εἰσάι μακρὰν μου. Ἡ κ. Λεστούρη μὲ μεταχειρίζεται ὡς φίλην· ἐλπίζω δὲ ὅτι τῆς φαίνομαι χρήσιμος καὶ τὴν βοηθῶ εἰς τὸ οἰκοκυρεῖο τῆς. Ἔννοεῖς ὅτι δὲν ἐδέχθηκα καμμίαν πληρωμὴν· ἀλλ' ἡ κυρία Λεστούρη ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀρνησίς μου δὲν προήλθεν ἀπὸ ὑπερηφάνειας. Ὅ, τι μοῦ στέλλεις, παιδί μου, μὲ φθάνει μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅλα μου τὰ ἔξοδα, καὶ τὰ ἄλλα μας χρήματα δὲν τὰ ἐγγίξω· ἢ μποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν μίαν ἡμέραν.»

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ὑβὼν ἐπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του ἔστειλεν ὁ ναύαρχος καὶ τὸν προσεκάλεσε. Ὁ ναύαρχος εὐρίσκειτο εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Τριαίνης, ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖράς του μεγάλην ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀνοίξῃ. Ἰδὼν τὸν δίοπον εἶπεν:

— Ὁ κύριος Ὑπουργὸς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν αἰτησίαν μου· σοὶ ἀπονέμει τὸ στρατιωτικὸν μετᾶλλιον ὡς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου!

Τόσον μεγάλην χαρὰν, τόσον ἀπερίγραπτον ἀγαλλίασιν ἠσθάνθη ὁ Ὑβὼν ὥστε ἐφοβήθη μήπως λιποθυμήσῃ. Ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔτρεμον οἱ πόδες του.

— Ἐλα, φανοῦ ἀτάραχος, παιδί μου, καὶ δός μου νὰ σοῦ σφίξω τὸ χέρι.

Ὁ Ὑβὼν ἠθέλησε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ ναύαρχος, καὶ πάλιν ἐγὼ σοῦ μένω χρεώστης, διότι χωρὶς σε δὲν θὰ ἦμην βεβαίως ἐδῶ τώρα, καὶ δὲν τὸ λησμονῶ.

— Καὶ χωρὶς τὸν Πλοίαρχον, κύριε ναύαρχε! ἀπεκρίθη ὁ Ὑβὼν, συνελθὼν πλέον ἐντελῶς.

— Ναί, παιδί μου· ἀλλὰ εἰς τὸν Πλοίαρχον δὲν ἢμποροῦμεν νὰ δώσωμεν παράσημον, ἐπαρασημοφορήθης λοιπὸν σὺ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ἄκουσε μὲ

Ἰωσίκην, ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες καὶ θὰ πᾶς ἐμπρὸς, σοῦ τὸ λέγει ὁ γέρον ναυάρχός σου. Τώρα πῆγαινε νὰ διηγηθῆς τὴν εὐτυχίαν σου εἰς τοὺς φίλους σου. Ὁ κυβερνήτης θὰ δώσῃ σήμερον διπλοῦν συσσίτιον, διὰ νὰ ἢμπορέσουν νὰ πίνουν εἰς ὑγίαν σου. Νομίζω, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν κ. Λεστούρη, ὅτι ὁ προστάτης σου εἶνε εὐτυχέστερος καὶ ἀπὸ σὲ ἀκόμη.

Πράγματι, ὁ Ἰωάννης ἀπήστραπτεν ἐκ χαρᾶς καὶ ὑπερηφάνειας· ἐκάλεσε τὸν Ὑβόνα εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐφιλήσῃ θερμῶς. Καὶ οἱ δύο ἦσαν βαθύτατα συγκινημένοι.

— Ἐξακολούθησε ὅπως ἤρχισες, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν προστατευόμενόν του, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ αἰσθανθῶ τὴν χαρὰν νὰ σε ἴδω ἀξιωματικόν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην· χαρὰ καὶ εὐθυμία ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐγέλασαν, ἐχόρευσαν, ἔπιαν εἰς ὑγίαν τοῦ ναυάρχου, τοῦ Ὑβόνου, καὶ τοῦ Πλοίαρχου ἀκόμη.

Ὅλοι ἐχάρησαν διὰ τὸ εὐτύχημα τοῦ Ὑβόνου, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦτο δικαία ανταμοιβὴ τῶν προτερημάτων του. Μόνον δύο παλαιοὶ κελευσταί, ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸν των, ἀλλ' ἐκρυψαν τί εἶχον εἰς τὴν καρδίαν των καὶ συνεχάρησαν καὶ αὐτοὶ τὸν Ἰωσίκην.

Ἡ Τριαίνα ἐναυλόχει ἀκόμη εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἰοκοχάμης.

— Εἰς τὸ κατὰστρομα ὅσοι ἔχουν ἄδειαν! εἶχε φωνάξῃ εἰς δίοπος μετὰ τινος ἡμέρας.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται οἵτινες ἐμελλον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν εἶχον ἤδη ἐνδύθῃ μὲ προθυμίαν,

Ὅσοι ἔλαβον ἄδειαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχον ἀκόμη ἰδῆ τὴν Ἰοκοχάμην· μεγάλη λοιπὸν ἦτο ἡ χαρὰ των. Φαῖδροι ἐπήδησαν ὅλοι εἰς τὴν ἄκατον, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τοὺς ἀποδιβάσῃ ἔξω.

Εἰς κελευστῆς ἐκράτει τὸν αἶκα τοῦ πηδαλίου. Ὁ Ἰωσίκης ἦτο ἐπίσης ἐντὸς τῆς λέμβου, ἠσθάνετο δὲ καὶ αὐτὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν διότι ἐμελλε νὰ ἰδῇ τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τοὺς κιτρίνους κατοίκους του. Πρώτην φορὰν ἐπίσης ἐπρόκειτο νὰ φανῆ μὲ τὸ στρατιωτικὸν μετᾶλλιον ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ κ. Λεστούρης ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν νὰ φέρῃ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ τὰς προηγουμένας ἡμέρας καὶ τῆς ἐνεπιστεῦθη ἀρκετὰ σημαντικὸν ποσόν. Ὁ κ. Ἰωάννης δὲν εἰμυροῦε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ πλοῖον διότι ὁ κυβερνήτης μετὰ τοῦ ναυάρχου καὶ τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ εἶχον ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν εἰς τὰ περίξ τῆς πόλεως, μετ' αὐτῶν δὲ εἶχον παραλάβῃ καὶ τὸν Πλοίαρχον.

Τὴν ὄρισμένην ὥραν ἡ ἄκατος ἤτις εἶχεν ἀποδιβάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς λαβόντας ἄδειαν ἐπέστρεψεν ἐπαναφέρουσα αὐτοὺς· ὑπαξιωματικοὶ καὶ ναῦται

ἀνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, ἀφ' οὗ δὲ ἀπήντησαν εἰς τὴν κλησιν τοῦ ὀνόματός των ἀπήλθον νὰ κατακληθῶσι.

— Μήπως εἰξεύρατε τί ἔγεινεν ὁ Ἰωσίκης; δὲν εἶνε παρὼν εἰς τὴν κλησιν!

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπέτεινεν ὁ κ. Λεστούρης εἰς τὸν Γκωθώμην, οὗτος δὲ ἐφάνη ὅτι ἐπαράχθη κάπως. Ὁ Γκωθώμης ἦτο κελευστῆς, πρόθυμος καὶ φιλότιμος, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πῆν κάποτε πολὺ· αὐτὸ ὑπέθεσεν ὁ κ. Ἰωάννης ὅτι συνέβαινε καὶ τότε διότι οἱ λόγοι τοῦ κελευστοῦ ἦσαν συγκεχυμένοι.

— Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐβγήκαμε ἀπὸ τὴν ἄκατον, ἐγὼ ἐτράβηξα ἄλλον ὁδόνον καὶ αὐτὸς ἄλλον, δὲν εἰξεύρω τί ἔγεινε.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε βολοφονηθῆ ἐν Ἰοκοχάμῃ εἰς Ἀγγίλος ὅστις ἔφερε μετ' αὐτοῦ ἀρκετὸν χρηματικὸν ποσόν· ἡ κεφαλὴ του εἶχεν εὐρεθῆ ὀπίσω ἐνδὸς φράκτου καὶ τὸ σῶμά του ἑκατὸν μέτρα μακρόθεν αὐτῆς. Ὁ κ. Λεστούρης ἐσυλλογίσθη τὴν θηριώδη ἐκείνην ληστείαν ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ Ὑβὼν δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον.

— Ὁ Ὑβὼν εἶχε μαζί του σπουδαῖον χρηματικὸν ποσόν, διανοήθη ὁ κ. Ἰωάννης. Ἀλλὰ τί ἰδέα εἶνε αὐτῆ ποῦ μοῦ ἦλθε; Ἰσως θὰ ἐβράδυνε ὀλίγον καὶ θὰ ἐπιστρέφῃ μὲ κανέν ἄλλο ἐφόλιον (φελούκαν).

Ἡ ὥρα παρήλθεν ἐν τούτοις, ἐνυκτώσεν ἄλλ' οὐδὲν ἐφόλιον ἐφάνη.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Λεστούρη ἐγένετο ὀλονὲν μεγαλειτέρα. Πῶς ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἐρευνησῇ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, ἀλλ' εἶχεν ὑπηρεσίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πλοίου!...

Εἰς ὑποκελευστῆς παρετήρησε τὴν ταραχὴν μετ' ἧς ὁ κ. Λεστούρης ἐδάδιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, στρέφων ἐκάστην στιγμὴν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν πόλιν.

— Ἐμειναν πάλιν ἔξω ἄνδρες, κύριε κυβερνήτη; ἠρώτησεν ὁ ὑποκελευστῆς ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο ὁ Φίλιππας.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, μόνον ὁ δίοπος Ἰωσίκης δὲν ἐπέστρεψε μὲ τὴν ἄκατον, καὶ αὐτὸ μὲ ἀνησυχεῖ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, διότι εἶχε ἀρκετὰ χρήματα ἐπάνω του, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶνε πάντοτε τακτικὸς.

— Κύριε κυβερνήτη, εἶπεν ὁ Φίλιππας, διατάσσετε νὰ ἐτοιμάσουν τὴν σκάφην; (1) Ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς καὶ θὰ γυρίσω ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπηρεσίαν μου. Πιθανὸν νὰ μὴν εὐρεθῶ ὁ Ἰωσίκης καὶ ἴσως θὰ τὸν εὐρῶ εἰς τὴν προκυμαίαν.

— Εὐχαριστῶ, Φίλιππα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης.

(1) Εἶδος ἐφολίου· γαλλιστὶ youyou ἄγγλιστὶ jolly-boats.

Διατάξατε να ετοιμάσουν την σκάφη, είπεν εις τον αξιωματικόν της υπηρεσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΥΒΩΝΟΣ ΙΩΣΙΚΗ. — Η ΣΥΝΑΜΟΧΗ

Μετά δύο ώρας ο κ. Λεστούρης έλαβε την ειδησιν ότι το εφόλιον επέστρεφεν άνέβη εις το κατάστρωμα και είδε κατά πρώτον τον υποκελευστήν έχοντα αίματωμένον το πρόσωπον και καταξεσχισμένα τα ένδύματά του. Έπειτα, δέ, όπισθεν αυτού, τέσσαρας ναύτας κρατούντας έν αναίσθητον σώμα το όποσον απέθεσαν εις τους πόδας του Ιωάννου. Ήτο ο Υβών.

— Ω, Θεέ μου, είνε νεκρός! άνέκραξεν ο κ. Λεστούρης.

Άλλ' όχι, ο Υβών δεν ήτο νεκρός. Ήτο αναίσθητος εκ της μέθης: οι όφθαλμοί του ήσαν άνοι.

ή μορφή του άπεκτηνωμένη, τα ένδύματά του εις έλεεινήν κατάστασιν.

— Είνε χειρότερα παρά νεκρός, ισκέφθη ο κ. Λεστούρης και εκάλεσεν άμέσως τον όπλονόμον.

— Βάλετε τον άνθρωπον αυτόν εις τα σίδηρα, και αύριον, όταν περάση ή μέθη του, ως με ειδοποιήσουν! διέταξε. Ο κ. Λεστούρης είχεν ήδη λάβη την άπόφασιν να φανή αυστηρότατος, διότι ίσα ίσα ή αγάπη την

« ΚΑΙ Ο ΥΒΩΝ ΕΛΑΒΕΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ » (Σελ. 98)

όποίαν είχε προς τον Ιωσίκην επέβαλεν εις αυτόν να φανή άμελιτικός και να τον τιμωρήση αλύπητα.

Άλλ' ή λύπη του Ιωάννου δεν περιγράφεται ήτο τόσοσ ύπερήφανος δια τον προστατευόμενον του! είχε τόσοσ εμπιστοσύνην εις αυτόν!... Και δια μιās τον είδε να πέση τόσοσ χαμηλά, να κυλισθῆ εις τον βόρβορον!

Ο Φίλιππας, παρά του όποίου εζήτησε λεπτομερείς πληροφορίας, τῷ διηγήθη τα εξῆς:

— Το λοιπόν, κύριε κυβερνήτα, κ' εγώ ήμουν πολυ άνήσυχος, όπως του λόγου σας, και μάάλιστα από την στιγμήν που μου είπατε ότι ο Ιωσίκης είχε επάνω του χρήματα. Δεν ήθελα να χάσετε την ιδέα που έχετε δι' αυτόν, και δι' αυτό δεν σās άνέφερα μέαν όμιλίαν που εκάμαμε ο Ιωσίκης και εγώ, είνε πέντε εξ ήμέρες τώρα. Μου είχε είπη πως εϊξεύρει ένα τρόπον να κερδίση γρήγορα χρήματα. Τί τρόπο; του είπα εις την αρχήν δεν

ήθελε να μου είπη με τα πολλά όπως μου εφάνερωσε τον τρόπον μου είπε ότι ένας ναύτης του διηγήθη ότι έξω είνε ένα χαρτοπαικτείο που το κρατεί ένας Άμερικανός, και όπου, αν ήξερε κανείς να παίξη, ήμπορούσε να κερδίση χιλιάδες. Του είπα πως ήμπορούσε να χάση και όσα είχε επάνω του. Άλλ' αυτός δεν έδωκε προσοχή εις τους λόγους μου. Είχα λησμονήση όλην αυτήν την ιστοριαν, αλλά μου ήλθεν εις τον νούν όταν ήμουν εις το κατάστρωμα και δι' αυτό σās επρότεινα να έδω έξω να εξετάσω.

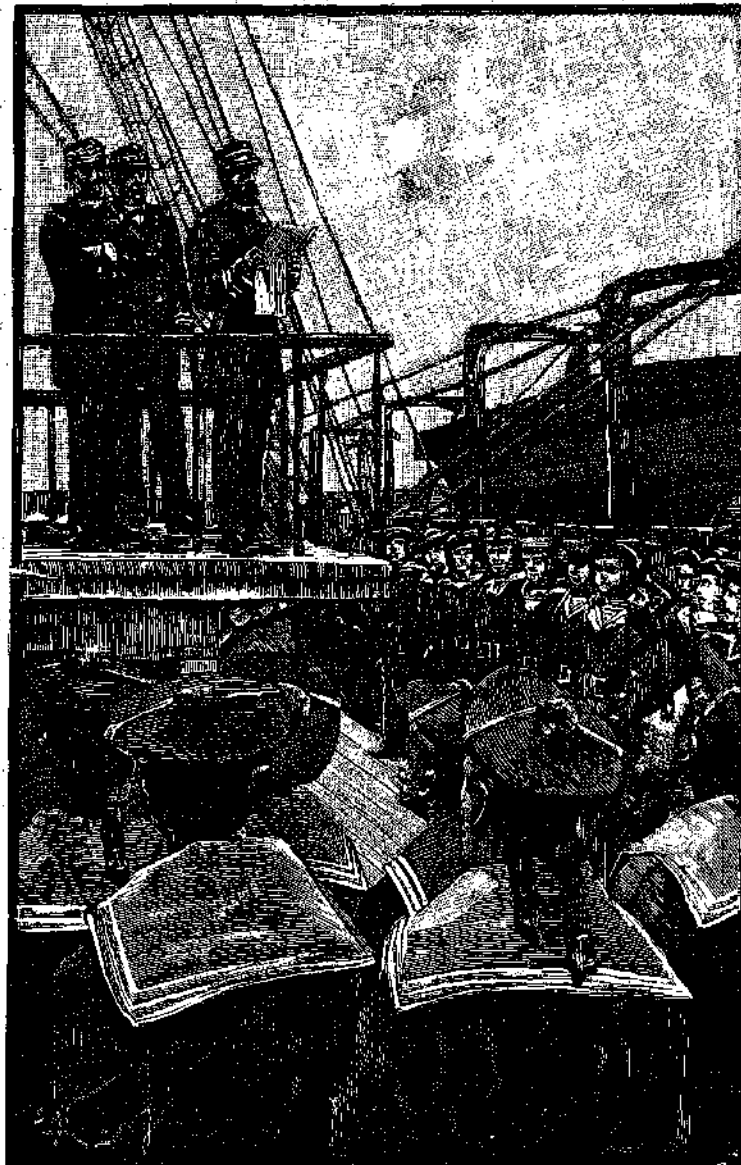
« Άμα επάτησα εις την στερειά ήρχισα να εξετάζω γνωρίζω καλά την πόλιν και όλα τα κατάτοπια της έτρεξα επάνω κάτω του κάκου σιμά εις τα λουτρά απάντησα ένα κοριτσάκι το όποσον

μου είπε μερικάς λέξεις σε έλεεινά γαλλικά. Το έρώτησα και κατώρθωσα να μάθω ότι είδε « ναύτη μ' ένα νόμισμα πάνω στηθος». Το έπηρα από το χέρι και με έπηγε πίσω από ένα είδος κήπο, όπου εύρήκαμε τον Ιωσίκην εξαπλωμένον προύμυτα σ' ένα λάκκον ήτο εις έλεεινήν κατάστασιν: ήθέλησα να τον ξυπνήσω, να τον σηκώσω, να τον πάγω εις την σκάφην και να τον φέρω

όπισω, άλλ' αυτός άγρίψε με μιās, χύθηκε επάνω μου, με έριψε χάμω και έγρατσούνισε το πρόσωπό μου. Κατώρθωσα να ξεφύγω και έφώναξα τους τέσσαρας άνδρας που δεν ήσαν μακριά. Τον εύρήκαμε πάλιν εξαπλωμένο χάμω... Τον πήραμε σ' τη σκάφη, χωρίς να αντισταθῆ καθόλου αυτή τη φορά ήτο σ' αυτή την κατάστασιν της βλακειας που εύρίσκεται έως αυτήν την στιγμήν έννοείται, κύριε κυβερνήτα, αν το ζητήτε θα σιωπήσω και δεν θα ζητήσω άνάκρισιν: αλλά θα είνε πολυ πικρό δι' ένα άνθρωπον που έχει τόσο έτη εις την υπηρεσίαν. Ο Ιωσίκης εκτύπησε άνωτέρων του χωρίς να του δώση αίτιαν.

Ο τρόπος μεθ' ού ώμίλει ο υποκελευστής δυσηρέστησε πολυ τον Ιωάννην: αλλά δυστυχώς τα πράγματα εφάνιντο αληθή.

— Ήσο μόνος, ήρώτησε, όταν ο Ιωσίκης σου ώμίλησε περι του χαρτοπαικτείου εκείνου;

« Ο Κ. ΛΕΣΤΟΥΡΗΣ ΑΝΕΓΝΩΣΕ ΔΙΑ ΦΩΝΗΣ ΑΥΝΑΤΗΣ » (Σελ. 98)

— Όχι, κύριε κυβερνήτα, ήτο παρών και ο Γκωθώμης.

Ο Γκωθώμης έρωτηθείς έδωκεν απάντησιν συμφωνούσαν με όσα είχεν είπη ο Φίλιππας. Οι τέσσαρες ναύται όστινες είχον φέρη τον Ιωσίκην δεν ήξευρον τίποτε, διότι ο υποκελευστής τους είχε διατάξη να περιμένωσι: είχον εύρη τον Ιωσίκην εις την κατάστασιν, εις την όποίαν εύρίσκετο ακόμη. Το πράγμα είνετο πολυ σοβαρόν, διότι και επί τη

υπόθεσει ότι έμελλον να εύρεθώσι τα χρήματα, πάλιν έμενεν ή μέθη και αι αίτιαι κατά άνωτέρου.

Ο κ. Λεστούρης διήλθε κακήν νύκτα προσεπάθει να εύρη δικαιολογίαν τινα δια τον προστατευόμενον του: άλλ' ή διήγησις του Φίλιππα αφήρει πάσαν έλαφρυντικήν περίπτωσιν. Είς ποίον κρημόν είχε κρημνισθῆ ο Υβών;...

[Έπειτα συνέχεια]

ΑΙΜΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατά παράρτησιν εις τού Γαλλικού
εξ: ΚΑΙ DE NANTES

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

(Α Λ Λ Η Γ Ο Ρ Ι Α)

ΤΟ νύξ· ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀνεπαύετο νεαρὰ κόρη, στήριζουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ μαλακοῦ λευκοῦ προσκεφαλαίου, καὶ ἔχουσα κλειστὰ τὰ βλέφαρα ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ἐπὶ τραπέζιου παρὰ τὴν κλίνην ἦσαν ἐντὸς πολυτελοῦς τορευτοῦ δοχείου ἄνθη πρὸ μικροῦ κοπέντα ποικιλόχροα καὶ εὐοσμώτατα.

Τὰ παράθυρα εἶνε κλειστὰ, πάντοῦ ἄκρα σιωπὴ καὶ ἡρεμία. Θερμότης δὲ βαρεῖα καὶ ὀχληρὰ εἶνε ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ θέρους.

Ἄλλ' ἀκούσατε· αἰφνης ἐλαφρὸν ψιθύρισμα ἀκούεται, ὡς βόμβος, καὶ ἐλαφρὸν ψι ψι ψι ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τῶν κλαδίων καὶ τῶν ἀνθέων. Μορφαὶ δὲ φαντασιώδεις καὶ ἀτμώδεις ἀνέρχονται ἐκ τῆς κάλυκος τῶν ἀνθέων, ἀέριον ἐλαφρὸν τὰς περιενδύει καὶ φοροῦσι στέμμα.

Καὶ ἐκ μὲν τοῦ βοδοχρόου κόλπου τοῦ βόθου ἐξέρχεται γυνὴ ῥαδινὴ ἐν τῇ ἀπλωτῇ κυμαινομένη κόμη τῆς στίλβουσι μαργαρίται ὅμοιοι πρὸς ῥανίδας δρόσου.

Ἐκ δὲ τῆς περικεφαλαίας τοῦ βαθυπρασίνου ἀκονίτου ἀναπνῶν ὑπερήφανος καὶ τολμηρὸς ἱππότης. Τὸ ξίφος του σπινθηροβολεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ κράνους του πείσεται πτερόν ἐρωδίου ἐπάργυρον.

Ἐκ τοῦ κρίνου ἐξέρχεται σεμνὴ κόρη, καὶ ὁ πέπλος τῆς εἶνε ἀραχνοειδής.

Μεγαλοπρεπής, ἀλλὰ μόνον ἀνευ στέμματος, προβαίνει ὑπερήφανος μονάρχης καὶ σπαθοφόροι ἐξέρχονται ἐκ τῆς κυανῆς ἱρίδος.

Ἐν τούτοις περὶ τὴν κλίνην τῆς κόρης χορεύουσι καὶ περιστρέφονται τὰ ἄλλα ἄνθη ἐν παρὰ τοῦ χορῶ κυκλίῳ, περιστρεφόμενα δὲ ἔχουσι πρὸς τὴν κοιμωμένην κόρην:

· ὦ κόρη, κόρη, κόρη, κάτοικε τῆς γῆς, βιαίως μᾶς ἀπέκοψες καὶ φθίνουμεν,

καὶ θνήσκουμεν ἐν τῷ κομψῷ δοχείῳ σου.

ὦ πὸς ἀνεπαύεμεθα εὐδαίμονα ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς κοινῆς μητρὸς μας γῆς, καὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου εἰχομεν τὰς χλιαρὰς θωπείας! αὐτὰ δροσερὰ τὰ ἀσθενῆ κλωνία μας ἐλύγισε, καὶ ὅλην νύκτα εὐθυμῶ ἐπαίζομεν.

Τὰ διαυγῆ τῆς δρόσου καὶ βροχῆς νερὰ τὸ εὐοσμὸν μας σῶμα κατεδρόσισον, καὶ τὴν βυθισμένα εἰς θάλασσαν νερόν, φυλλοροοῦμεν θεῶ, καὶ μαραινόμεθα.

Ἄλλ' ὅμως πρὶν, ὦ κόρη, ἀποθάνωμεν, ἴδου σὲ ἐκδικούμεθα, τετέλεστα!

Τὸ ἄσμα ἔπαυσε, τὰ ἄνθη κυπτουσιν ἐπὶ τῆς κοιμωμένης κόρης, καὶ πάλιν ἐπανέρχεται ἡ προτέρα βαρεῖα σιωπὴ, καὶ πάλιν ἀκούονται οἱ λεπτοὶ ψιθύρισμοί.

Ποῖος βόμβος, ποῖον ἡσυχον ψιθύρισμα, ποῖα ρεύματα ἀρωμάτων πνέουσιν ἀφθόνως ἐπὶ τῆς ὑπνωττούσης νεανίδος!

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, αἱ λαμπραὶ ἀκτίνες του φωτίζουσι τὸ δωματίον, τὰ πνεύματα ἐξαφανίζονται· ἡ δὲ κόρη ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς τῆς φαίνεται ὅτι κοιμᾶται. Ἦνε λευκὴ ὡς κρίνον, εὐμορφωτάτη ἔτι, ἀλλὰ ψυχρὸς παγερὸν κατέλαβεν αὐτὴν. Οἴμοι! ἄνθος μαρανθῆν καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται διὰ πάντοτε πλησίον τῶν μεμαραμμένων ἀδελφῶν τῆς τῶν ὁποίων τὰ πνεύματα τὴν ἐδολοφόνησαν!

Εἶθε ἡ λυπηρὰ αὕτη ἀλληγορία νὰ σας προφυλάξῃ, ὡς προσφιλεῖς ἀναγνώστριαι, καὶ νὰ σας ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ κοιμᾶσθε ἔχουσαι ἐν τῷ δωματίῳ σας ἄνθη καὶ ἀνθοδέσμας. Τὸ ἐκ τῶν ἀνθέων ἐξερχόμενον ἀνθρακικὸν ὄξυ ἐπιφέρει ἀσφυξίαν, οὐχὶ πτανίως θανατηφόρον!

· ὦ

ΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδ. σελ. 91]

Ἄν οἱ κηφῆνες εἶνε ὀκητροί, αἱ ἐργάτιδες μέλισσαι ὅμως εἶνε φιλοπονόταται. Κατασκευάζουσι τὰ κύτταρα, συναγοῦσι τὸ μέλι, τρέφουσι καὶ περιποιοῦνται τὰ νεόσσια. Κατ' ἀρχὰς συγκολλῶσι μὲ τὸν πισσόκηρον τὸν ὑποῖον προμηθεύονται ἐκ ῥητινωδῶν δένδρων τὰ διαφορὰ μέρη καὶ τὰς σχισμάδας τῶν κατοικίων των, ἔπειτα δὲ κατασκευάζουσι τὴν κηρήθραν. Καλλιτεχνικώτατα προσαρμύζουσι πρὸς ἄλληλα τὰ κανονικὰ ἐξάγωνα κύτταρα. Τὸ φυσικὸν ὀρμηφύτον τῶν μελισσῶν εἶνε ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον. Ἄπορεί τις καὶ εκπλήττεται πὸς κατορθόνουσιν αἱ μέλισσαι νὰ κατασκευάζωσι τὸσον σύμμετρα τὰ κύτταρα, μὲ τέχνην τὴν ὑποῖαν μόνη ἡ εὐφυΐα τοῦ ἀνθρώπου μὲ προσεκτικὸς ὑπολογισμὸς ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ. Τὰ μικρότερα κύτταρα εἶνε προωρισμένα διὰ τὰς ἐργάτιδας μελίσσαι, πολὺ μεγαλειότερα εἶνε τὰ διὰ τοὺς κηφῆνας, αἱ δὲ μικραὶ βασίλισσαι ἔχουσι, ὡς σὰς εἶπα ἤδη, πολὺ μεγαλειότερα καὶ διαφορετικὰ κατὰ τὸ σχῆμα κατοικίας. Τὸ κηρίον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου συγκολληται τὰ κύτταρα κατ' ἀρχὰς ἔχει λευκὸν χρῶμα ἀλλὰ βραδύτερον κιτρινίζει.

— Ἄλλ' αὐτὸ τὸ κηρί πού τὸ εὐρίσκουσι αἱ μέλισσαι, θεῖε; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Σχηματίζεται εἰς τὸν στόμαχόν των ἀπὸ τὸν χυμὸν τοῦ μέλιτος, ἀπήντησεν ὁ κ. Θεολόγος. Ἡ μέλισσα διαλύει μὲ τοὺς πόδας τῆς τὸ κηρίον, τὸ φέρει εἰς τὸ στόμα τῆς καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κυττάρων. Εἰς ἐκάστην κυψέλην εἶνε ἢ ἡ Ἰ πλάκες κηρίου, ἐκατέρωθεν δὲ αὐτῶν εὐρίσκονται κύτταρα, καὶ διαδρομοὶ ὑπάρχουσι, ἀρκετοὶ διὰ τῶν ὁποίων αἱ πολυάσχολοι μέλισσαι χωρὶς ἀπώλειαν καιροῦ πηγαίνουσι εἰς τὰ διαφορὰ μέρη τῆς οἰκίας των. Τὰ κύτταρα χρησιμεύουσι εἰς τὰς μελίσσαις ὅχι ὡς κατοικίαι ἀλλὰ ὡς ἀποθήκαι καὶ φωλεαὶ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Τὸ μέλι κατασκευάζουσι ἀπὸ τὸν γλυκὺν χυμὸν τὸν ὁποῖον περιέχουσι πολλὰ ἄνθη· ἀπορροφῶσιν αὐτὸν μὲ τὴν προσοκίδα των, καὶ τὸν κατεργάζονται εἰς τὸν προστόμαχον. Διότι πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι ὅλαι αἱ

μέλισσαι ἔχουσι ἓνα προστόμαχον ἢ μελιτοστόμαχον καὶ ἓνα κηροστόμαχον. Ἄμα γέμισῃ ὁ στόμαχος μὲ γλυκὺν χυμὸν ἐπιστρέφουσιν ὀπίσω εἰς τὴν κατοικίαν των, παράγουσι τὸ μέλι μὲ τὸ στόμα των εἰς ἓν κύτταρον καὶ τὸ περικλείουσι μὲ ἓν λεπτὸν περιχάλυμμα κηροῦ.

— Καὶ εἰμποροῦν αἱ μέλισσαι νὰ βυζαίνουσι μέλι ἀπὸ ὅλα τὰ λουλούδια; εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀπήντησεν ὁ θεῖος. Τὰ φαρμακερὰ φυτὰ δὲν τὰ πειράζουσι ἀλλὰ καὶ μερικὰ ἄλλα ἰαματικά, ὅπως εἶνε τὸ χαμομήλι παραδείγματος χάριν, τ' ἀφίνουσι ἡσυχᾶ. Τοῦναντίον πολὺ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη τῆς φιλύρας, τῆς καστανίας καὶ τῶν ἄλλων ὀπωροφόρων δένδρων· ἐπίσης τὸ τριφύλλι καὶ τὸν ἀραβόσιτον, κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῆς ἀνθίσεως αὐτῶν ἐπισκέπτονται κατὰ πυκνὰ σμήνη τοὺς ἀγρούς. Ἐξαιρετικῶς πολὺν γλυκὺν χυμὸν περιέχουσι τὰ κομψώτατα τριανταφυλλόχροα ἄνθη τῆς ἐρείκης, διὰ τοῦτο εἰς τινὰ μέρη τὸ θέρος μεταφέρουσι τὰς κυψέλας ὅπου εἶνε πολλοὶ ἐρείκαι, ἐκεῖ δὲ αἱ μέλισσαι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ συναγοῦσι πολὺ μέλι. Ἄλλὰ τὸ μέλι εἶνε κάπως κίτρινωτέρον, οὐδὲ ἀξίζει τὸσον ὅσον τὸ λευκὸν καὶ θελκτικώτατον τὴν γεῦσιν μέλι τῶν φιλυρῶν, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα τὸ χρῶμα καὶ ἡ γεῦσις ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ εἶδους τῆς τροφῆς τῶν μελισσῶν. Ἐχετε παρατήρησιν, παιδιά, ὅτι συχνὰ αἱ μέλισσαι ὅταν ἐπιστρέφουσι εἰς τὴν κατοικίαν των φοροῦν ἓνα βρακκάκι κίτρινον ἢ κόκκινον ἢ λευκὸ;

— Ναί, ἀπακρίθη ὁ Παῦλος, αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν γύριν των ἀνθέων πού μαζεύουσι.

— Σωστά, εἶπεν ὁ θεῖος, εἰς τὸ ὀπίσθιον πόδι ἔχουσι μίαν κοιλότητα, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς ἀποθήκη τῆς γυρεως ταύτης.

— Ἄλλὰ τί τὴν κάρνουσι αὐτὴν τὴν γύριν; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχὴν.

— Ἀπ' αὐτὴν κατασκευάζουσι μελισσόψωμον, τὸ ὁποῖον εἶνε μίγμα μελίτος καὶ γυρεως ἀνθέων, καὶ χρησιμεύει ὡς τροφὴ διὰ τὰ μελισσόπουλα. Διότι ἀπὸ τὰ κατάλευκα ὡς γάλα αὐγά, τὰ ὁποία γεννᾷ ἡ βασίλισσα γίνονται

μετά τρεις ημέρας λευκοί σκόληκες· είνε φοβερὰ λαίμαργοι, αἱ δὲ ἐργάτιδες μέλισσαι τὰ περιποιῶνται πολὺ καὶ τὰ ταγίζουσι μὲ μελισσοσάφωμαν, ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ διὰ τὴν μέλλουσαν βασίλισσαν προωρισμένον εἶνε γλυκύτερον. Εὐθὺς ὡς μεγαλώσονται τὰ νεογνά περιτυλίσσονται εἰς λεπτότατον ἰστόν, αἱ δὲ πισταὶ αὐτῶν φύλακες κλείουσι τὰ κύτταρα μὲ λευκὸν κήρινον περικάλυμμα. Εἰς δεκατρεῖς ἡμέρας σχηματίζονται ἐκεῖ μέσα τέλειαι μέλισσαι καὶ ἂν μὲν εἴνε ὕγιεις καὶ δυναταὶ αἱ ἄλλαι μέλισσαι τὰς περιποιῶνται, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ αὐταὶ πετοῦν εἰς τὸ ἔργον· ἀλλὰ τὰς ἀδυνάτους καὶ ἀναπήρους τὰς θανατόνουσι. Ἄν ὁ ἀριθμὸς τῶν μελισσῶν μιᾶς κυφέλης αὐξήσῃ πολὺ καὶ εὐρίσκειται δὲ ἐκεῖ καὶ νέα τις βασίλισσα, τότε ἀρκεταὶ μέλισσαι ἀναχωροῦσιν ὑδηγοῦμαι ἀπὸ τὴν παλαιάν βασίλισσαν καὶ ἰδρύουσιν ἰδιαιτέρον βασίλειον. Αὐτὸ ποῦ εἶδατε σεῖς ἐδῶ ἦτο νέον βασίλειον.

— Καὶ τί θὰ ἐκαμνεν ἂν δὲν τὸ ἐσκέπαζες μὲ τὸν σάκκον ἐκεῖνον; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος.

— Θὰ ἐπετοῦσαν παραπέρα καὶ θὰ ἐζητοῦσαν κατάλληλον κατοικίαν, πρὸ πάντων εἰς τὴν κοιλότητά κανένος κορμού δένδρου, εἶπεν ὁ θεῖος. Αὐτὸ συμβαίνει κάποτε διὰ τοῦτο τὴν ἐποχὴν ποῦ πετοῦν αἱ μέλισσαι πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί. Συχνὰ ἀναγκάζω τὰς μέλισσας νὰ καταβοῦν μὲ δυνατὸν κρότον ἢ μὲ ράντισμα. Ἄν καθίσουν πολὺ ὑψηλὰ τότε παίρνω τὸν μάλλινον σάκκον ὃ ὁποῖος εἶνε δέμενος εἰς ἓνα κοντάρι. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας αἱ μέλισσαι πετοῦν καὶ δευτέραν φοράν, πολλακίς δὲ καὶ τρίτην καὶ τετάρτην. Ἄν δὲ εὐρουν πολὺ καλὴν τροφήν καὶ εὐνοϊκὸν καιρὸν τὸ σμῆνος ἀποχωρίζεται κατὰ τὸ φθινόπωρον.

— Μὰ, θεῖε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Παῦλος, ἀπὸ ἓνα σμῆνος ἐγίναν πέντε σμῆνη! σὰν πληθαίνουν τόσο πολὺ τὰ μέλισσα δὲν θὰ ἔχῃ τόπον νὰ βάλῃς τὰ μελισσοκόφινά.

— Αὐτὸς ὁ φόβος δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ὁ θεῖος χαμογελῶν. Τέτοια αὐξήσις δὲν γίνεται πάντοτε. Πολλὰς φορές τὸ θέρος δὲν εἶνε εὐνοϊκὸν διὰ παλλαπλασιασμὸν τῶν μελισσῶν, τοῦτο δὲ συμβαίνει ἰδίως ὅταν τὸ θέρος εἶνε ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν. Συχνὰ ἀναγκάζομαι νὰ ἐνώσω τὰς ἀδυνάτους κυφέλας μὲ δυνατωτέρας, ἔπειτα δὲ

ἔχουν αἱ μέλισσαι καὶ τὰς ἀρώστειαι τῶν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῶν.

— Ναι, τὰς ἀρκοῦδες! εἶπεν ἡ Μάρθα.

— Ὡ, αἱ ἀγριαὶ ἄρκοι εἶνε εἰς τοὺς πόλους καὶ ἐμὲ δὲν μοῦ ἐκλεψαν ἀκόμη διόλου μέλι. Ἄλλὰ τὰ περισσότερα πτηνὰ παραμονεύουσι τὰς μέλισσας καὶ καταβροχθίζουσι πολλὰς· καὶ οἱ βάρταχοι, καὶ οἱ ὄφεις, καὶ αἱ σαῦραι ἐξολοθρεύουσι πολλὰς καὶ πλησιέστατοι ἀκόμη συγγενεῖς τῶν εἰσὶν ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τῶν. Σφήκες καὶ ἀγριοσφήκες ἐμβαίνουσιν εἰς τὴν κυφὴν καὶ κλέπτουσι τὸ μέλι, δηλαδὴ τὸ τρώγουσι. Καὶ αἱ κάμπαι προξενοῦσι καταστροφήν εἰς τὰς κηρήθρας. Πολλὰι μέλισσαι ἀποθνήσκουσι καὶ ἐξ αἰτίας ἀτμοσφαιρικῶν λόγων, ἀπὸ φύχου ἢ ἀνεμοῦ ἢ βροχῆς. Πολλοὶ μελισσοτρόφοι συνηθίζουσι καὶ καταστρέφουσι μερικὰς μέλισσας ἀφ' οὗ λάβουν τὸ μέλι τῶν. Ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ διὰ τὴν ἐσοδείαν τοῦ μελιτος εἶνε τὸ φθινόπωρον· οἱ μελισσοτρόφοι ἐκλέγουσι τὰς ἐλαφροτέρας κυφέλας, ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας αἱ μέλισσαι δὲν ἔχουν θησαυρίσῃ ἀρκετὴν τροφήν διὰ τὸν χειμῶνα ἢ τὰς βαρυτέρας διότι ἐντὸς αὐτῶν εὐρίσκειται ἀφθονὸν μέλι, θανατόνουσι τὰς μέλισσας μὲ καπνὸν θεῖου καὶ κληρονομοῦσι τὸ ἀποθησαύρισμα τοῦ κηροῦ καὶ τοῦ μελιτος αὐτῶν.

— Αἱ καίμεναι αἱ μέλισσαι! εἶπε μὲ τόνον συμπαιθείας ἡ Μάρθα· τί ἀχάριστοι! ἀφ' οὗ παίρνουν τὸ μέλι τῶν, τὰς σκοτώνουσι τὰς καίμενες· τί σκληροὶ! τὰς σκοτώνεις καὶ σύ, θεῖε;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ κ. Θεολόγος· ἐγὼ ἔχω κυφέλας κατὰ τὴν νέαν μέθοδον τοῦ Dzierzon, τὰς ὁποίας θὰ ἰδῆτε μετ' ὀλίγον· αὐταὶ αἱ κυφέλαι ἔχουν κινητὰς σανίδας ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ μέλισσαι κατασκευάζουσι τὴν κηρήθραν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶμαι ἀληθὲς κύριος τῶν μελισσῶν μου· εἰς κάθε περιστάσειν, ὅποταν θέλω, ἢ μπορῶ νὰ λαμβάνω κηρήθρας, τὰς παρατηρῶ καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη τὰς μετατοπίζω, ἐνδυναμώνω τὰς ἀδυνάτους κυφέλας καὶ τὸ θέρος λαμβάνω τὸ περισσεῖον μέλι· θέτω ἔπειτα μιᾶν ἄδειαν κηρήθραν, τὴν ὁποίαν αἱ μέλισσαι ταχέως γεμίζουσι μὲ μέλι. Ἐχουν μάλιστα ἐφευρῆ μιᾶν μηχανὴν μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι τεχνητὰς κηρήθρας.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Παῦλος. Μὰς εἶπες ὅτι αἱ μέλισσαι εἶνε πολὺ ἐπιδέξια.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ θεῖος, ἀλλὰ ὑπελόγισαν ὅτι εἰς μιᾶν ὀκτὼ κηρίου ἀναλογοῦν δέκα ἕως εἰκοπενήκοντες μέλιτος προσπαθοῦν λοιπὸν νὰ τὰς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸν κόπον νὰ κατασκευάζουσι τὴν κηρήθραν διὰ νὰ κάμνουν περισσότερον μέλι.

Αἱ, τῶρα παιδιὰ, εἶπεν ὁ θεῖος, πηγαίνετε εἰς τὴν θεῖαν διὰ νὰ σὰς δώσῃ ὠραῖον μέλι, καὶ

ἀφ' οὗ τὸ φάγετε ἐλάτε νὰ σὰς δείξω μιᾶν ἄλλην κυφὴν μὲ ὕλινα παραθύρα. Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε χωρὶς κανένα φόβον, τὴν κίνησιν, τὴν ἐργασίαν, ἐνός λαοῦ βλοκλήρου, καὶ θὰ σχημακτίσετε κάπως ἀκριβῆ ἰδέαν ποία φιλεργία καὶ τάξις ἐπικρατεῖ εἰς τὸ βασίλειον τῶν με-

λισσῶν. Α. Ε.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Μεσ' εἰς τὸ στενὸ κλουδάκι σου, μέσα τὲ τέτοια φυλακὴ Κι' ὅταν ὁ ἥλιος θὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ 'κεῖνα τὰ βουνὰ Δὲν ἢμποροῦν νὰ ζήσουν, Δὲν θὰνε γιὰ νὰ ζήσουν, Θὰ φοβήσουν, Θὰ φοβήσουν,

Ἐπλάσθησαν γιὰ νὰ πετοῦν ἀζένοιαστα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Κ' ἡ μάνα ἀπ' εἰς ἀπ' τὴ φωλιὰ, θὰ κλαίῃ τὰ τέσσαρα ἄσπρα!

Μέσα εἰς τὸ δάσος δὲν θ' ἀκούῃς νὰ κελαδοῦνε χαροπὰ, Ἄχ! τὰ πουλάκια τὰ φτωχὰ δὲν θ' ἀντικρύσουν τὴν αὐγὴ Τὰ δόλια θὰ φοβήσουν, Γιατί θενὰ φοβήσουν, Δὲν θὰ ζήσουν...

Κ' ἡ μάνα τους θὰ λυπηθῇ, γιατί εἶνε μάνα κι' ἀγαπᾷ! Κόττα ἢ μάνα πὸς πονεῖ! —βαλοῦμαι σὲ τὴν πληγὴ! Φακ

Η ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

και κυστικός πνεύσας, ἐτάραξε τὴν καθαρὰν ἀτμόσφαιραν καὶ κόνις λεπτὴ ἐπεκαθίσεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ σώματος τῆς κάλυκος τοῦ ρόδου. Αἰσθάνεται ἡ ἀθλία ἀνεξήγητον καχεξίαν, ταράττεται καὶ ἀναφωνεῖ :

Ἡ φαιδρὰ

Ἄνοιξις ῥίπτει ἀφθόνως ἐπὶ τῆς γῆς ἄσματα χαρμύσωνα, ἀρώματα γλυκύτατα, ἀνθύλλια γεύχρα. Παρακινουμένη ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς ταύτης πρωίας τοῦ Μαΐου κομψὴ κάλυξ ῥόδου διετρώπησε τὸ πράσινον περικάλυμμα τῆς καὶ ἐχαίρειται τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον ἀναφωνήσασα μετὰ παραφοράς :

Ἄ! πόσον μεγαλοπρεπὲς πᾶν ὅτι βλέπω εἶνε!
Ὁ ἥλιος εὐάρεστος,
ἢ φύσις θαυμασία,
καὶ ὁ γλαυκὸς ὁ οὐρανὸς
ὡ πόσον με εὐφραίνει!
Ὡ! τί χαρὰ νὰ κατοικῶ
ἐντὸς τοῦ κήπου τούτου
νὰ ἀναπνέω καθαρὸν
ἀέρα, καὶ νὰ βλέπω
τριγύρω μου τὰς φωτεινὰς
ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου,
καὶ ὄχι νὰ μαραίνωμαι
κρυμμένον ἐκεῖ κάτω
ὑπὸ τὴν σκοτεινὴν σκιάν
πυκνῆς δειδροστοιχίας!
Ὡ δένδρα δένδρα ὑψηλά
καὶ σεῖς ὠραῖα ἄνθη,
σεῖς ὅπου ζῆτε εἰς τὴν γῆν
ἐπάνω τόσα ἔτη,
ὦ, εἰπατέ μου ἡ ζωὴ
δὲν εἶνε εὐτυχία ;
Χαρὰ παντοτείνῃ ;

Καὶ τὰ μὲν μεγάλα δένδρα καὶ τὰ ὠραῖα ἄνθη ἐμειδιῶν εὐμενῶς καὶ συνεννοοῦντο ὅποιον φρόνιμον ἀπόκρισιν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ νεογνὸν ἄνθος.

Ἄλλὰ περὶ τὴν μεσημβριαν ἀνεμὸς ξηρὸς

Ὡ! βάσανος ἀφόρητος!
ὦ, καύσων ἄφρικαλέος!
Ὡ, καίομαι, δὲν εἰμπορῶ
δὲν ὑποφέρω πλέον!
Ἦαίε, ἦαίε κακὲ,
τί φλογερὸς ποῦ εἶσαι!
Τι συμφορὰ νὰ εὐρεθῶ
ἐγὼ ἔς τὸν κήπον τούτον
χωρὶς σκιάν, χωρὶς σκιάν,
χωρὶς σκιάν ὀλίγην!
Ἄχ! διατί, ἄχ, διατί
κ' ἐγὼ νὰ μὴ φυτρώσω
ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιάν
τῶν δένδρων ἐκεῖ κάτω!
Ὡ πόσον εἶμαι δυστυχὴς!

Ἄλλὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διέρχεται ὁ κηπουρὸς καὶ βροχὴ εὐεργετικὴ διασκορπίζεται ἐκ τῶν ποτιστηρίων του ἐπὶ τοῦ ἀπεξηραμένου ἄνθους. Ἡ κάλυξ τοῦ ρόδου δροσισθεῖσα ἀνεφώνησε πάλιν :

Ὡ, τί καλὰ! ὦ, τί δροσιὰ!
ὦ ποῖα εὐτυχία!
Τὰ βάσανα τὰ πρωινὰ
τὰ λησμονῶ, καὶ εἶμαι
καὶ εἶμαι πλέον εὐτυχὴς!

Τὰ δὲ ὑψηλὰ δένδρα καὶ τὰ ὠραῖα ἄνθη ἐμειδιῶν.

Αἴφνης ἐρχεται εἰς τὸν κήπον παιδίον θορυβῶδες. Βλέπει τὴν κάλυκα τοῦ ρόδου καὶ θέλει νὰ τὴν κόψῃ, μόνον ἐλύγισε τὸν κλάδον τῆς καὶ ἐκέντησε τὸν δακτύλον του διὰ τῶν ἀκανθῶν. Καθὼς εἶδε τὸ αἷμα ὑπερῆσταξεν ἐκ τοῦ δακτύλου του, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν του.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἠγανάκτησε καὶ εἶπε :

Ὡ, πόσον εἶν' οἱ ἄνθρωποι
σκάνηροι καὶ αἰμοδόροι!
Τόσον μικροὶ κ' εἰς τὸ κακὸν
τὸν νοῦν τῶν πάντων ἔχουν.
Ὡ! βλέπω, βλέπω καθαρὰ
ὅτι ἔς τὸν κόσμον τούτον
τὰ πάντα εἶνε συμφορὰ,
τὰ πάντα δυστυχία!

Ὁ κηπουρὸς ἀφ' οὐ ἐπότισε τὸν κήπον, διήλθε πάλιν πλησίον τῆς μικρᾶς κάλυκος, καὶ εἶδε τὸν κλάδον κεκλιμένον πρὸς τὴν γῆν. Τὸν ἀνώρθωσεν, ἐνέπηξεν εἰς τὴν γῆν λεπτὸν πᾶσσαλον, καὶ ἐστήριξεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀσθενῆ κλάδον καὶ ἔπειτα ἔχυσεν εἰς τὴν βίξαν τῆς τοῦ ὑπόλοιπον ὕδωρ τοῦ ποτιστηρίου του.

Ἡ μικρὰ κάλυξ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ στηριγματοῦ τῆς, ἀνεφώνησε ζωογονηθεῖσα :

Ὡ, τί λαμπρὸς ὁ κηπουρὸς!
τὸ χῶμα τὸ βρεγμένον
ὡ πὼς εὐωδιάζει!
Ὡ, βέβαια οἱ ἄνθρωποι
εἶνε πολὺ γενναῖοι
καὶ βοηθοῦν τοῖς δυστυχεῖς!

—Ὡ, κακόμοιρον ἄνθος, εἶπε πρὸς τὴν κάλυκα κρῖνον εὐμορφον διὰ τῆς σοβαρᾶς καὶ γλυκειᾶς φωνῆς του· μὴ παραδίδουσαι τόσον εὐκόλως εἰς τὰς πρώτας ἐντυπώσεις σου, εἶτε εὐάρεστοι εἶνε εἶτε δυσάρεστοι· διότι καὶ ἡ χαρὰ σου θὰ εἶνε παράφορος καὶ ἡ λύπη σου ὑπερ-

βολικὴ. Ἡ ζωὴ, ὡς βλέπεις, δὲν εἶνε οὔτε ὅλη εὐτυχὴς οὔτε ὅλη δυστυχὴς, ἀλλ' εἶνε μίγμα ἀμφοτέρων. Μετὰ τὴν γαλήνην ἐπέρχεται ἡ θύελλα, καὶ ἡ δρόσος μετὰ τὴν ξηρασίαν. Χαρὰ καὶ λύπη, λύπη καὶ χαρὰ, ἰδοὺ ἡ ὑπαρξίς.

Ἡ μικρὰ κάλυξ ἐρεθισθεῖσα ἀνεφώνησε μετ' ὀργῆς :

Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ αὐτὰς
τὰς ἀκαταστασίας!
Θέλω νὰ εἶμαι εὐτυχὴς
ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ πνέω
δὲν βλέπω τάχα διατί
νὰ μὴν ὑπάρχη τοῦτο.

—Ἄχ! διατί; εἶπε τὸ εὐμορφὸν κρῖνον, καὶ ὕψωσεν ὀλίγον τὴν λευκὴν του στεφάνην διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν αἰθριον οὐρανόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέτελλεν ἤδη ὁ ἑσπερινὸς ἀστήρ. Διατί; διατί; . . . Μόνος ὁ Θεὸς εἰξεύρει τὸ διατί!

[Camille Norbert]

Φ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε
Νὰ δουλέψωμε νὰ φάμε.
Πᾶμε, πᾶμε, παλληκάρια,
Νὰ κυττάξωμε γιὰ ψάρια.
Μέσα, μέσα, μέσα τώρα,
Ἐ τὸ καῖκι μὲ τὴν ὥρα!
Ὁ φτωχὸς ἂν δὲν δουλεύῃ
Θὰ πεινᾷ, θὰ διακονεῖ.
Ποῖος τὰ χέρια του κουνάει
Κυβερνιέται, δὲν πεινάει.
Ποῖος δουλειὰ, παιδιὰ, δὲν πιάνει,
Ἄπ' τὴν πείνα λυώνει, σκάνει.
Ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει, ρίχτει
Ὁ καλὸς ψαρῶς τὸ δύχτι.
Ψάρια πιάνει, πιάνει, πιάνει
Καὶ ἔς τὴν ἀγορὰ τὰ βγάνει,
Καὶ πουλάει, καὶ συνάξει
Καὶ δραχμὲς ἔς τὸν κόρφο βάζει.

Μόλα, μόλα, μόλα, μόλα!
Μόλα, καπετὰν Νικόλα!
Ἔσα, γιάσα, γιάσα, ἔσα!
Πάρ' τὸν κάβω, Κώστα, μέσα!
Ἐλα, ἐλα, ἐλ', Ἄντωνη,
Κάθου, πιάσε τὸ τιμόνι!
Σία, σία, σία, Γιάννη,
Κι' ἢ στερνὰ ἀέρα βγάνει!
Ἔσα, τὸ πανὶ μας ἴσα!
Φύσ' ἀέρα, φύσα, φύσα!
Γέρονει, γέρονει, γέρονει, γέρονει,
Τὸ καῖκι δρόμο παίρνει.
Τρέχει, τρέχει, τρέχει, τρέχει
Καὶ κατὰ πρῦμο τὸν ἔχει.
Γεῖά σας, παλληκάρια, γεῖά σας,
Κι' ἡ χαρὰ μετ' ἑτήνκαρδιά σας,
Κατευόδιο, παλληκάρια,
Καὶ ἔς τὰ δύχτια σας τὰ ψάρια!

Νάτο, νάτο, νάτο, νάτο!
Τὸ καῖκι μας γεμάτο!
Μάινα, μάινα, παλληκάρια,
Ποῦ μᾶς φέρνετε τὰ ψάρια.
Ψάρι, ψάρι, ψάρι, ψάρι,
Καὶ χαρὰ ἔς ὅπου το πάρη.
Κεφαλόπουλα, λαυράκια,
Καὶ καλὰ λυθριναράκια!
Τί σμαρίδα, τί σμαρίδα!
Τί κολιός, καὶ τί γαρίδα!
Τί λουφάρια σπαρταροῦνε!
Τί μπαρμπούνια λαχταροῦνε!
Τί σουπιές καὶ τί παγοῦρια!
Τί θρεμμένα μελανοῦρια!
Τί ζαργάνα, τί σκορπιόδι,
Τί σκουμπρὶ καὶ τί γωβίδι.
Γεῖά σας, γεῖά σας, παλληκάρια,
Ποῦ μᾶς πιάνετε τὰ ψάρια.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἀπρίλιος, Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
τὴν γῆν προσβάλλει οὐρανός
Ἀνέφελος καὶ φωτεινός.

Εὐώδης αὔρα καὶ δειλὴ
τὴν χλόην τοῦ ἀγροῦ φιλεῖ,
καὶ θάλλει δίσκος χρυσαυγῆς
τοὺς θάλλοντας βλαστοὺς τῆς γῆς.

Εὐδία τώρα ποθητὴ
Ἀπανταχοῦ ἐπικρατεῖ.
Κακοκαιρία καὶ χειμῶν
Μακρὰν ἀπῆλθον ἀφ' ἡμῶν.

Ἡ φύσις ἔχασε λοιπὸν
τὸ πρόσωπον τὸ σκυθρωπὸν,
καὶ διαμένει σταθερὸς
Ὠραῖος καὶ γλυκὺς καιρὸς.

Γλυκὺς καιρὸς, Θεοῦ χαρά !
Ἡ χώρα εἶνε ἀνθηρά,
καὶ ψάλλει εὐλαλον πτηνὸν
τὸ ἄσμα τὸ ἐαρινόν.

Διὰ θερμῶν εὐλογιῶν,
λαοί, αἰνεῖτε τὸν Θεόν.
τῶν ἀγαθῶν αὐτὸς πηγὴ
τὸ πᾶν εὐθύνει ἐν στοργῇ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΙΝΟΣ

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΣ

1698—1782

Ὁ Μεταστάσιος, τοῦ ὁποῦ το ἀληθὲς ὄνομα εἶνε Πέτρος Μπουαβαντοῦρ Τραπάσση, ἐγεννήθη ἐν Ρώμῃ τῷ 1698, ὑπὸ πτωχῶν ἐργατικῶν γονέων.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας 12 ἐτῶν, ὁ μικρὸς Πέτρος πεπρωκισμένος μὲ ἑκτακτὸν ποιητικὸν ταλάντον, ἐποίησε ἐκ τοῦ προχείρου ἄσματα, ἢ στίχους τοὺς ὁποῖους ἀπήγγελεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς γενεθλίου του πόλεως.

Εἶχεν ὅμως καὶ ἀντίπαλον, γηραιὸν τινα ποιητὴν φημισμένον καὶ αὐτὸν παρὰ τῷ λαῷ ἀλλ' ἐνῶ ὁ Τραπάσση ἐζωγράφιζεν εἰς τοὺς στίχους του εἰκόνας χαριέσσας καὶ μαγευτικὰς, ὁ γέρον ἐπρωτίμα σκηνὰς σκοτεινὰς, ἀγρίας, ὅπως τρομάζη τὸ πλῆθος.

Μίαν ἡμέραν ὁ φοβερός ἀντίπαλος ἐπροκάλεσεν εἰς συναγωνισμὸν τὸ γλυκὺ παιδίον ἐπὶ δημοσίας πλατείας. Καὶ οἱ δύο θά συνέθετον ἐκ τοῦ προχείρου στίχους καὶ θά τοὺς ὑπέβαλλον εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀκρατῶν, οἱ ὁποῖοι πάλιν θά ἀπένεμον τὴν ὑπεροχὴν εἰς ἓνα ἐκ τῶν δύο.

Ὁ Τραπάσση ἐδέχθη. Ὁ γέρον ποιητὴς ἤρχισε πρῶτος, ἐφάνη ὅτι θά ὑπερέβαλλε, ἀλλὰ

τὸ ποίημά του ἦτο τόσο φρικῶδες τόσο τρομερὸν ὥστε οἱ ἀκραταὶ ἔμειναν ἀφωνοὶ ἐκ φρίκης — Ἐμπρός λοιπὸν ! ἡ σειρά σου, εἶπεν εἰς τὸ παιδίον ὁδοὺς τοὺς δύνανται, ἂν εἰμπορῆς, νὰ χειροκροτήσωσιν.

καὶ ὁ Πέτρος Τραπάσση ἠγέρθη, παρουσιάσθη μὲ τὴν βοστρυχώδη κόμην καὶ τοὺς λαμπόντας ὀφθαλμούς του.

Ὁμοίως πρὸς τὸν ἀπαλὸν ζέφυρον ὅστις δαδέχεται τὴν τρικυμίαν, ἐπανεφέρει τὴν γαλήνην εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἤγγισε τὰς καρδίας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς τρυφερότητος μὲ τὸσαῦτην δύνανται, ὥστε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἀντίπαλός του τὸν ἐνηγκαλίσθη ἐπιφωνῶν :

— Ἐσὺ, ἐσὺ εἶσαι ὁ ἀληθινὸς ποιητὴς !

Ἐξένος πλουσίως ἐνδεδυμένος, ὅστις παρίστατο εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν, ἐζήτησε τὸν καλύτερον τοῦ παιδίου, ὅπως τῷ χορηγήσῃ τὴν πληρεξουσιότητα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ.

Ὁ Τραπάσση ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ὡς ἴδιον τέκνον τοῦ υἱοθετήσαντος αὐτὸν Γραβίνα, ὅστις τὸν μετωνόμασε Μεταστάσιον καὶ τὸν κατέστησε κληρονόμον τῆς μεγάλης του περιουσίας.

Δεκατεσσάρων ἐτῶν συνέθεσεν ὁ Μεταστά-

σιος τὴν πρώτην του κωμῶδιαν, ἐκληροδότησε δὲ εἰς τὴν πατρίδα του πλῆθὺν ὠραίων φιλολογικῶν ἔργων. Διὰ τὰς ἀπαραμίλλους ἐκφράσεις του, τὴν μαγεύσαν γλυκύτητά του καὶ τὴν χάριν τῶν δημιουργημάτων του, ἐπινώμασθη Ρακίνας τῆς Ἰταλίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀυστρίας Κάρολος ΣΤ' ἐκάλεσε τὸν Μεταστάσιον, τὸν τρυφερόν ποιητὴν, ἐν Βιέννῃ εἰς τὴν αὐλὴν του, ὅπου καὶ ἀπέθανε κατὰ τὸ ὄγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Γ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Τὸν μὲν χειμῶνα ἔχομεν παιγνίδια τῆς αἰθούσης, τοῦ δωματίου, τὸ δακτυλιδάκι, τὴν κολοκυθιά, τὰς μικρὰς κωμῶδιαις τὸ δὲ θέρος τὸν ἀστὸν, τὸν καλόγερον, τὸν σαλίγκκαρον, τὰ μικρὰ ἀερόστατα, τοὺς βῶλους, τὰ σκλαθάκια, τὸ πῆδημα, τὸν δίσκον, κλπ., κλπ., ἐν λόγῳ τὰ ὑπαίθρια παιγνίδια, τὰ γινόμενα οὐχὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλ' ἐν ὑπαίθρῳ.

Θά σας μάθω, μικροὶ μου ἀναγνώστρια καὶ μικροὶ μου ἀναγνώσται, παιγνίδια τὰ ἐκ τῶν τελευταίων τούτων, νέα καὶ νόστιμα. Τὰ παιγνίδια ταῦτα δύνανται νὰ παίξωσι καὶ ἄρρενα παιδιά καὶ κοράσια. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν τὸ πρῶτον ὀνομάζεται :

ΤΟ ΑΚΟΝΤΙΟΝ
(τὸ παίζουσι κορασίδες καὶ παῖδες)

Εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο χρειάζονται ἀκόντια, ἢτοι βάρδοι λεπταὶ ἔχουσαι μῆκος ἀνάλογον τοῦ ἀνάστύματος τῶν παιζόντων. Τὸ ἐν ἄκρον αὐτῶν καθιστῶμεν βαρύτερον, καρφώνοντες ὀλίγα καρφία.

Ἄ' οὐ προμηθευθῶμεν τὰ κατάλληλα ἀκόντια, κρεμῶμεν ἐπιτα ἐν στεφάνιον ἢ ἓνα κρίκον διὰ λεπτοῦ σχοινίου μεταξὺ δύο πασσάλων, ἢ μεταξὺ δύο δένδρων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας. Ὁ κρίκος δὲ οὗτος ἢ τὸ στεφάνιον

εἶνε μέγα ἢ μικρὸν ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν μελλόντων νὰ παίξωσι.

Δύο ἢ τρία ἢ τέσσαρα μέτρα μακρὰν τοῦ κρίκου χαράσσομεν κατὰ γῆς γραμμὴν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἀπόστασις ἐλλαττοῦται ἢ αὐξάνεται ἀναλόγως τῆς δεξιότητος τῶν παιζόντων.

Καλὸν δὲ εἶνε ἡ γραμμὴ αὕτη νὰ ἀπέχη κατ' ἀρχὰς δύο μόνον μέτρα, ἀφ' οὗ δὲ ἀσκηθῶσιν οἱ παίζοντες, τότε ἡ γραμμὴ χαράσσεται τρία μέτρα καὶ οὕτω καθ' ἐξ ἡμέρας ὅτου ἀσκηθῆ καλῶς καὶ ἡ χεὶρ καὶ ὁ ὀφθαλμὸς διότι ἀμφοτέρω ταῦτα συντείνουσιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ παιγνιδίου.

Ἄλλα ἀρκοῦσιν αἱ ὁδηγίαι, καὶ ἔλθετε τώρα νὰ παίξωμεν τὸ ἀκόντιον.

Ἄς λάβῃ ἕκαστος τὸ ἀκόντιόν του καὶ ἄς ταχθῆ ὀπισθεν τοῦ ἄλλου ἐπτά ἢ ὀκτώ μέτρα ὀπισθεν τῆς γραμμῆς. Ἄς τρέξῃ ὁ πρῶτος ἔχων ἀνωφωμένην τὴν χεῖρα καὶ ὅταν πατήσῃ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἄς βίβῃ τὸ ἀκόντιόν του, ὡς φαίνεται ἐν τῇ παρακαταμεινῇ εἰκόνι. Καὶ εἰάν μὲν τὸ ἀκόντιόν του διέλθῃ διὰ τοῦ κρίκου ἵσταται πρὸς τὰ δεξιά, εἰάν δὲ δὲν διέλθῃ ἵσταται ἀριστερά.

Ἀφ' οὗ βίβῃσι πάντες καὶ, ὡς εἶπομεν ταχθῶσιν οἱ μὲν ἐπιτυχόντες δεξιά, οἱ δὲ ἀποτυχόντες ἀριστερά, ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ ἐπιτυχόντες τὸ παιγνίδιον ὡς καὶ τὴν πρώτην φορὰν

και παλιν τασσονται οι μεν επιτυχοντες προς τα δεξια, οι δε αποτυχοντες προς τα αριστερα.

Οι κατα το δευτερον παιγνιδιον επιτυχοντες παιζουσι παλιν, ωσαυτως και οι κατα το τρίτον, και οι κατα το τέταρτον παιγνιδιον

επιτυχοντες, εως οτου απομεινωσι μονον δυο. Τότε τα δυο ταυτα απομεινάρια των νικητων διαγωνιζονται παλιν μεταξύ των και οστις εξ αυτων διαπεράσῃ τον κρικον διὰ του ακοντιου του, ανακηρυσσεται νικητης.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ο εν τῷ φυλλαδιῳ τῆς 28 Φεβρουαρίου προκηρυχθεισ διαγωνισμός Παιδικῷ Πνεύματός ἀρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου και θὰ λήξῃ εἰς τὸ τῆς 31 Δεκεμβρίου]

Πέντε ἐξ γειτονόπαιδα ἔπαιζαν εἰς τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας. Ἄφρονς ἤρξατο νὰ σημαίνῃ ὁ κώδιον, και ἐν ἐξ αυτων ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας:

- Μπα! Γιατί κτυπᾷ ἡ καρπανά;
- Δὲν βλέπεις, διὰ τὸ παπᾶς τραβᾷ τὸ σχοινὶ ἀπὸ κάτω; ἀποκρίνεται ὁ μικρὸς Μιμῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ὁ Γιαννάκης και ὁ Μιχαλάκης βλέπουν πρώτην φοράν τὸ νεογέννητον ἀδελφάκι των.

- Τι εἶνε, καρτεῖαι ἢ ἀγῆρι; ἐρωτᾷ ὁ Γιαννάκης.
- Ζευκέη, τί ῥωτᾷς; τάχα δὲν ἔξερες διὰ δὲν τὸ ἐδᾶ. πείσαν ἀκόμη;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀφίρτης.

Μεταῦν δύο μικρῶν ὑποδηματοκαβαριπτῶν.

- Τι καλὰ θὰ ἦταν, Γεώργη, νὰ εἶχαν τέσσαρα ποδιὰ ροι αἱ ἄνθρωποι! ἔ.

- Γιατί;
- Γιατί θὰ παίρναμε μιά δεκάρα τὸ λουστράρισμα.

Ἐστὴν ὑπὸ Πόρου τοῦ Ἰκτιρῆου.

- Τοτὲ, τί εἶνε αὐτὴ ἡ «διδασκαλία διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων» περὶ τῆς ὁποίας γίνονται τόσος λόγος εἰς τὰς ἡμερίδας; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ Φανὴ τὸν ἀδελφόν της.

- Σοὺ τὸ εἶπα ἄλλοτε, πάλιν μ' ἐρωτᾷς;
- Ναί, μοῦ εἶπες, διὰ δὲν ζεῦρεται.
- Ἐ λοιπόν, αὐτὸ εἶνε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σακροῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Τὸ μεταφράσιν σου νὰ μοῦ τὴν στείλῃς ἐπιτρέπεται, φίλε Βασσαράκη, νὰ τὴν δημοσιεύσω δὲν ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸ ἀσύστηρον συμβούλιον τῆς συντάξεως.

Σὲ εὐχαριστῶ, Τέκνον τῶν Ὁρέων, διὰ τὸν νέον φίλον τὸν ὁποῖον μοὶ ἐπέστησες. Τὸ παικματάκι σου θὰ ἦτο ὠραιότερον ἂν δὲν ἠγράφτο εἰς γλώσσαν ἐπιστεθουμένην. Βεβαίως εἶσαι δεκτὸς εἰς τὸς διαγωνισμούς μου, φίλε Γιαννηλάκη, αὐτὸ δὲν θέλει ἐρώτημα.

Λοιπὸν τί ἀπέγειναν τὰ κοκκίνα τὰ γατάκια, Πολεμιστὰ τῶν Θερμοπυλῶν; Ἐλπίζω διὰ δὲν θὰ τὰ ἐγκατέλειψες εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σκληρῶν αὐτῶν παιδίων. Ἐ, Δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν, Κόων Ἀθηναίε, νὰ λέγω εἰς ἕνα ἕκαστον ἂν ἦσαν ὄρθαι αἱ λύσεις του, αὐτὸ τὸ βλέπει ὁ καθὲς διὰ δημοσιεύονται αἱ λύσεις.

Μὲ τέτοια καλὴ συντροφιά, Φαλαίριε, εἶνε ἀκόμη πλέον εὐχαριστος ἡ ἐσχῆ. Σὲ συχαίρω διὰ τὰς καλὰς ρηλάς σου.

Ὁ ἴπαινος τῆς καλῆς σου μαμάς, Μαυρομάτα, πολὺ μὲ καλακίει. Ἡ τὴσ σου χαρὰ μετεδῆθη και εἰς ἐμέ. Πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, Ἐλευθέρα Ἑλλάς, διὰ τὴν ἐξέλεξίν σου τὸν περιθικὸν μου ὡς δῶρον πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σου φίλην και θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μάθω διὰ περὶ αὐτῆς, ὡς σὺ, εὐχαριστᾷ τὰς ὥρας της μὲ τὰ φυλλάδια μου.

Διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, Τουρκομάχε Ἑλλην, δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶσαι ἐπιμελής μόνον, θέλω νὰ ἦσαι και φρόνιμο παιδάκι και ὑπάκουος, εἰδηρὴ θὰ ἦ καὶ εἰς τὸ πούλακι μου νὰ μὴ εἶδῃ πλέον εἰς τὸν μπαμπὰ σου ὀπωρικὰ και γλυκίματα νὰ σοῦ φέρῃ. Τ' ἀκούς;

Ἄν δὲν ἐδημοσιεύθῃσαν τὰ αἰνίγματά σου, Πύργε τοῦ Ἄϊφελ, σημαίνει διὰ πρέπει νὰ στείλῃς καλλίτερα τίποσε ἄλλο.

Ἀπὸ τὸ ὠραῖον γραμματάκι σου, Ἀγγελιοφόρος Περιστερά, βλέπω διὰ εἶσαι κατενοουσιασμένη μαζί μου και δὲν πιάνομαι ἀπὸ τὴν χαρὰ μου.

Τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν, Φαληρικὴ Ἄδρα. Εἰς τὸ εἶξῃ ὅμως μὴ γράφῃς τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου μὲ τὰς λύσεις, ἀλλ' εἰς χωριστόν.

Καὶ μήπως δὲν ἐξαρτᾷται ἀπὸ σὲ νὰ ὀμοιάσῃς τῆς Νίνας, Μυροβάλλος Ἀγοίριε; Προσπάθησε νὰ τὴν μιμηθῆς και θὰ εἶσαι ἀκόμη περισσότερο ἀγαπητὸς φίλος μου γλυκὰ τὴν μικρούλαν Πολυτέρην, ἥτις τόσον ἐνοουσιάζεται ὅταν διαβάζῃ τὰ διηγήματά μου.

Ὅσον και ἂν μαραινῶν αἱ μουσοειδές σου, Πάσχουσα Κρήτη, θὰ εἶνε αἰωνίως μουσοειδές μὴ φοβῆσαι. Περιμένω ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ταξιδίου σου.

Ἄκουσε, Κορυθαλέ, πῶς ἐτιμώρησε ὁ Ἀυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας τὸν δευτερότοκον νέον του Φρίτς ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίησε ἀντὶ πηροῦν και μαχαίριου τὰ δάκτυλά του τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, και ἐφαρμόσατε τὴν τιμωρίαν εἰς τὸν Κοκκὸν σας ὁ ὁποῖος μιμᾷται εἰς τοῦτο τὸν αὐτοκρατορικὸν πρίγκηπα Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐπέπληξε τὸν Φρίτς τὴν πρώτην φοράν και τοῦ εἶπε: «Τὰ παιδιὰ καὶ τρώγουν μὲ τὰ δάκτυλά των ὀμοιάζουν μὲ τὰ σκυλιὰ τὰ ὁποῖα πιάνομαι τὸ φαγητόν μὲ τὰ πόδια των.» Ἄν τὸ ξανακάνῃς, θὰ σὲ βάλω ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπως βάζουν τὰ σκυλιὰ.» Ὁ μικρὸς ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἐράνη συνεισθεῖς ἐκ τῆς ἀπειλῆς, ἀλλὰ ταχέως τὴν ἐλησμόνησε και ἐπανάθε τὰ συνήθη. Ἐμπρός! ἀποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι! φωνάζει ὁ πατὴρ προστακτικῶς. Ὁ πρίγκηψ ὑπακούει και χώνεται ὑπὸ τὴν τράπεζαν και μένει ἐκεῖ ἀκίνητος.

Μετὰ τινος στιγμᾶς κύπτει ὑπὸ τὴν τράπεζαν ὁ πατὴρ και παρατηρεῖ διὰ ὁ Φρίτς εἶχεν ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά του. «Διατί ἐγυμνώθηκες ἔτσι;» τὸν ἐρωτᾷ. «Ἀφοῦ εἶμαι σκύλος, λέγει ὁ μικρὸς, δὲν μοῦ πρέπουσι τὰ φορέματα, οἱ σκύλοι μόνον τὸ δέρμα των ἔχουν.»

Τὸ ψευδώνυμόν σου καλὸν εἶνε, Γέροντ τοῦ Μωριᾶ, μὴ τὸ ἀλλάξῃς.

Τι ἄλλο καλλίτερον θέλω, Ὀλυμπιε, παρὰ νὰ μοῦ γράφῃς και νὰ σοῦ ἀπαντᾷ; Ἐκ τῶν πάντε ψευδώνυμων αὐτὸ εἶνε προτιμότερον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, Βασιλεῦ τῶν Ἐπειρωτῶν, δημοσιεύονται μόνον διὰ δημοσιεύονται και τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ἤρετε και δι' αὐτὸ τὸ εἶδον.

Τὰς ἐπιθυμίας σας, Βριάν, ἀρκεῖ διὰ τὰς ἀνακοινώσατε πρὸς ἐμέ. Ἐφ' ὅσον μοὶ εἶνε δυνατόν θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ἄν δὲν ἀπατώμαι ὅμως τὰ ἔργα περὶ ὧν μοὶ γράφετε εἶνε μεταφρασμένα ἤδη εἰς τὴν Ἑλληνικήν.

Ὅσα μοὶ γράφετε, βεβαίως θὰ σοῦ ἀπαντᾷ, Κωνσταντίνε.

Ἄν εἶα ἀντὶ τὰ κομμάτια τὰ ἐπαίτες ἐκ τοῦ προχείρου, Ἀμφιτρίτη, εἶσαι λοιπὸν πάρα πολὺ προωθευμένη εἰς τὴν μουσικήν. Εὐγε! Νὰ δημοσιεύω τὴν καλαιὴν φωτογραφίαν σου ἢ θὰ μοῦ στείλῃς νέαν;

Τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀετὸ τῶν Διοποσκεπῶν Ὁρέων, ἀῆκεν εἰς ἄλλον πρὸ ἐτῶν τῶρα ἀνέκει εἰς σὲ και μόνον. Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε Τριποῦνη, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς ευρύτεραν διάδοσιν τοῦ περιθικού μου.

Ἡ τιμὴ τῶν καλαιῶν φυλλαδίων εἶνε ὅση και ἡ τῶν ἐπειτεινῶν, Κῆμα τοῦ Βότσειου. Τὸ δὲ ἀνετίμον δύναται νὰ σαλῆ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Διὰ νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ψευδώνυμου σου και διὰ τοῦ ὀνόματός σου, Τρίττε Σαματοπούλα, πρέπει νὰ τὰ γράφῃς και τὰ δύο κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς σου.

Γρίφους μὲ εἰκόνας δὲ δημοσιεύω ἐπὶ τοῦ παρόντος, φίλε Μιχαὴλ Λεκούδη, ἕνα εἰκότων, μάλαςα.

Βασίλισσα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐλύπησε: και ἂν θέλῃς τὴν φίλιαν μου και μὲ ἀγαπᾷς ἀληθινά, πρέπει νὰ μὴ ἀκούσω εἰς τὸ εἶξῃ διὰ παραμελεῖς τὰ μαθηματά σου διὰ νὰ διαβάσῃς τὰ φυλλάδιά μου. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἀδικεῖς τὸν ἑαυτόν σου, ἀδικεῖς και ἐμέ, διὰ τὴν παρεργείαν τὸν σκοπὸν μου.

Φίλησέ μου τὴν ἀδελφούλα σου, φίλε Λεοτάρδε, και εἰπέ της διὰ, ἂν θέλῃ νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα, ἐν μόνον φάρμακον ὑπάρχει: ἡ ἀγάπη τῶν γονέων. Ἄς προσπαθῇ νὰ εἶνε καλὴ, πολὺ καλὴ, διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷς ἕλιον περισσότερο εἰς τὸ σκίτι και ἔτσι θὰ μεγαλώσῃ γρηγορότερα.

Τώρα ποῦ εὐρήκες και ὠραῖον ψευδώνυμον, Μοῦσα Κλειώ, ἂς ἴδωμεν, θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά; Ἐμπρός εἰς τὰ μαθήματα ὑποχωροῦν τὰ πάντα, Φοδὸν-Σὴ αὐτὸ δὲ ἐννοεῖται.

Ἀρκεῖ νὰ στέλλωνται αἱ λύσεις πρὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ περιεχόντος αὐτὰς φυλλαδίου, Ναφάρχη τοῦ Αἰγαίου, και δὲν ἀπορρίπτονται. Ἐγὼ δὲ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω πότε φθάνει ἕκαστον φύλλον εἰς κάθε μέρας.

Τὸ γῶμα και τὰ ἄνην τὰ ὁποῖα συνέλεξατε και μοὶ ἀπεστάλατε ἐκ τῶν τῶρων τοῦ Βύρμανος, τοῦ Μάρκου Βότσηρη και τῶν πεσόντων εἰς τὸ Μεσολόγγιον μὲ συνεκίνησαν, Ἀγτικὴ Νύξ και Φίλε τῶν Ἀνθέων. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

Φίλησέ μου τὸν Μιμῆν, φίλε Μιμῆκε Μίξην πότε θὰ μάθῃ νὰ μοῦ γράφῃ και αὐτὸς; Ἄν ἀρκεῖ ν' ἀρέσων εἰς τὰ παιδικὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα μοῦ στέλλεις, Μαρμαίρων Ἀστὴρ, διὰ τὸ δημοσιεύσθαι πρέπει ν' ἀρέσουν και εἰς ἐμέ. Τὸ περὶ οὐ μ' ἐρωτᾷς ὄνομα δὲν μοὶ εἶνε γνωστόν.

Καὶ ἂν δὲν εἰμποροῦσα νὰ λύσω τὸν θέσιν ὑπογραφῆς ἐπέχοντα γρίφον σου, Ἐσπερία Ἄδρα, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐννοήσω ἀπὸ ποῖον φίλῃν μου προέρχεται ἐπιστολή μὲ τόσον ἀνηρόν ὄφρα γεγραμμένη. Ἐκ τούτου ἐννοεῖς πόσον θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν λάβω και ἄλλας σου ἐπιστολάς.

Διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας διευθύνσεώς σου, Δαρμάς, μοὶ ὀφείλεις 25 λεπτά. Τὰς ἐπιστολάς σου τὰς λαμβάνω μὴ ἀνησυχῆς.

Ἡρωικὴ Πάρρα, τὴν φωτογραφίαν σου τὴν ἔστειλα νὰ εὐλογογραφῆθῃ. Ὁ τι σκέπτονται οἱ γονεῖς σου εἶνε πάντοτε διὰ τὸ καλὸν σου, και πρέπει εὐχαριστικῶς νὰ δεχῃσαι τὰς ἀποφάσεις των.

Ὅχι, Καλλικάντιζαρε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα τὴν Κοκκινην Πεταλούδαν, τὴν ἐθυμοῦμαι πάντοτε. Εἶνε δυνατόν νὰ λησμονήσω τέτοια καλὰ παιδιὰ; φίλησέ την ἐκ μέρους μου πολλές φορές.

Μέχρι τέλους ὁ «Πλοίαρχος» εἶνε ἐπίσης ὠραῖος ὡς ἐν ἀρχῇ, Ἐργάνη Ἀθηναῖα και τῆς «Βιβλιοθήκης» τὸ μυστήριον τί σοῦ λέγει, αἶ; Ἀριστοῦργημα! Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε κατενοουσιασμένοι.

Οἱ φίλοι μου ὄσοι ἐξεδῆλωσαν ἐνδοφέρον διὰ σὲ, Μιρμπίρα, θὰ μάθουν διὰ πολὺ συνεκίνηθης ἐκ τούτου και διὰ τοῦς εὐχαριστικῆς ἐγκαρδίας.

Βεβαίως, Κάλχη, θὰ προκηρῶ μετ' οὐ πολὺ διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Ἄλλοτε Ἀσπαίροντα Ἰγθὸν δὲν ἔχομεν, φίλε Χ. Σ., ὥστε δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ. Ἡ πρότασις σου, Κυπριακὴ Ἀστὴρ, μαρτυρεῖ τὰ εὐγεῖ σου αἰσθήματα, ἀλλὰ φρονῶ διὰ δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, Σκευδέρ-βεη, και χαίρω διὰ τὸ κατορθῶναι νὰ σοὶ προξενῶ τὴν εὐχαρίστησιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθώσιν εν τῇ φυλλάδι τῆς 31 Μαΐου.]

129. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον ἀριθμητικόν, νῆσι τὸ δεύτερόν μου·
Θεοῦ ἀρχαίου ὄνομα δῆλοι τὰ σύνολόν μου.

130. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, δένδρον τὸ δεύτερόν μου,
Ἀνθρώπινον δὲ πάθημα εἶνε τὸ σύνολόν μου.

131. Στοιχειόγριφος.

Μὲ τὸ δε πρῶτ' καὶ βράδυ
Ἄνω κάτω 'ς τὸ πηγάδι.
Μὲ τὸ λα 'ς τὸ πόδι μένει,
Ἄνω κάτω δὲν πηγαίνει.

132. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ρῶ καὶ βάλε νῆ
Καὶ νὰ 'δῃς τί θὰ φανῆ·
Τὸ βουρὸ θὰ περκατήσῃ
Καὶ τ' αὐτίά του θὰ κουνήσῃ.

133. Ἀναγραμματισμός.

Τὰ ἔθνη δια μ' ἔχουσι, πλὴν διαφοροτρόπως,
Ἀναγραμματιζόμενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

134. Ἀναγραμματισμός.

"Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης, εἶμαι δένδρον ὑψηλόν.
Ἄν μὲ ἀναγραμματίσης, θ' ἀπολαύσης τι καλόν.

135. Διενγίμα δημοῦδες.

Ἄσπρος ἐγεννήθηκα,
Μαῦρος ἐκατάνησα,
Καὶ τώρα 'ς τὰ γέράματα
Κοιμῶνται καὶ τὰ δόντια μου.

136. Κυθόλεξον.

Νεκροὺς βλέπω εἰς τὸ χῶμα καὶ τὴν δόξαν ἐτοιμάζω.
Ἐγὼ σέβην μὲ τὸ πρῶτον κ' εἶμαι τέκνον τοῦ Διὸς
Ἐγὼ εἶμαι μαυροφθα καὶ λυπούμαι καὶ στενάζω.
Ἐγὼ εἶμαι εἰς Ἐβραῖος καὶ τοῦ Ἡσαΐα υἱός.

137. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπάρχει ἀπ' αἰῶνων.
Τὸ ἄλλο ἄσμα παλαιὸν ἐκφράζον λύπην, πόνον.
Τὸ τρίτον ἀριθμητικόν καὶ πτώσεως κλαγίας.
Ἄν τοῦ τετάρτου μὲν γευθῆς, στερεῖσαι τῆς υἱείας.
Τὸ πέμπτον εἶνε μόριον παρακλειυστικόν.
Ἄν δὲν εὐρῆς τὸ ἕκτον μου θὰ εἶνε κωμικόν.

138. Πρόμθεος.

Τὸ πρῶτον ἢ Ἑλλάς κρατεῖ ὡς καὶ τὸ τελευταῖον
Τὸ δεύτερον—προσέχετε, βίβλιον δὲν ἀφίνει.
Τὸ τρίτον εἶν' ἐλάττωμα παρὰ τοῦ σπορδαίου·
Ὅστις τὸ κέντρον ἀγαπᾷ ὁ Πλάτης τὸν ἰδύει.
Οἱ τοῖχοι θλων τῶν σπιτιῶν ὡς ἐνδύμα των μ' ἔχουν.
Πολλοὶ ἢ λίγοι σὺν ἐμὲ τὰ πάντα καταστρέφουν.

139. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίζετε σταυρὸν
ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο νομῶν τῆς Ἑλλάδος.
Α Α Α Β Ι Ι Ι Ι Δ Ο Τ Τ Ω

140. Φύρδην—μύγδην.

Ὁ φανοσπεύρῃ ρωθῆπνος σφρινεπτεῖραι.
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Κουερταίου.

141—142. Μεταμορφώσεις.

Α) Ὁ Πάρις διὰ πάντες μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ πόντος
Β) Ἡ χῆρα δι' ἑξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ σαβρα.

143—145. Κακρωμμένα ὀνόματα ζώων.

Α) Ἡ Ἄλχησις ἦτο παροιμιώδῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν σύ-
ζυγόν αὐτῆς ἄδμυτον ἀρσίσωτον.
Β) Βοτανικὴ ὀνομάζεται ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰς
βοτάνιας.
Γ) Μείζων πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ἡ διάκρισις.

146—138. Παιγνικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-
ματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.
Καλὴ, καλαί, Ἀσία, ἀνδρα, χαρὰ, Σπύρος, Γάιος,
τιάρα, ἰστός, φονεύς.

156. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσον ἀρχαίαν πα-
ροιμίαν ἀποτελουμένην ἐκ τεσσάρων λέξεων, ὧν ἡ πρώτη
καὶ ἡ δεύτερα ἄρχονται ἀπὸ ο ἢ δὲ τελευταία λήγει εἰς εἰ.
Α Α Ε Ε Β Ζ Ι Ι Ι Α Μ Μ Ο Ο Ο Ο Π Σ Ω

157. Τριπλή ἀπρυστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά, τὰ μεσαῖα καὶ τὰ τελικὰ γράμματα, τῶν
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μεγίστου μέρους
τῆς γῆς.
1. Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 3.
Οἱ προερχόμενοι ἐκ τινος μέρους τῆς Ἀσίας. 4. Πόλις τῆς
Ἑλλάδος.

158. Ἑλληκοσφύφωνον.

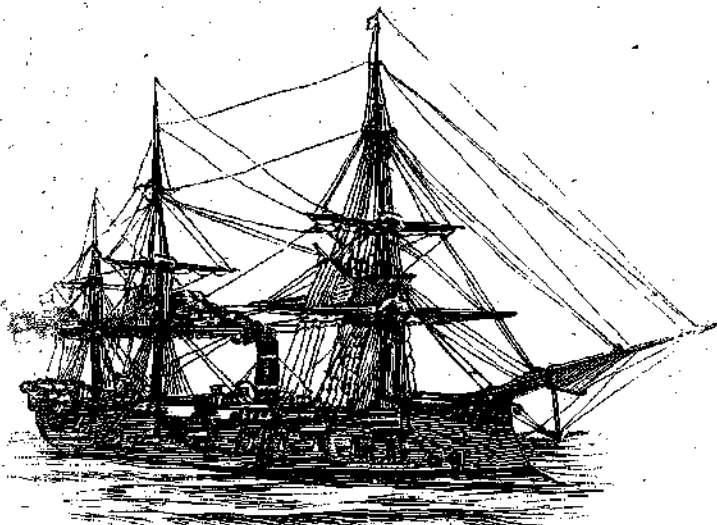
Ἡ—ἀεία—ἦ—εἰεία—αι—ἦ—αἶη—εἶ—αι—ἀεαί—
ἦ—αιῖη—ἦία.

159. Γρίφος.

Ἡ Σιδὼν ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε
Ὅσα εἰς ἦε ΠΑ ἦε ἦε ΠΑ ἦε ἦε ΠΑ ἦε ἦε ΠΑ ἦε
Τόσα μῆνες ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε ἦε

ΛΥΣΕΙΣ

68. Λαβή (Α, Β). — 67. Κουφοζηλιά (κουφό, ζυλιά). —
68. Σέριφος, Ξεριφος. — 69. Κλειώ, λύω. — 70. Οἶνος ἄνος. —
71. ΟΙ—ΚΙ—Α — 72. Υ Δ Ω Ρ — 73. Ο
ΚΙ—ΔΑ—ΡΙΣ Δ Ε Ν Ι
Α—ΡΙΣ—ΤΟΣ Ω Ν Μ Α Ν Ι Α
Ρ Ο Σ
74. Α Μ Ι 75—77. Α.) Ἀηδῶν
Γ Α Α Β.) Χῆν. Γ.) Ταῖς.
Α Ρ Α — 78. Ἐργάζου μέχρι
ΜΚΛ τελευταίας σου πνοῆς.
Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Ο Ν — 79—80. Α.) Ὀνος,
Ε Λ Μ ὄλος, βέλος, βέλος, τέ-
Υ Δ Ν λος, μέλος, μέλος. Β.)
Ρ Ο Ω Κοπος, τόπος, τόμος,
Β Σ Ν νόμος, νόσος. — 81.
ΗΠΑΡ, ΔΣΜΑ (1. Ἡμέρα. 2. Πηνειός. 3. Ἀδάμ.
4. Ῥῆμα).

Η « ΤΡΙΑΙΝΑ »

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ ΔΕ ΝΑΝΤΕΥΙΛ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 97]

Μετὰ τὴν πρῶτην πλῦσιν τοῦ καταστρώματος,
εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δεύτερος κυβερνήτης παρίστατο
πάντοτε, εἰς ὑπαξιωματικὸς ἀνήγγειλεν εἰς τὸν κ.
Λεστούρη, ὅτι ὁ Ἰωσήφ εἶχε συνέλθῃ, καὶ ὅτι
ἐφαίνετο ἡσυχός. Ὁ κ. Ἰωάννης κατέβη εἰς τὴν
ἀποθήκην ὅπου εὕρισκτο ὁ Ὑδῶν φέρων σίδηρα
εἰς τοὺς πόδας. Αἱ τελευταῖαι εἰκοσι τέσσαρες ὥραι
τὸν εἶχον καταστήσῃ σχεδὸν ἀγνωρίστον. Ἦτο ὡς
ἀπεκτηνωμένος, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν ἀπλανεῖς καὶ
ἄνευ ἐκφράσεως, τὸ στόμα τοῦ ἀνοικτὸν καὶ ξηρὸν.

— Ἀπὸ τότε τοῦ ἦλθε 'ς τὰ σύγκαλά του ἦπτε
μία στάμνα νερὸ κι' ἀκόμη θέλει κι' ἄλλο, εἶπεν
ὁ φυλάττων εἰς τὴν θύραν σκοπός. Ὁ κ. Λεστούρης
διὰ νὰ προκαταλάβῃ εἰς ἀπόρρητον τὸν Ἰωσήφην καὶ
μὴ ἀφῆσθαι εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ, τῷ εἶπεν
ἀμέσως.

— Ὑδῶν, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερον
εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν μητέρα σου, εἰπέ μοι τὴν
τελευταίας σου πνοῆς.
— 79—80. Α.) Ὀνος,
ὄλος, βέλος, βέλος, τέ-
λος, μέλος, μέλος. Β.)
Κοπος, τόπος, τόμος,
νόμος, νόσος. — 81.
ΗΠΑΡ, ΔΣΜΑ (1. Ἡμέρα. 2. Πηνειός. 3. Ἀδάμ.
4. Ῥῆμα).

— Καὶ πρῶτον ἀπ' ὄλα, ἐξηκολούθησε λέγων
ὁ Ἰωάννης, τὰ χρήματα τί τὰ ἔκαμες; καὶ τὰς
παραγγελίας τὰς ὅπουλας σὲ ἀνέθεσα; καὶ εἶνε αἱ
ἀποδείξεις τῆς πληρωμῆς; Ὑδῶν, ὁμιλεῖ σὲ δια-
τάττω.

— Τὰ χρήματα; ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους ὁ Ὑδῶν,
ποῖα χρήματα; Δὲν ἔχω ἰδέαν! . . . Ἀχ! Θεέ μου,
ἀνεφώνησεν ἔξαφνα, καὶ αἱ πρὸ ὀλίγου πελιδναὶ
παρεῖαι τοῦ ἐγίναν κατακόκκιναι ἀπὸ τὸ συρρεῦσαι
εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ αἵμα.

Καὶ μὲ τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του ἠρεύνησεν εἰς
τὰ θυλάκιά του, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε ἐντὸς αὐτῶν.

— Ὅχι, δὲν ἐπλήρωσα ποθενά, εἶπε μετ' ὀλίγον
φελλίζων. Ἀλλὰ τότε τί ἐγίναν τὰ χρήματα;

Καταληφθεὶς δὲ ἀπὸ νευρικὴν ταραχὴν ἐκυλίσθη
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκβάλλων ὀξείας κραυγὰς. Ἐπειδὴ
δὲ ἦτο σιδηροδέσιμος καὶ ἔπεσε με ὀρμηθῆν, ἐπληγῶ-
θη τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ τρέχῃ καὶ ὁ κ. Λεστούρης
προσεκύλευσεν εἰς βοήθειαν. Ἐσπευσαν ναῦται τινες
καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατώρθωσαν ν' ἀφαιρέ-
σουν τὰ σίδηρα τὰ πληγόνοντα τὸν δυστυχῆ Ὑδῶνα,
καὶ νὰ τὸν μετακομίσουν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ θερα-
πευτήριον.

Οἱ ναῦται ἐκεῖνοι συνῆψαν ἀληθῆ πάλιν διὰ νὰ

τόν εκδύσαν και τόν κατακλίνουν. Ἀλλά καθώς ἐπεσον εἰς τὴν κλίνην ἔμεινεν ἀκίνητος. Ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ, ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ ἰατρός εὔρε τὸν Ὑθὼνα ἀναίσθητον ἀφ' οὗ δὲ τὸν ἐξήτασε καλὰ, ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ κ. Λεστούρη, ἀλλ' ὅσα τῷ διηγήθη οὗτος δὲν ἔδιδον ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὁ Ἰωσίκης. Ὁ ταλαίπωρος Ὑθὼν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε μεθυσμένος, ἄλλο τι θὰ εἶχε συμβῆ διότι τὰ μέλη του ἐξηκολούθουν νὰ τρέμουν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀγρίαν και ἀπλανῆ ἔχοντες τὴν κόρην ἔμεινον ἀνοικτοὶ και ἀκίνητοι. Ὁ συγγυμὸς του ἦτο πολὺ, πολὺ ἀδύνατος... ἡ καρδία του ἐκτύπα πολὺ ταχέως.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἔπαι οὔτε κρασί οὔτε ἄλλο ποτόν, ἀλλ' ἔπαι δηλητηριώδη τινα οὐσίαν πολὺ ἰσχυράν, ἴσως ὄπιον, ἀλλ' ἀκριβῶς τι, δὲν ἤξευρω. Ἄν τὸ ἤξευρα, θὰ ἐνῆργουν μὲ περισσοτέραν βεβαιότητα. Ὅπως δὴποτε βάλετέ του πολλοὺς σιναπισμοὺς, ὅσον ἡμπορεῖτε δυνατόν, δώσατέ του, ἐν ἀνάγκῃ και διὰ τῆς βίας, καφὲν πικρὸν, μίαν κουταλιάν κάθε πέντε λεπτά διότι πρέπει μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὸν ἐξυπνήσωμεν, εἰδμεν ἢ ἀποθάνῃ, και ὀργήγορα!

— Εὐθὺς ὅπου ἐπιστρέψῃ ὁ κυβερνήτης και ἡμπορέσω νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ πλοῖον θὰ ὑπάγω ἐξω και θὰ κατορθώσω νὰ μάθω τίποτε διὰ τὸν δυστυχῆ νέον. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πρόξενόν μας νὰ μὲ βοηθήσῃ, εἶπεν ὁ κ. Λεστούρης.

Ὁ Ὑθὼν ἐρόρθησε πολλὰ φιλοσάνια καφε' ἀφ' οὗ δὲ και οἱ σιναπισμοὶ ἔφεραν τὸ ἀποτελεσματικόν, ἐκίνησε τὰ βλέφαρά του, ὁ συγγυμὸς του ἔγινε δυνατώτερος, ἡ καρδία του ἐκτύπα κανονικώτερον.

Ὁ κ. Λεστούρης διήρχετο πλησίον τοῦ προστατευομένου του, ὅλον τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον τῷ ἤρηνεν ἐλεύθερον ἢ ὑπηρεσία εἶχεν ἤδη ἐν προαίθεσσιμα, ὅτι ἡ ἀνάκρισις τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐπιτερήσῃ θ' ἀπεδείκνυε ἀθῶον τὸν Ὑθὼνα. «Θὰ τὸν ἐπείτεσαν δηλητηριώδη διὰ νὰ κλέψουν τὰ χρήματα, εἶλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Ἰωάννης, ὅταν δὲ ἐκτύπησε τὸν Φίλιππαν δὲν ἤξευρε τί ἔκαμνε, δὲν εἶχε συναίσθησιν τῶν πράξεών του.»

Ἠρεύνησαν και πάλιν εἰς τὰ ἐνδύματα τοῦ Ὑθὼνος, ἀλλὰ δὲν εὔρον οὔτε τὰ χρήματα τοῦ κ. Λεστούρη, οὐδὲ τὸ χρηματοφυλάκιον, οὐδὲ τὸ ὠρολόγιον τοῦ Ὑθὼνος, οὐδὲ τὴν συρίκτραν και τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον ἔλειπεν ἐπίσης.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ναύαρχος, ὁ κυβερνήτης και ὁ ἀρχιμανδρίτης ἐπέστρεψαν μετὰ τοῦ Πλοίαρχου εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Πλοίαρχος ὤρμησεν ἀμέσως εἰς τὸ θεραπευτήριον, παρὰ τὸν προσκεφάλαιον τοῦ κυρίου του τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ θωπεύῃ μὲ τὴν γλώσσάν του ἐκπράζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θρηνηδαίς

κραυγὰς. Ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θέσιν ἐκείνην μόνον τὴν πρωίαν ἀνέβαινεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπρογευματίζεν, ἔπινε νερόν, εὐθὺς δ' ἐπανήρχετο εἰς τὴν θέσιν του και ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐπαύριον, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ ἀσθενοῦς, κινῶν τὴν οὐράν του πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ Ὑθὼνος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰωάννην και τὸν ἰατρόν.

Οἱ δόκιμοι, τοὺς ὁποίους ἡ διαγωγὴ τοῦ κυνὸς εἶχεν ἐκπλήξῃ και συγμνησῇ, τῷ ἔφερον καθ' ἡμέραν φαγητὰ ἢ γλυκίσματα ἐκ τοῦ γεδύματός των. Ὁ Πλοίαρχος τοὺς ἠὲχαρίζεται, ἔτρωγεν ὁ τι τῷ ἔδιδον, ἀλλ' ἂν οἱ νέοι ἐκεῖνοι τὸν προσεκόλουον νὰ ἐξέλθῃ, νὰ παιξῇ, ἠρνεῖτο, οὐδὲν δὲ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

Ὁ ναύαρχος εἶχε λάθῃ τηλεγραφικὰς διαταγὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Τριαινα ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως και διαπλεύσῃ τὸν Εἰρηνηκὸν ὠκεανὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρέστην ὅπως ἀποκλισθῇ. Ὁ ναύαρχος διηγήθη ταῦτα ἀναθὰς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ὁ κ. Λεστούρης τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρει τυχαίως τὸν Γκωθώμη, μεγάλην δ' ἐντύπωσιν τῷ ἔκαμνε ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν ἐξέφραξεν ἡ φυσιογνωμία του τότε μὲν δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχήν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐνεθυμήθη τὸ πρᾶγμα.

Τὸ ἔργον τοῦ δευτέρου κυβερνήτου μεγάλου πλοίου εἶνε βαρύτερον διότι αὐτὸς εἶχε εὐθύνην δι' ὅλα αὐτὸς πρέπει νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἀνθρώπων, περὶ τῶν τροφῶν, περὶ τοῦ χρωματισμοῦ και τῆς καθαριότητος τοῦ πλοίου. Ὁ κ. Λεστούρης δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, και ἐξακριβώσῃ μὲ ἀνακρίσεις τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ναύαρχος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ κανεὶς ἐκ τῆς Τριαινης μετὰ τὴν ἐπιβίβασιν τῶν ἀνθρώπων και τῶν τροφῶν. Καὶ πολὺ εὐλόγως, διότι ἡ φρεγὰς ἐπιτυχούσα οὐρίον ἀνεμὸν ἀνεπέτασε τὰ ἱστία της και ἀπέπλευσε.

Ὁ δυστυχῆς Ὑθὼν ἦτο ἀκόμη βαρέως ἀσθενῆς, εὐρίσκετο εἰς μέγαν κίνδυνον. Τότε ἐφάνη πῶσον τὸν ἠγάπων ὅλοι ἐντὸς τοῦ πλοίου. Ὅλοι ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τῆς ὑγείας του, ἀνεχώρουν δὲ καταλυπημένοι μανθάνοντες τὴν κατάστασίν του. Καὶ ὁ Γκωθώμης ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ ἐπίσης ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος ὁ τῶσον καλὸς και εὐγνώμων πρὸς ὅλους ὑλάκτει μὲ ὄργην και ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἤξευρε τὴν αἰτίαν τῆς ἀντιπαθείας ἐκείνης καθῶσον ὁ ὑποκαλευστὴς οὐδέποτε τὸν εἶχε πειράξῃ.

Ἡμέραν τινα ὁ ἰατρός εἶπεν εἰς τὸν ναύαρχον, τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

— Ἦθελα νὰ σώσω τὸν Ἰωσίκην, πρῶτα πρῶτα δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον και ἔπειτα διὰ τὸν σκύλον του ὁ ὁποῖός μοι τὸ ζητεῖ μὲ βλέμμα σχεδὸν ἀνθρώπινον.

— Εἰν' ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος δὲν τὸν βλέπομεν πλέον τὸν Πλοίαρχον ἤξευρε ποῦ τὸν καλεῖ τὸ καθῆκόν του.

Κατὰ τὸν διάπλου τῆς Τριαινης πολλὰκις εἶχε γίνῃ λόγος περὶ τοῦ Ἰωσίκη μετὰ τοῦ ναυάρχου και τοῦ Λεστούρη.

— Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητὲ Λεστούρη, εἶλεγε κάποτε ὁ ναύαρχος πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην, πολὺ μεγάλας ιδέας εἶχατε διὰ τὸν νέον αὐτόν, και νὰ σὰς εἶπῃ τὴν ἀμαρτίαν μου, μετὰ τὸ κατόρθωμά του ἐκεῖνο, τὰς συνεμεριζόμεν κ' ἐγὼ τὸν ἐφαναξόρην ἤδη ἀξίωματικὸν μετὰ τινα ἔτη. Ἀλλὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄνειρα ἐξηφανίσθησαν πλέον διότι και ἂν ἀπαλλαγῇ, θὰ προσπαθήσωμεν δὲ νὰ τὸν ἀπαλλάξωμεν, μὲ ὅλον τὸ πείσμα τὸ ὁποῖον εἶχει αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος ὁ Κορσικανὸς νὰ καταθέσῃ ἐναντίον του, πάλιν αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν χρημάτων θὰ τὸν παρακολούθῃ παντοῦ, δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προαχθῇ και θὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον του!

Μετὰ μακρὰν πάλιν μετὰ τοῦ ζῶντος και θανάτου ὁ Ὑθὼν, χάρις εἰς τὴν ῥωμαλέαν του κρᾶσιν, ἔδειξε σημεῖα βελτιώσεως, ὁ δὲ ἰατρός εἶπεν ὅτι ὀριστικῶς ἐσώθη. Ἐπέτρεψε νὰ τῷ δοθῇ ὀλίγη τροφὴ και νὰ σηκωθῇ ὀλίγον ἐκ τῆς κλίνης του.

— Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θὰ γίνῃς ἐντελῶς καλὰ και σὲ βεβαίῳ ὅτι φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσας, τῷ εἶπεν.

Ὁ ἰατρός ἦτο πολὺ εὐχαριστήμενος, ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον αὐτοῦ, διότι τὰ ἐνόει ὅλα ὁ Πλοίαρχος, περὶ τούτου ἦσαν πάντες βέβαιοι ἐπὶ τοῦ πλοίου. Εὐθὺς ἄμα ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι ὁ Ὑθὼν ἐσώθη ὁ κύων ἐσηκώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του και τὸν ἐφίλησε μὲ δύναμιν, τὸν προέπεμψε μέχρι τοῦ μεσοδομοῦ, ἔπειτα δὲ διευνηθῆναι εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τοῦ ναυάρχου. Ἐπειδὴ δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο εἰς ἀξιωματικὸς και ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, ὁ Πλοίαρχος ὤρμησεν ἐντὸς, και ἔθηκε τὴν μεγάλην κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ναυάρχου, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ συγμνησεως.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Ὑθὼν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του ἦτο πολὺ ὠχρὸς και ἰσχνὸς και ἀδύνατος, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ. Παρεκάλεσε τὸν κ. Λεστούρη νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ θεραπευτήριον ὅπου ἦτο μόνος, ἀντιβίνας δὲ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε

— Κυβερνήτα, σὰς παρακαλῶ, δώσατέ μοι νὰ ἐννοήσω διατὶ μὲ κατηγοροῦν. Ποῦ μὲ εὐρήκαν ὅταν εἶχα πέσῃ; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ ὅλα ὅσα φησίζουσιν. Σεις ὁ ὁποῖός ἐφάνητε τῶσον καλὸς πάντοτε πρὸς ἐμέ, θὰ μοῦ εἶπητε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅσον πικρὰ και ἂν εἶνε, δὲν θὰ μοῦ κρύψετε τίποτε. Ἐγὼνα καλὰ τῶρα και ἡμπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ὅλα.

Ὁ κ. Λεστούρης τῷ διηγήθη δι' ὀλίγων λέξεων τί συνέβη και διατὶ τὸν κατηγοροῦν, ἐν τέλει δὲ εἶπεν

— Ὅντε στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι ἔκαμες ἐν γνώσει σου ὅσα ἔκαμες εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μοῖ φανερώσῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινῶς, χωρὶς φόβον και χωρὶς ἐντροπήν. Εἶνε ἀδύνατον τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἔσωσα και ἠγάπησα νὰ μὴ ὀμολογήσῃ τὸ σφάλμα του, ἂν ἔπαισας, πρὸ πάντων δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ. Ἐμπρός, λέγε, ἀκούω.

Ὁ Ὑθὼν εἶχε συγμνησθῇ πολὺ ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς τοῦ προστάτου του, ἀλλ' ἠσθάνθη ποῖαν τινα ἀνακούφισιν μαθὼν διὰ ποῖα πράγματα τὸν κατηγοροῦν.

— Κυβερνήτα, εἶπε, σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θὰ σὰς εἶπω ὅλα ὅσα ἔκαμα, ὅλα ὅσα ἤξευρω. Ὅταν ἀπεβιδάσθην εἰς τὴν ξηρὰν μὲ τοὺς ἄλλους ὁ Γκωθώμης ἐπρότεινε νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐν ἀμερικανικὸν καπηλεῖον ὅπου ἐπώλων ὠραῖον ζῦθον. Ἐπειτα κάμνομεν τὰς ἀγοράς μας, εἶπε ἔδέχθη. Συλλογισθῆτε, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο φοβερὰ ζέστη, και ὅτι εἶχα μεγάλην δίψαν. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν οἱ δύο μας, ἔπειτα δὲ ἀπὸ ἀρκετὸν δρόμον, ἐφθάσαμεν εἰς ἐν ἀπόκεντρον μέρος, ὅπου ἦτο ἐν καφενεῖον ῥυπαρὸν και ἔρημον. Εἰς τὴν αἰθουσαν ὅπου ἐμβήκαμεν δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ μόνος εἰς γέρον Ἰάπων ἠλθὸς και ἐκάθισε πλησίον μας και μὰς ὀμίλησεν εἰς μίαν γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἦτο φρικτὸν κράμα ἰαπωνικῆς, ἀγγλικῆς, και γαλλικῆς. Ἀφ' οὗ ἔπια ἐν ποτήριον κρύας μπίρας, ὁ γέρον ἐπρότεινε νὰ μοῦ δώσῃ ἐν ἄλλο ποτόν πολὺ καλόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐγέλασα ὅταν μοῖ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τὴν παράδοξον γλῶσσάν του. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι ἐγέλασε και ὁ γέρον Ἰάπων και ὁ Γκωθώμης. Ἐδέχθη ὁ Ἰάπων μοῦ ἔφερε μετ' ὀλίγον ἐν ποτόν μὲ ἓνα κομματί πάγον μέσα.

«— Πιέ, μοῦ εἶπε, καλὸ, καλὸ!

«Ἐπια ὀλίγον, ἀλλὰ τὸ περισσώτερον τὸ ἔχουσα, διότι ἦτο ἀηδέστατον ἔπειτα ἠθέλησα νὰ σηκωθῶ διὰ τὸ φύγω, ἀλλὰ τότε μοῖ ἐφάνη ὡς νὰ ἦμην καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν μου, και ὅτι ὅλα ἐγυρνοῦσαν τριγύρω μου ὑπνος βαρὺς μ' ἐκυρίευσεν ἔβαλα ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ κατορθώσω νὰ μείνω ἔξυπνος και νὰ σκουνηθῶ μακρὰν μου τὸ Ἰάπωνα, ὁ ὁποῖός μοῖ ἐφαίνετο ὅτι ἔσκυπτε ἐπάνω μου. Ἦτον ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Γκωθώμης; Δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω ἄλλο τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι μοῦ ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἐφώναξα εἰς βοήθειαν ἐν ᾧ ἐπάλαμα μὲ τὸν ὑπνὸν ἀλλ' ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐνθυμοῦμαι τὸ πρῶτον ποτήρι τῆς μπίρας, και ὅπου ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν εἶδα πλησίον μου, δὲν ἡμπορῶ νὰ εἶπῃ ὀρισμένος τί ἐγένεον. Αὐτὰ, κυβερνήτα, ἤξευρω.

«Ἀφ' οὗτου συνῆλθα ἐντελῶς, τρεῖς ἡμέρας τῶρα, προσπαθῶ νὰ ἐνθυμηθῶ λεπτομερῶς τὰ συμβῆντα,

νά τακτοποιήσω τὰς ἀναμνήσεις μου· ἀλλὰ ματαίως τίποτε, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐνθυμούμαι ἕως εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐφάνη ὅτι ἐξύπνησα ἀπὸ φρικτῶν ὄνειρον καὶ ἐδρέθην εἰς τὴν κλίνην τοῦ θεραπευτηρίου. Μοῦ διηγήθησαν ὅτι ἤμην ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν μέθην, ὅτι μὲ εὗρηκαν ἐξηπλωμένον εἰς μίαν τάφρον ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅτι ἐκτύπησα ἕνα κελουστὴν, ὅτι ἐπειτα ἀγρίουσα ἀκόμη περισσότερο, ὅτι μ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, καὶ τὸ χειρότερον ὅτι τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοῦ ἐπιταυθεύητε, ἐγείναν ἄφρανα. "Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται ἀκατανόητα. Ἐμπροσθὶ νὰ ὀρκισθῶ ὅτι δὲν ἐμέθυσα, ὅτι ἐπομένως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτύπησα τὸν Φίλιππον" καὶ διατὶ θὰ τὸν ἐκτυποῦσα; Δὲν ἔχω τίποτε μαζί του, δὲν ἔχομεν σχεδὸν καμμίαν σχέσιν μαζί. Ἐπὶ τέλους τί νὰ εἰπῶ; Δὲν ἤξεύρω τίποτε, δὲν καταλαμβάνω τίποτε, ἐσταμάτησεν ὁ νοῦς μου!

— Υποθέτετε ὅτι σοῦ ἔκλεψαν τὰ χρήματα μου καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, ἢ μήπως τὰ ἔχασες εἰς τὴν παραφορὰν σου ὅπως καὶ τὸ ὠρολόγιόν σου;

— Βεβαίως μοῦ τὰ ἔκλεψαν, δὲν ἔμποροῦσα νὰ χάσω τὰ χρήματά σας, διότι, χάριν ἀσφαλείας, τὸ ἐνθυμούμαι πολὺ καλά, τὰ εἶχα κρύφην μέσα εἰς τὴν φανέλα μου, ἀφ' οὗ τὰ ἐτύλιξα μέσα εἰς τὸ μαντήλι τοῦ μαντήλι; τὸ εἶχα καρφώσῃ μὲ μιὰ καρφίτσα εἰς τὸν ἐπενδύτην μου, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ πέσῃ· ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Ἰάπων μοῦ ἔδωκε κανὲν ναρκωτικὸν καὶ μ' ἐξεγύμνωσε. Ἀλλὰ δὲν ἐρωτήσατε τὸν Γκωθώμην; τί λέγει δι' ὅλα αὐτὰ;

Εἶπεν ἐξετασθῆ ὁ Γκωθώμης ἀλλὰ μετὰ τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀνέκριναν καὶ πάλιν. Ἀλλ' οὗτος εἶπεν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Ἰωσήφ εἶνε παραληρήματα ἠρηγήθη διαροήθη διὰ αὐτὸς ὠδήγησε τὸν Ἰθὼν εἰς καπηλεῖόν τι, ἐβεβαίωσε δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν εἶδε τίποτε, ὅτι δὲν εἰξεύρει τίποτε, διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον ὅτι δὲν ἦτο μετὰ τοῦ Ἰωσήφ, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ πάρῃ ὄρκον δι' ὅλα αὐτὰ. Τὸν Ἰωσήφιν εὗρεν εἰς τὸ πλοῖον ὅτε τὸν ἔφεραν ὁ Φίλιππος.

Κατὰ δυστυχίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακριβωθῇ· οἱ ἐπ' ἀδεία ναῦται δὲν εἶχον ὄσιν προσοχὴν ἢ ὁ Γκωθώμης συνάδουσε τὸν Ἰωσήφιν ἢ ὅχι· τινὲς μὲν ἔλεγον ὅτι τοὺς εἶδον μαζί· ἄλλοι δὲ διασχυρίζοντο τὸ ἐναντίον· ἐν ἐνὶ λόγῳ· αἱ καταθέσεις των δὲν ἐφώτισαν διόλου τὴν σκοτεινὴν ταύτην ὑπόθεσιν.

Ο ΠΑΟΙΑΡΧΟΣ

Ἐν τούτοις, εἰς καλαῖς ναύτης, γνωρίζων καλῶς τὴν Ἰουχογάμαν, ἐβεβαίωσε ὅτι τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπῆγεν ὁ Ἰθὼν, ἦτο ἐν τῶν χειροτέρων τῆς πόλεως· ὅτι τὴν νύκτα, ἀλλὰ μόνον τὴν νύκτα παίρνει καὶ δίνει τὸ χαρτοπαίγνιον.

— Παλὺ παράξενο ὡς τόσο, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ ἠμπόρσεν νὰ τῆ ἔρῃμε μονάχος ὁ Ἰωσήφ αὐτὴν τὴν ταβέρνα ἀπὸ τὴν πόλιν δὲν φαίνεται καὶ γὰρ νὰ πάγῃ κανεὶς εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ξεύρῃ.

Ἐν ᾧ ὠμίλει τοιουτοτρόπως παρετήρει τὸν Γκωθώμην μετὰ τινος δυσπιστίας, τοῦτο δ' ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν εἰς τὸν κ. Λεστούρη νὰ τὸν ἐξετάσῃ κατ' ἰδίαν· ἀλλ' ὁ ναύτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταθέσῃ τίποτε ὠρισμένον· διηγήθη μόνον ὅτι ὁ Γκωθώμης καὶ ὁ Φίλιππος εἶχον φοβερὸν μίσος κατὰ τοῦ Ἰωσήφ, ὅτι ἑκατὸν ἄνθρωποι ἐπὶ τοῦ πλοίου ἠδύναντο νὰ τὸ βεβαίωσωσιν, ὅτι πλάκας τὸν ἐπειράζαν καὶ τὸν ἀνησύχων ἀλλ' ὅτι ὁ Ἰωσήφ οὐδέποτε παρεπονέθη. Τὴν διηγήσιν του ἐπέρανεν ὁ ναύτης διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Χωρὶς ἄλλο, κύριε κυβερνήτα, κατὶ τρέχει δῶ μέσα.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφρόνει ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐκρυπτεν μυστήριον τι, ἀλλὰ ποῖον; Πῶς ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν; ὁ ναύαρχος καὶ ὁ κυβερνήτης εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεκοίνωσε τὰς ὑποψίας του δὲν ἐπέσβησαν ἐκ τῶν λόγων του καὶ τῶ εἶπον ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἔτρεφε ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του τὸν ἔκαμε νὰ πλάττῃ μὲ τὸν νοῦν του φαντασιώδεις ιστορίας, καὶ νὰ βλέπῃ μυστηριώδεις συνωμοσίας ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἀπλὰ καὶ καθαρά γεγονότα.

Ὁ κ. Ἰωάννης ὅμως ἦτο βέβαιος ὅτι κατὶ συνέθη καὶ κατεθλίβετο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἀλλὰ περισσότερο περιλυπος ἦτο ὁ Ἰθὼν ἦτο ἐκτὸς κινδύνου πλέον, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ· οἱ σύντροφοί του ἐφέροντο φιλοφρόνως πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ Ἰθὼν δὲν εἶχε πλέον ὄρεξιν διὰ τίποτε· οὔτε τὰ βιβλία, οὔτε αἱ πρακτικαὶ ἀσκήσεις τοῦ ἐπαγγέλματός του τὸν ἐνδιέφερον πλέον. Ἐνίστατο ἀμφέβαλλε καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἠρώτα τὸν ἑαυτὸν τοῦ μήπως πραγματικῶς ἐμέθυσε. "Ὅλα ἐκεῖνα τὰ γεγονότα ἦσαν βυθισμένα εἰς σκότος, ἐν τούτοις ἐνεθυμείτο καλῶς ὅτι δὲν ἐμέθυσε, ἄρα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔκαμε ὅσα τὸν κατηγοροῦν.

Τὴν νύκτα εἰς τὴν αἰώραν του, ἢ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὅταν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας ἐκλαίεν ὡς μωρὸν παιδίον· μόνον του παρηγορία ἦτο ὅτι ὁ κυβερ-

νήτης διατῆρει τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν. Οὐδὲ ὁ ἰατρὸς ὅστις τὸν ἐθεράπευσεν ἐπίστευεν αὐτὸν ἔνοχον. Ἐπανειλημμένως εἶπεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὀρκισθῆ ὅτι ἐπότισαν ποτὸν τι τὸν Ἰωσήφιν τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε ἱρελλὸν καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν θανατώσῃ, καὶ ὅτι ὅταν θὰ τὸν δικάσουν θὰ προσέλθῃ νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ.

Ἐὐρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἐμελλον νὰ συνεδριάσωσιν ὡς ναυτοδίκαι διὰ νὰ δικάσωσιν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ ἄλλας τινὰς ἦτο πρῶτα εἰσέτι· ἡ πλῆσις τοῦ καταστρώματος εἶχε τελειώσῃ· οἱ ναῦται ὑπέστησαν ν' ἀριστήσωσιν· ὁ κ. Λεστούρης ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν του ὅτε εἰς παῖς τοῦ πλοίου εἰσώρμησε συγχρόνως μετ' αὐτοῦ παρακαλῶν ν' ἀκούσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ. Ὁ παῖς ἐκεῖνος ἦτο ἀκατάστατον παιδίον, συχνὰ τιμωρούμενον διὰ σφάλματα πρὸς τὴν πειθαρχίαν. Πολλοὶ ναῦται ἐφέροντο πρὸς αὐτὸ τραχέως· ἀλλ' ὁ Ἰθὼν εἶχε φανῆ

πάντοτε καλὸς, καὶ ἐνίστατο σφάλματά τινα αὐτοῦ τὰ εἶχε πάρῃ εἰς βάρος του. Ὁ παῖς ἐκεῖνος μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά του εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτε ἐκινδύνευεν ὁ Ἰθὼν ἐκάθητο πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἔκλαιε.

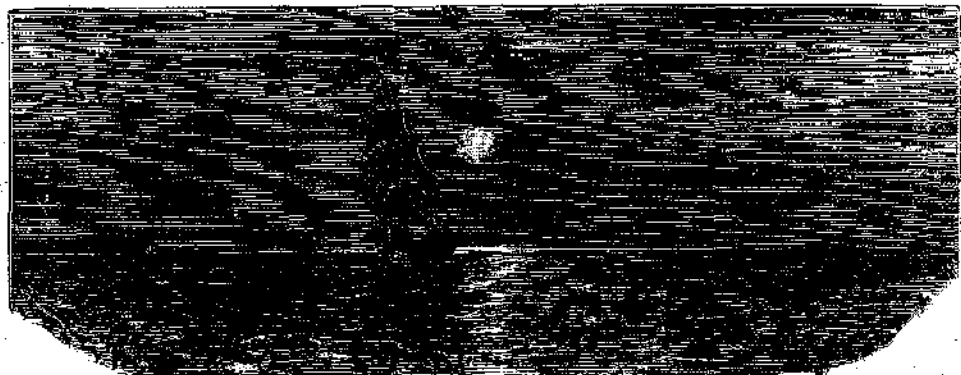
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὗρισκετο εἰς τοιαύτην ταραχὴν ὡστε ὁ κ. Λεστούρης ἐνόμισεν ὅτι παρεφρόνησε.

— Κυβερνήτα, εἶπε μετ' ἐξάψεως, τοὺς εὗρηκα τοὺς ἐνόχους· σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ πιστεῦσατε· εἶμαι κάποτε κακόπαιδο, ἀλλὰ ψεύστης δὲν εἶμαι. Ὁχι, ὁ Ἰωσήφ δὲν ἦπτε, δὲν ἐμέθυσε, δὲν ἔκανε τίποτε. Εἶνε ἀθῶος. Ἄλλοι εἶνε οἱ ἐνόχοι! Ἄχ! τί καλά ποῦ βρέθηκα ἐκεῖ καὶ ἀκούσα ὅσα ἄκουσα!

— Ἐλα, ἀπήντησεν ὁ κ. Λεστούρης, εἶπε γρήγορα ὅ τι θέλετε νὰ εἴπῃς, διότι ἔχω ἐργασίαν, πρὸ πάντων δὲ ὀμίλει καθαρά!

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΙΜΙΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ ἀπόφασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τῆς Κτῆς DE NANTEUIL

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Ο

Βογκᾷ ἢ θάλασσα καὶ μουγκρίζει,
Μὲ βία σέρνεται εἰς τὸ περιγιάλι,
Μέσα εἰς τὰ ξάρτια βοριάς σφυρίζει
Κ' ἢ νύχτα ντύνεται μ' ἄγρια κάλλι.

Δειλὸ ἀστέρι ποῦ τρεμοσβύνει,
Ποῦ λάμπει πλειότερο ἀπ' ὅλα τὰλλα
Λὲς τρομασμένο τὰ μάτια κλίνει
Σὰν νὰ φοβᾶται κακὰ μεγάλα.

Δειλὸ καρᾶνι ποῦ σ' ἐξορίζει
Ἡ μαύρη μοῖρά σου εἰς τὰ μακρὰ
Κύττα τ' ἀστέρι ποῦ σὲ φωτίζει,
Ζήτα του ἄλγην παρηγορία.

Σὲ ἄλγιο ἢ θάλασσα δὲν μουγκρίζει,
Γλυκὰ χαϊδεύει τὸ περιγιάλι,
Δροσάτο ἀγέρι μᾶς γαργαλίζει
Κι' ἢ νύχτα γδύνεται τ' ἄγρια κάλλι.

Καὶ τὸ φεγγάρι δειλὰ προβαίνει
Μέσα εἰς τὴ θάλασσα αιματωμένο
Καὶ μόνον ἐκεῖνο τ' ἀστρο ἀπομένει
Τώρα μαζί του ἀδελφωμένο.

Ὅποιος ἐλπίζει ποτὲ δὲν χάνει!
Κύττα, σοῦ δείχνουν τὰ δυὸ τῆν γῆ.
Θὰ βρῆς τὸ δρόμο σου καὶ εἰς τὸ λιμάνι
Σία!... κατάκοπο τὴν χαραυγῆ! Φακ

ΤΟ ΚΟΛΙΒΡΙΟΝ

τατα ζωύφια, τὰ ὅποια καταστρέφουσι τὰ ἄνθη. Αὕτη εἶνε ὅλη ἡ τροφή τοῦ κολιβρίου, καὶ ἐκ τούτου ἐννοεῖται πόσον εἶνε ὠφέλιμος εἰς τὰ φυτὰ ἡ ὑπαρξίς του.

Τὴν μικρὰν καὶ ὠραιωτάτην φωλεάν του, ἡ

Τὸ κολιβρίον εἶνε τὸ μικρότατον καὶ χαριέστατον πτηνὸν τοῦ κόσμου καὶ πατρίδα του εἶχει τὰ θερμότερα μέρη τῆς Ἀμερικῆς. Ὄταν, ἐνῶ πετᾷ, ἀντικρύζει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου σπινθηροβολεῖ ὡς νὰ ἦτο κατάστι-

κτον ἀπὸ πολυτίμους λίθους· καὶ ὅταν κάθηται ἐπὶ τῶν ἀνθῶν, τὰ ὅποια καθόλου δὲν λυγίζει μὲ τὸ ἐλαφρότατον σῶμά του, φαίνεται καὶ αὐτὸ ὡς ἄνθος. Βυθίζει τὸ λεπτότατον καὶ μακρὸν ῥάμφος του εἰς τοὺς κάλυκας καὶ ἀπομυζᾷ μὲ τὴν ὡς νῆμα λεπτὴν γλῶσσαν του τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ βάθος αὐτῶν γλυκὺν χυμὸν, μαζὶ δὲ συμπαρασύρει καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ κάλυκος μικρό-

ὅποια δὲν εἶνε μεγαλειτέρα ἀπὸ ἡμισυ αὐγὸν ὄρνιθος, κατασκευάζει εἰς πυκνὸν φύλλον. Τὰ ὠὰ του ἔχουν μέγεθος μπιζελίου, καὶ τὰ δύο νεόσσά του — τὸ κολιβρίον δὲν γεννᾷ περισσότερα ἀπὸ δύο — εἶνε μικροῦτσικα καὶ χαριτωμένα.

Μία κυρία ἡ ὅποια ἐζησεν εἰς τὴν Ἰαμαϊκάν διηγεῖται τὰ ἐξῆς περὶ ἑνὸς κολιβρίου.

«Ἦτο μία ἀπὸ τὰς θερμότερας ἡμέρας τὰς ὅποιας εἶχα ἴδῃ. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, εἶχα πλαγιάσῃ εἰς μίαν κρεμαστὴν κλίνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἡ Χουανίτα, ἡ μαῦρη ὑπέρτρια μὲ ἀείριζε μὲ ἐν ῥιπίδιον διὰ νὰ μὲ δροσίση.

«Ἐκεῖ ποῦ ἤμην πλαγιασμένη ἤκουσα μίαν ἄγνωστον φωνήν, νὰ λέγῃ :

« — Πάγω σὲ ἄσπρη κυρία· ἔχω μικρὰ πουλί !

«Ἐκ περιεργείας διέταξα τὴν Χουανίταν νὰ ἀφήσῃ τὸν ὄμιλόν της τοιοῦτοτρόπως νὰ εἰσελθῇ. Ἦτο μαῦρον παιδίον, τὸ ὅποιον καθὼς μὲ εἶδε ἐσήκωσεν ὕψηλὰ ἐν ἀκάθαρτον μαντήλιον καὶ εἶπε : Ἐδῶ, ἄσπρη κυρία, μέσα εἶνε !

«Ἦνοιξα μὲ προσοχὴν τὸ μαντήλιον, ἀλλὰ δὲν εἶδα τιποτε ἄλλο παρὰ ἐνὶ κουβάρι λεπτοτάτου ὑφάσματος. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο κανὲν κακσαναθρεμμένον παιδίον καὶ ἠθέλησα νὰ γελᾶσθαι μαζὶ μου καὶ διὰ τοῦτο τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ δωμάτιον· ἀλλὰ τὸ μαῦρον παιδίον ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸ κουβάρι ἐκεῖνο, τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἐφάνη εἰς μικρὸς βῶλος ἐκ πτερῶν. Ἀδύνατον νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα ἦτο πτηνὸν καὶ ὅμως ἦτο ! εἶχεν ἓνα στρογγυλὸ κεφαλάκι μεγάλο ὅσον ἓνα μπιζέλι μὲ ῥάμφος μακρὸν, καὶ ποδάκια καὶ δακτυλάκια λεπτοῦτσικα. Ἀλλὰ τί κρίμα ! τὸ μικρὸν πουλάκι δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἐζῆ !

« — Δὲν εἶνε ζωντανὸ ! εἶπα εἰς τὸ μαῦρον παιδίον.

«Ἄυπη μεγάλη ἐζωγραφήθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

« — Θαρροῦσα, ἄσπρη κυρία ἀγοράσῃ ἤθελε, πρῶτα ζωντανὸ ἦτανε !

«Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως παρετήρησα τὸ πουλάκι τὸ ὅποιον ἐκράτουν εἰς τὸ χέρι μου μοῦ

ἐφάνη ὡς ν' ἀνέπνεε καὶ τὸ ἐφόσησα πολλακίς διὰ νὰ τὸ ζεστάνω μὲ τὴν πνοήν μου.

« — Κρὶ κρὶ ! ἠκούσθη ἕξαφνα.

«Τὸ μαῦρον παιδίον ἐχόρευεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

« — Ζωντανὸ πουλί ! πουλί ζωντανὸ ! ἐφώνησε, ἄσπρη κυρία ζωντάνευσε, καὶ τῶρα λεπτά δίνει τὸ Ζιμ !

Εἶπα εἰς τὴν Χουανίταν νὰ πληρώσῃ τὸ μαῦρον παιδίον, τὴν διέταξα δὲ προσέτι νὰ μοῦ φέρῃ ὀλίγον ζαχαρόνερον. Ἐρρόφησα ὀλίγας σταγόνας μὲ τὰ χεῖλη μου, ἔβαλα ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὸ λεπτὸν ῥάμφος καὶ εἶδον μὲ χαρὰν μου ὅτι τὸ πουλάκι, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ἤρχισε νὰ πίνῃ. Τοῦ ἤρσαε, ἐρρόφησα ἄλλην μίαν φοράν καὶ ἐπὶ καὶ πάλιν. Ἀλλὰ μόλις συνῆλθε τὸ κολιβρίον, προσεπάθησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου.

«Ἐπέταξε στιγμᾶς τινὰς ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐπειτα ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὸ πλαιοῖον μιᾶς εἰκόνας καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὰ πτερά του.

« — Θέλει ἄσπρη κυρία καὶ θηλυκὸ κολιβρίον καὶ μικρὴ μικρὴ φωλιά ; μὲ ἠρώτησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ζιμ. Ἦ Χουανίτα τῷ εἶχε δώσῃ κατὰ παραγγελίαν μου ἐν ἀργυρῶν νόμισμα καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἐνθουσιασμένον, καὶ διὰ τοῦτο τὸ μαῦρον πρόσωπόν του ἐλαμπεν ὡς ἔβενος ἀπὸ τὴν χαρὰν.

«Τὸ κολιβρίον ἐπέταξε πάλιν καὶ ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ἄνθη τινὰ τὰ ὅποια εἶχα ἐντὸς ἀνθοδοχείου ἐκ πορσελάνης. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ φροντίσω δι' ἓνα κλουβάκι, διότι εἰς τὴν Ἰαμαϊκάν τὰ παραθύρα τῶν οἰκιῶν δὲν ἔχουν ἰαλία, τὰ δὲ παραθυρόφυλλα ἔπρεπε νὰ μείνουν ἀνοιχτά καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

«Ἐἰς μαῦρος μοὶ ἔφερεν ἐν κλωβίον ἐξ ἰνδικοῦ καλάμου.

«Ἦθελον νὰ ταγίσω ἀκόμη τὸ κολιβρίον ἐπειδὴ παρετήρησα ὅτι ἐπέτα ὅπου ἔθλεπε ἄνθη εἴτε ἀληθινὰ εἴτε ζωγραφημένα ἐπὶ δοχείων ἐκ πορσελάνης, ἔχουσα ἐπάνω εἰς ἐν τοιοῦτο ὀλίγας σταγόνας ζαχαρόνερου καὶ τὸ

πουλάκι τὸ ἐρρόφισε σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ λεπτοῦτσικον ῥάμφος του.

«Διὰ νὰ το πείσω νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ σπιτάκι του, ἐτοποθέτησα τὸ δοχεῖον πλησίον τῆς θύρας τοῦ κλωβίου. Ἀλλὰ τὸ χαριτωμένον καὶ ἐλαφρόπτερον πτηνὸν δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νὰ πετάξῃ εἰς τὸ κλουβί. Ἀλλ' ὅταν ἡ Χουανίτα ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὴν λάμπαν, κατετρόμαξε καθὼς εἶδε τὸ φῶς, ἐτίναχθη ὀπίσω καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸ ἔδαφος· τότε μόνον ἠμπόρεσα νὰ τὸ συλλάβω καὶ νὰ τὸ θέσω εἰς τὴν κομψὴν φωλεάν του. Τὸ πρᾶν ὅταν ἐκλείσθησαν τὰ παραθυρόφυλλα ἀφῆκα πάλιν ἐλεύθερον τὸ κολιβρίον καὶ ἠκούσθη πάλιν τὸ ζωντὸν του κρὶ κρὶ !

«Ὄταν ἡ Χουανίτα ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ χαριτωμένον πουλάκι ἐπέταξεν ἐπάνω εἰς τὰ κατάσγουρα μαῦρα μαλλιά της καὶ ἤρχισε νὰ μαδᾷ μὲ θυμὸν τὰς χροματιστάς κορδέλας πὰς ὅποιας εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της. Ἦ Χουανίτα δυσηρεστήθη, ἀλλ' ἐπῆρε σιγὰ σιγὰ τὸν μικρὸν ἄτακτον καὶ τὸν ἔβαλε χάμω. Πόσῃν χαρὰν μοῦ ἐπροξέει τὸ ποικιλόχρουν καὶ χαριέστατον πουλάκι ! Μετ' ὀλίγον ἔγινε τόσον ἡμερον ὥστε ἐπέτοῦσε εἰς τοὺς ὤμους μου, καὶ ἤρχετο μόνον του εἰς τὸ στόμα μου διὰ νὰ ἰδῇ μὴν ἐκρυπτα εἰς τὰ χεῖλη μου τὸ ἀγαπητόν του ζαχαρόνερον.

«Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἦλθε πάλιν ὁ Ζιμ καὶ ἔφερε τὸ θηλυκὸν κολιβρίον καὶ τὴν μικρὰν φωλεάν, μὲ δύο μικροῦτσικα, στρογγυλά αὐγά. Τί ὠραία ποῦ θὰ ἦτο, ἐσκέφθην, νὰ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου μίαν ὀλόκληρον οἰκογενεῖαν κολιβρίων ! Ἀλλ' ἡ χαρὰ μου δὲν διήρκασε πολὺ, διότι μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ θηλυκὸν κολιβρίον ἀπέθανε.

«Ὄτε ἀνεχώρησα ἀπὸ τὴν Ἰαμαϊκάν, ἔδωκα τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ μικρὸν κολιβρίον, ἠσθάνθην δὲ ἀληθῆ λύπην καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀπεχωρίζομην, ὅτε μὲ φαιδρά κρὶ κρὶ, ἠνοιξε τὰς μικρὰς πτέρυγας του καὶ ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὰ δένδρα, πρὸς τοὺς ἡλιοφωτισμένους ἀγρούς. »

A.

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Π' ΟΛΑ τὰ πράγματα πλειὸ πολὺ μ' ἀρέσει· νὰ βλέπω ἀγαπημένα ἀδελφάκια.

Τ' ἀγαπημένα ἀδελφάκια ποῖος δὲν τ' ἀγαπᾷ; Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τὸ ἔχουν καμᾶρι ποῦ ἔχουν τόσο καλὰ παιδιὰ, τὸ σπίτι τους εἶνε γεμάτο γέλια καὶ χαρὰ· ἡ γειτονιά χαίρεται καὶ ὅλοι ὅσοι τὰ βλέπουν λέγουν:

— Τί καλὰ παιδιὰ! τί καλὰ παιδιὰ!

Τέτοια καλὰ παιδιὰ εἶνε αὐτὰ τὰ τρία κοριτσάκια ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Νὰ μαλώσουν; ποτέ! Νὰ πῆ τὸ ἓνα κακὸ λόγον τοῦ ἄλλου; Θεὸς φυλάξοι!

Ἔχουν μία γνώμη, μία καρδιά. Εἶνε σύμφωνα εἰς ὅλα· νὰ τιμοῦν τὸν παπποῦ μὲ τὰ ἄσπρα γένια καὶ τὴν γιαγιά μὲ τὰ ματογυῶλια, νὰ ἀκούουν τοὺς μεγαλειτέρους των, νὰ εὐσπλαγχνίζονται τὸν πτωχὸ ποῦ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι των, νὰ ἔχουν καθαρὰ τὰ φορεματάκια των, νὰ κάμουν τὸ βράδυ τὴν προσευχὴν των μὲ γλυκεῖα καὶ σιγανὴ φωνὴ ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκονοστάσιον. Εἰς ὅλα αὐτὰ εἶνε σύμφωνα. Εἰπέτε μου τώρα, σὰς παρακαλῶ, δὲν εἶνε νὰ τ' ἀγαπᾷ κανεὶς αὐτὰ τὰ κοριτσια;

Ἦτο Ἀπρίλιος, νομίζω, ἡ Μάιος, ὅτε μίαν ἡμέραν τὰ τρία ἀδελφάκια ἐπῆγαν περὶπατο εἰς τὸ λιβάδι ποῦ εἶνε ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι των· ἡ ἡμέρα ἦτον ὡραία· ὁ οὐρανὸς καταγάλανος· ἤσυχος καὶ δροσερὸς ἄεράκι ἐφυσούσε· ὁ ἥλιος ἐλαμπε· τὸ λιβάδι ἦτο καταπράσινον, καὶ μέσα εἰς τὸ πρᾶσινον χρῶμα κόκκινα, κίτρινα, ἄσπρα ἀγριολούλουδα ἐφαίνοντο σὰν κεντημένα.

Τὰ κοριτσάκια ἔτρεχαν, ἐπηδούσαν, ἐχόρευαν, ἐτραγωδούσαν, ἐκοπτον ἄνθη. Ἦτο μία χαρὰ νὰ τὰ βλέπη κανεὶς καὶ νὰ τ' ἀκούῃ. Ἄλλ' ἡ μικρὰ Φρόσω — ἰδέτε ὡς τὸσον ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἰπῶ τὰ ὀνόματά των, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ λέγεται Μαριγούλα, ἡ δεύτερη Φανὴ καὶ ἡ τρίτη Φρόσω — λοιπὸν ἡ μικρὰ Φρόσω δὲν ἦτο ἀκόμη συνειθισμένη νὰ περιπατῇ καὶ νὰ τρέχη πολὺ, κ' ἐκουράσθη τὸ καίμενο.

Ἄλλὰ τί νὰ κάμῃ; νὰ εἰπῇ ἔτσι χονδρά, χονδρά: — Κουράσθηκα, φορτωθῆτέ με! Ἄ! μπᾶ· ἡ Φρόσω δὲν τὸ καταδέχεται· ἀλλὰ τὰ ἐξυτνα ματάκια της ἐλαμψαν, ὡσὰν νὰ εἶχε σκεφθῇ κάτι ποῦ της ἤρεσκε.

— Παίτουμε; λέγει μὲ τὴν ἰδικήν της προφορὰν.

— Ναι, ναι, παίτουμε, λέγουν αἱ δύο ἀδελφαί· τί θέλεις;

— Τὸ καμνάκι! λέγει ἡ Φρόσω.

Τὸ καμνάκι ἤθελε νὰ εἰπῇ τὸ σκαμνάκι. Αἱ δύο μεγαλιτέρας ἐκυττάχθησαν καὶ ἐχαμογέλασαν ἐνόησαν τί τρέχει, διότι καὶ αὐταὶ εἶνε ἐξυπνοὶ· ἀλλ' ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ διότι ἐκουράσθη ἡ ἀδελφούλα των ἀπλώσαν μὲ πλειὸ πολλὴ εὐχαρίστησι τὰ χέρια των, τὰ ἤνωσαν, τὰ ἐκαμαν σκαμνάκι, τὰ ἐχαμήλωσαν καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω ἡ Φρόσω.

Ἰδέτε πῶς τὴν φέρουν· σὰν καμμιὰ βασιλοπούλα παραμυθιοῦ ἐπάνω σὲ θρόνον. Ἡ Φρόσω ἀγκάλιασε τὸν λαιμὸν τῆς μιᾶς ἀδελφῆς, ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἄλλης, καὶ χαμογελᾷ διότι τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ σκαμνάκι. Καὶ αἱ ἀδελφαί της χαμογελοῦν διότι τὴν ἀγαποῦν.

Τί λέτε; δὲν εἶνε ἀληθινὴ ζωγραφία αὐτὰ τὰ τρία γελαστά, χαροπά, ἀγαπημένα ἀδελφάκια;

ΤΑ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΝ

(Ἐκ τῶν ἁγίων ἐκδοθεισῶν ἐπιστολῶν τοῦ λόρδου Τρέστερφιλδ)

8 Δεκεμβρίου 1762.

Ἰσπερὴ εἰσεύρω ὅτι ἐπιθυμεῖς ὄχι μόνον γράμματα νὰ μάθῃς, ἀλλὰ νὰ γίνῃς καὶ καλὸς ἄνθρωπος, σοῦ ἀναγράφω ἐδῶ τὸν διάλογον κυρίας τινὸς τῆς καλῆς τάξεως καὶ ἐνὸς νέου εὐγενοῦς κτὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, διότι τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ὁ νέος εἶχεν ἔλθῃ νεωστὶ ἀπὸ τῆν ἐξοχίην, ἣ δὲ κυρία συμπαθοῦσα πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς του, ἀνεδέχθη εὐχαρίστως νὰ τοῦ δώτῃ τὸ ἀπαιτούμενον στίλβωμα, διδάσκουσα αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ φέρεσθαι ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ. Ὅτε λοιπὸν ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν ἠρώτησε: — Ἐπιθυμεῖτε ζωμόν; — Ναι, κυρία. — Ἀλλὰ, κύριε, δὲν ἀποκρίνονται ποτὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι ἀποτόμως. — Πῶς ἔπρεπε ν' ἀποκριθῶ; — ἔπρεπε ν' ἀποκριθῆτε: Ἄν ἀγαπάτε νὰ μοὶ κάμῃτε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία; ἢ; Ἄν ἐτόλμων νὰ σᾶς βάλω εἰς αὐτὸν τὸν κόπον. — Ἄλλοτε οὕτω θὰ λέγω. — Ἀκουεῖτε βλέπω τοὺς ἀγκυλῶνας σας εἰς τὴν τράπεζαν αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται εἶνε πολὺ ἄκοσμον. — Ὡς προσέξω νὰ μὴ τὸ ξανακάμω. — Ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς βάλω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος, κύριε; — Ἄν ἀγαπᾶτε νὰ μοὶ κάμῃτε αὐτὴν τὴν χάριν, κυρία... — Ἐξαίρετα, παρατηρῶ ὅτι ἐφαρμόζετε ἀμέσως τὰ παραγ-

γέλματά μου. Ἀλλὰ, καλέ, τί βλέπω; Μ' ἐτρομάξατε! μήπως θέλετε νὰ κόψετε τὸν λαμὸν σας; — Τί ἐννοεῖτε, κυρία; — Ἐβάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα σας τὸ φαγητὸν τὸ τρώγουσι μετὰ τὸν περόνιον ἢ μετὰ τὸ κοιλίριον ὅστις σᾶς ἴδῃ νὰ βάλετε τὸ μαχαίρι εἰς τὸ στόμα θὰ φριξῇ, διότι θὰ ὑποθέσῃ ὅτι θέλετε νὰ τὸ καταπίετε. — Καὶ ὅμως εἶδα πολλοὺς νὰ καταπίνουν μαχαίρια καὶ σπαθιά. — Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ κανένα καλὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ ἴδῃτε νὰ τὸ κάμῃ. — Εἰς ὑγείαν σας, κυρία. — Σᾶς παρακαλῶ, δὲν λέγουσιν ποτὲ ἔτσι. Ὅταν κανεὶς θέλει νὰ πῆ εἰς ὑγείαν κυρίας, ἢ καὶ ἀνδρὸς ἀκόμη, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχει σέβας, λέγει: Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ πῶ εἰς ὑγείαν σας ἢ: Ἐπιτρέπετε νὰ πῶ εἰς ὑγείαν σας; Ἄλλο πάλιν αὐτό! — Ποῖον, κυρία; — Ἐμπουκώθητε μεγάλα κομμάτια, ὥστε ἐφούσκωσε τὸ πρόσωπόν σας, ὡς τῶν χωρικῶν ὅταν φυσοῦν τὴν φωτιά. Εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν αὐτὸ οὐδέποτε γίνεται, καὶ ὅμως τρώγουσιν καὶ αὐτοὶ ἀρετὰ καὶ ἄφθονα. — Ὡς τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβω. — Πολὺ καλά, ἀρετὰ εἶνε αὐτὰ διὰ σήμερον. Ἄλλοτε θὰ σᾶς εἶπω καὶ ἄλλα πολλὰ περὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. — Ὡς με ὑποχρῶσθε τὰ μέγιστα, κυρία, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω νὰ φέρωμαι ὅπως πρέπει.

(Ἐκ τῆς Ἑστίαιος)

ΤΙ ΩΡΑΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΤΑΞΙΣ!

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Πρόσωπον τοῦ μονολόγου ΜΑΡΙΚΑ κοράσιον δέκα ἐτῶν

[Δομάτιον κομψόν. Εἰς τὸν ἀπέναντι τοῖχον θύρα. Δεξιὰ παράθυρον καὶ παρ' αὐτὸ ἔπιπλον μετὰ συρταρίων. Ἀριστερὰ ἑματιοθήκη.]

ΜΑΡΙΚΑ (ἐκ τῶν παρασηνίων)

Ἐφθασα, πατέρα μου, περιμένετέ με μίαν στιγμὴν... τὰ γάντια μου θὰ βάλω κ' ἐφθασα. (Ἐισέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν καὶ σπεύδει εἰς τὴν σκευοθήκην ἀνοίγει τὰ συρτάρια καὶ τὰ κάμει ἄνω κάτω) ὁμοίως δὴ ἂν τὰ εἶρω! Ἀπὸ τὰ ἐξ ζευγάρια ὅπου εἶχα, νὰ μὴ μ' ἀπομείνῃ οὐδὲ κἀν ἓνα; εἶνε φοβερό!... Χθὲς ὅμως εἶχα πρόχειρα τὰ σταχτιά μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εἶνε καὶ αὐτὰ; ποῦ νὰ εἶνε; (Σπεύδει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δοματίου καὶ τὴν ἀνοίγει). Σᾶς

παρακαλῶ, πατέρα μου, μίαν στιγμὴν κ' ἐφθασα, γυρεύω τὰ γάντια μου... — Δὲν μοὶ μιλεῖ! τὸν ἀκούω καὶ καταβιβάνει, ἄχ!... — Πατέρα μου, πατέρα! (Ἐπανέρχεται εἰς τὴν σκευοθήκην) Τίποτε! (Σπεύδει εἰς τὴν ἑματιοθήκην καὶ ἀναζητεῖ) Τίποτε! σὺν νὰ εἶνε ἐπίτηδες!... ὅπως το παθαίνω πάντοτε... (Ἐρχεται εἰς τὸ παράθυρον καὶ κτυπεῖ ἔξω) Ἄχ! πατέρα μου! — νὰ τον, ἀναβάνει ἔς τὴν ἄμαξαν—πατέρα μου, πατερὰκι μου! σᾶς παρακαλῶ, περιμένετέ με καὶ σήμερον ἀκόμη, διὰ τελευταίαν φοράν — Ὁ ἀμαξήλατος κτυπᾷ τὰ ἄλογα — Γιάν-

νη!... μὴ τα κτυπᾷς... Ἄ! ἔφυγε! ὦ! Καὶ τώρα λοιπὸν ἐγὼ θὰ μείνω ὁλομόναχη, σὺν νὰ εἶμαι τιμωρία. Ἄ! μὰ διατὶ; μὰ διατὶ; (Κλαίει). Πάντοτε μ' ἐπεριμένε καὶ ἐγὼ ἔκαμα μίαν ὥραν νὰ ἔτοιμασθῶ μ' ἐμάλωνα, δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ μὲ ἐπεριμένε ὅμως. Σήμερον δὲν με μαλώνει, ἀλλὰ μ' ἀφίενει καὶ φεύγει. Ἄ! δυστυχία μου! Μοῦ τὸ εἶπε τὸ πρῶτ', Ἄκουσα, Μαρίκα, ἂν δὲν εἶσαι ἔτοιμη ἔς τὰς δύο, θὰ φύγω μόνος μου καὶ θὰ σ' ἀφήσω. Καὶ μοῦ τὸ εἶπε σοβαρὰς σοβαρὰς. Καὶ ἐγὼ τοῦ ἔδωκα τὸν λόγον μου ὅτι θὰ εἶμαι ἔτοιμη. Ἐσήμερον δύο, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ποῦ!... Ναι, ἀλλὰ ἐγὼ ἂν ἦμουν πατέρα καὶ ἐκεῖνος Μαρίκα, ἐγὼ θὰ τον ἐπεριμένα. Δι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ του θυμῶσω... θὰ τοῦ θυμῶσω καὶ πολὺ, μὰ πολὺ πολὺ!... Εἶνε βᾶσιον νὰ ἔχῃ κανεὶς πατέρα ταγματάρχην! Νομίζει ὅτι ἔχει ἐμπρός του τὸ τάγμα του, πάντοτε μοῦ φέρνει τοὺς στρατιώτας ὡς παράδειγμα, ὅτι ἔς τὴν στιγμὴν εὐρίσκονται στολισμένοι. Ναι, ἀγαπητέ μου πατέρα, ἀλλὰ οἱ στρατιῶται ἔχουν μίαν στολὴν καὶ πάντοτε τὴν ἴδια, ἐν ᾧ ἡμεῖς τὰ κορίτσια ἔχομεν τὰ κακόμοιρα ἓνα σωρὸ καυράκια νὰ φορέσωμε. Ἐγὼ τί νὰ σας πῶ, ὅταν θέλω νὰ ἐνδυθῶ τὰ χάνω... Μπα! νὰ τα τὰ γάντια μου κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Καλῶς ὤρισατέ, καλὰ σας ζητηνητοῦρα! Τώρα τί σας θέλω; (Τὰ λαμβάνει καὶ συμπιέζουσα τὰ βρίπτει πάλιν κατὰ γῆν). Τί θὰ πάθαιναν τάχα ἂν μ' ἐπεριμέναν λιγάκι. Ὁ κύριος Γιάννης τάχα δὲν ἔμπορῶσε νὰ μὴ ξεκινήσῃ ἀμέσως; δὲν ἔμπορῶσε νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ το εἶπῃ ὁ πατέρας δύο φορές; Ὅποτε τοῦ συμφερεῖ κάνει τὸν κουτὸ ὁ κύριος κύρ Γιάννης. Ἄμ' τὰ ἄλογα! ἄ, αὐτὰ εἶνε ἀσυγχώρητα. Τάχα δὲν μ' ἀκούσαν ποῦ ἐφώνησα ἀπὸ τὸ παράθυρο; ἔμπορῶσαν ἀξιόλογα νὰ σταθοῦν λιγάκι καὶ νὰ μὴ ξεκινήσουν ἀμέσως; δὲν ἐνθυμοῦνται τοῦλάχιστον τὴν ζήταρην παρ' τοὺς δίδω κάθε πρωτὸ. Ὅλα σήμερον εἶνε ἐναντίον μου καὶ διατὶ; διότι δὲν ἔχω τάξιν. Αἶ! ὅταν μεγαλώσω θὰ ἔχω... (Ἐρχεται εἰς τὸ παράθυρον) Ἄχ! τί εὐμορφος κανεὶς! καὶ νὰ εἶσαι κλεισμένη μέσα! Πόσον μ' ἀρέσει νὰ πηγαινῶ περίπατον μετὰ τὸν πατέρα, ὅταν μάλιστα φορῇ τὴν στολὴν του! Περνοῦμε ἀπὸ τοὺς σκοποὺς καὶ παρουσιάζουν ὅπλα ἄχ! τί ὄραϊα! Κανένα κορίτσι δὲν ἔχει πατέρα τόσο εὐμορφόν! καὶ τώρα ἔγινε τόσο ἀσπληρὸς, καὶ ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον χωρὶς ἐμένα!... Ἄχ! ἔτσι μοδρῆται, τώρα μάλιστα ποῦ εὐρήκα καὶ τὰ γάντια μου, νὰ πάγω καὶ ἐγὼ μόνη μου περίπατο... νὰ στέκωμαι ἔς τὰ παράθυρα τῶν ἐμπορικῶν καὶ νὰ βλέπω ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄραϊα πράγματα! (Λαμβάνει ἀπὸ κατὰ γῆς τὰ χειροκτεῖα της καὶ τα φορεῖ). Ὅλα καλὰ ὅμως ἂν χαθῶ! Τόσον καλλίτερα νὰ ἀνησυχῆσῃ ὁ πατέρας, νὰ βασανισθῇ, νὰ τιμωρηθῇ, νὰ του βγῇ ὁ περίπατος ἀπὸ τῆς μύτης!... Καὶ ἔπειτα ἂν χαθῶ, θὰ μ' εὐρουν, καὶ ἔπειτα ἓνα παιδάκι ὅταν χαθῇ, τὸ ἀγαποῦν καλλίτερα. Ἄχ! νὰ μποροῦσα νὰ χαθῶ!... (Φορεῖ τὸν πῖλον της). Ἀλλὰ πάλιν σὺν νὰ μοὶ λέγῃ κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε καλὸν νὰ φύγω χωρὶς τὴν ἄδειάν του... Ὅσον καὶ ἂν θυμῶσῃ κανεὶς μετὰ τὸν πατέρα του, πρέπει νὰ τον σέβεται. Ἄ!

ὄχι δὲν φεύγω, καὶ ἀπ' οὗ ὁ ἀξιωματικὸς μὰς ἔβαλε περιορισμὸν, ἄς μείνωμεν περιορισμένοι! (Ἐκβάλλει τὰ χειροκτεῖα της καὶ τὸν πῖλον της). Ὅμως δὲν πιστεύω καὶ ν' ἀργήσῃ δὲν θὰ εὐχαρίστηθῇ μόνος του χωρὶς ἐμένα; καὶ θα γυρίσῃ γρήγορα. Τὸν λυποῦμαι τώρα τὸν καίμενον τὸν πατέρα! Νὰ εἶνε μόνος του... τί μοναξιά που θὰ τὴν ἔχῃ!... Δὲν θὰ ἔχῃ με ποῖον νὰ μιλήσῃ... Ὡς εἶνε σὺν ἔργῳ ποῦ... Ἄμ' τί θὰ εἶπὸν τὰ ἄλλα κορίτσια ἔς τὸν περίπατον, ὅταν δὲν με ἴδουν μαζί του; θὰ ὑποπτεύουν ὅτι θὰ ἔκαμα ἄτακτα καὶ εἶμαι τιμωρία. Καὶ τί θὰ μοὶ φέλλουν!... Ἄχ! ἄς τα λέγουσιν τοῦλάχιστον σιγὰ σιγὰ νὰ μὴ τὰκούσῃ ὁ πατέρας καὶ λυπηθῇ ὁ καίμενος! Ἄμ' πόσες φορές δὲν μοὶ εἶπε νὰ ἔχω τάξιν εἰς τὰ πράγματά μου, νὰ εἶμαι ἔτοιμη ἔς τὴν ὥραν μου, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τον ἀκούω! τὸ λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισε σήμερον νὰ με τιμωρήσῃ. Καὶ ἐγὼ ἂν ἦμουν εἰς τὴν θέσιν του, θὰ τὴν ἐτιμωροῦσα τὴν κόρη μου νὰ γίνῃ ἄνθρωπος. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν λαμπρὸν πατέρα ὀλίγον ἐλείψε νὰ τον πικρῶμαι μετὰ τὴν ἀνοησίαν μου. Ἦν ὅντι δὲν ἦτον ἀνοησία νὰ θέλω νὰ χαθῶ, διὰ νὰ τον λυπηθῶ; νὰ με ζητήσῃ καὶ νὰ μὴ μ' εὐρίσκῃ; Ἄχ! τί κακοκόριτσο ὅπου εἶμαι! Μὰ τὸ καί, μοὶ ἀξίζει αὐριον εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε αἱ συμμαθητριά μου νὰ μοὶ γυρίσουν τὴν πλάτη. Πρέπει λοιπὸν, κυρία Μαρίκα, νὰ διορθώσῃς τὸ σφάλμα σου, καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ πατήρ σου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, νὰ του ἐξομολογήσῃς εὐκρινῶς τὴν ἀνοησίαν σου καὶ νὰ του εἴπῃς ἡμάρτον. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ του εἴπῃς μόνον λόγια, ἀλλὰ νὰ του ἀποδείξῃς καὶ με ἔργα ὅτι μετανοεῖς, νὰ του κάμῃς κάτι τι καὶ νὰ εὐχαριστήθῃ. Τί νὰ του κάμω;... τί νὰ του κάμω... ποῦ νὰ του ἀρέσῃ; Ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα περισσώτερον τοῦ ἀρέσει ἢ τάξις αὐτὸ ἴσα ἴσα που δὲν ἔχω ἐγὼ. Ἄς προσπαθῶ λοιπὸν μετὰ τὰ σωτῆρά μου. Ὁ πατήρ μου χιλιᾶκις μοὶ εἶπε: Μαρίκα μου, μάθε ὅτι αἰεὶ τόπος διὰ πᾶν πρᾶγμα καὶ πᾶν πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, δῆλα δὴ « ἂν θέλῃς νὰ εὐρίσκῃς εὐκόλα τὰ πράγματά σου, πρέπει νὰ τα θέτῃς πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ». Ὅλα καλὰ, πατέρα μου, ἀλλὰ ὅταν γυρίσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἢ ἀπὸ τὸν περίπατον, καὶ βιάζεται νὰ καθίσῃ εἰς τὸ δεῖπνον ἢ νὰ μελετήσῃ μουσικὴν, περὶ τὰ πράγματά του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ μὴ χάσῃ μίαν στιγμὴν ἀλλὰ ὅταν ἔλθῃ πάλιν ἡ ὥρα νὰ τα εὐρῃ, τότε χάνει τὴν διπλὴν ὥραν. Ἄς κάμω λοιπὸν τὴν γνώμην του, καὶ ἄς προσπαθῶ νὰ συγυρίσω τὰ συρτάρια μου καὶ τὰ φορέματά μου. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ μεγάλο κατόρθωμα, καὶ δὲν θὰ με θαυμάσουν ὅσοι το ἀκούσουν, δὲν θὰ γράψουν βιβλίον νὰ το διηγηθοῦν καὶ νὰ με ἔχουν ὡς παράδειγμα τὰ ἄλλα τὰ παιδάκια. Δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα νὰ συγυρίσῃ κανεὶς τὰ πράγματά του ἀλλὰ ἀδιάφορον ἐγὼ θὰ τὸ κάμω, μόνον καὶ μόνον διότι εἰσεύρω ὅτι θὰ χαρῇ ὁ πατήρ μου!... Κάτω λοιπὸν εἶλα! (Ρίπτει σωρὸν τὰ περιεχόμενα τῆς ἑματιοθήκης καὶ τῶν συρταρίων). Ἄχ! τί ἔκαμα! ἀπὸ τῆς βία μου τὰ ἔκαμα ὅλα σαλᾶτα, φύρην μίγδην. Δὲν ἦτον καλλίτερα νὰ συγυρίσω τὰ

συρτάρια ένα ένα ; "Αχ ! ήθελα την τάξιν, και εγώ έφερα μεγάλην άταξίαν. Τι καλά να είχε κανείς μίαν μηχανήν να την χορδίζει και αυτή να διαλέγη τα ανακατωμένα πράγματα και να τα βάλη εις την θέσιν των. Άλλά δυστυχώς δεν την ανεκάλυψαν ακόμη, και διά τούτο πρέπει να εύρω άλλην μηχανήν (Σκέπτεται όλίγον). Την ήώρα χρειάζεται υπομονή. Έμπρός λοιπόν, κυρία Υπομονή, άρχισε τδ συγκύρισμα (Ακτοποιεί). Έδώ θα είναι τα άσπρόρουχα. Περιφρημα ! και όταν θέλω κάτι τι : Μία τραχηλιά.

— Παρούσα. — "Ένα μαντηλάκι. — Παρών. — "Ένας φιδόγκος. — Παρών. "Όλα θα λένε παρών, όπως οι στρατιώται εις τδ προσκλητήριο. Τι ώραϊόν πράγμα ή τάξις ! (Ανοίγει την πιλοθήκη) Πόπο ! Τα υποδήματά μου μέσα 'ς την καπελοθήκη μου ! Δρόμον, ευγενέστατα υποδήματα δεν είναι εδώ ή θέσις σας μαζί με τδ καπέλλο. Πηγαίνετε, όμοιοι τόν όμοιον. "Έν, δύο, τρία, τέσσερα ζεύγη εις γραμμήν ! "Α, μα ή τάξις είναι ώραϊόν πράγμα !

Τώρα τα φορέματα (Τα κρεμά έντός ετης ίμασιοθήκης). Περιεργον ! όταν βλέπη κανείς πράγματα κατά τάξιν, εύθως συλλογίζεται τους στρατιώτας. Αυτή εδώ ή πωλονέζα με τδ γαλάζιο χρώμα της και με τα άσπρα της σειρήτια είναι ό λοχίας τού λόχου, μόνον οι άνδρες του λόχου είναι διαφόρων χρωμάτων (Έξακολουθεί τακτοποιούσα).

Τι ώραϊόν πράγμα ή τάξις, και τί διασχεδαστικόν ! και πού να τδ εϊξέυρω τδσόν καιρόν ! Ποτέ μου δεν τδ έπίστευα. Όταν θά έλθη ό πατέρας θά χαρή και θά με φιλήσῃ, τί χαρά ! (Ηνδξ κρατούσα τδς χειρας), τώρα είμαι τακτική, τώρα είμαι τακτική ! "Α ! τί ώραϊόν πράγμα ή τάξις ! Τώρα έμεινεν αυτός εδώ ό σωρός ! ν' αφήσω να τόν συγκύρισω άβριον ; "Όχι, όχι, διότι ό πατέρας λέγει ότι «πράγμα τδ όποϊόν αναβήλλεις, μη περιμένῃς ότι ποτέ θά τελειώσῃ» και έπειτα αν τα αφήσω αυτά καθώς είναι, θά γίνουν προζύμυ άταξίας. Θάρρος λοιπόν και άς τελειώνωμεν. (Σκαδίζει τδν σωρόν).

« ΒΛΕΠΕΤΕ ; ΕΥΘΥΣ ΜΟΥ ΗΑΘΕΝ Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ »

Μπα ! να και ή γραμματική μου, πού την ζητούσα τδσόν καιρόν και δεν την εύρισκα, και ό πατέρας μ' άγόρασε άλλην. Κότταζε πού την είχα πεταμένην, εν φ' έγω τδσόν ώραϊαν βιβλιοθήκην ! (Έξακολουθεί σκαδίζουσα). Μπα ! να την και ή Ξανθούλα μου. "Ω ! την καϊμένην ! πώς μου έγινες ! Άλλά και εγώ πταίω ούτε σ' εκτένισα ποτέ, ούτε σου διώρωσα τα φορέματά σου, και εκατό φορές σε εξέχασα μέσα 'ς τόν ήλιον ή τήν βροχήν. "Όποιος θέλη να ιδῃ ζωντανήν την άταξίαν, άς έλθῃ, εδώ να σε χαμαρώσῃ. Τώρα εγώ θά σε καθαρίσω, θά σ' ενδύσω και θά σε χαρίσω σε κανένα καλό και φρόνιμο παιδάκι !...

Άλλά τί γυαλίζει εδώ ; Τδ μεταλλίον μου ! και εγώ τδ ενόμικα χαμένο... και δεν είπα τίποτε 'ς τόν πατέρα. Τώρα τδ ήδρα, τί χαρά ! τί εύτυχία ! (Τδ άσπάζεται). Μου τδ είχε χαρισῃ ό πατέρας πέρυσι όταν ήρίστευσα 'ς τας εξετάσεις. Βλέπετε ; έκοπίασα όλίγον και εύθως μου ήλθεν ή ανταμοιβή.

Τι εύτυχία που έμεινα σήμερα μέσα ! κάτι εϊξέυρεν ό πατέρας διά να μ' αφήσῃ ! Τι καλός ό κύρ Γιάννης ! δεν τα έγω πλέον με αυτόν, τόν συγχωρω και τα άλογα (τα καϊμένα τα συγχωρω, θά τους δώτω ζάχαρον πολλήν).

Σήμεραν είναι ή καλύτερα ήμέρα της ζωής μου, έχασα ένα περιπατον, αλλά εκέρδισα ένα προτέρημα, διότι τώρα πλέον είνα τακτική. Δεν βλέπω την ώρα να έλθῃ ό πατέρας να με χαμαρώσῃ.

"Αμαξ ! (Σπεύδει εις τδ καρίθρον) Αυτός είναι, ό πατέρας. Πατέρα, πατέρα ! έλθετε γλήγορα, συγκύρισα τα πράγματά μου, και τώρα πλέον είμαι τακτική ! είμαι τακτική ! (Έπαύρηται εις τδ εμπροσθεν της σκηνής). "Όχι δεν πρέπει να λέγω : είμαι τακτική, διότι σήμερα μδλις ήρχισα να είμαι, και πρέπει να περιμένωμεν και τδ τέλος, μηδένα πρό τδ τέλους μακάρισε, εγώ όμως έλπίζω ότι θά γίνω τακτική, και τακτική μιά φορά, με την εύχην τού Θεού και τού πατρός μου. "Αχ ! τί ώραϊόν πράγμα ή τάξις !

[Κατά τδ Γαλλικόν]

Π. Ι. Φ.

Ο ΚΑΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΑΜΑΖΕΙ

ΜΥΘΟΣ

«Θά το κατορθώσω !» είπεν ό πέλεκος καταπίπτων βαρύν επί σιδηράς ράβδου.

Άλλά μετ' όλίγα κτυπήματα έστόμωσεν ή κόψις του και έπαυσε να πλήττῃ τόν σίδηρον.

«Τώρα εγώ !» είπε τδ προόνιον.

Και ήρχισε λυσσαδώς τριβόμενον επί τού σιδήρου έως ότου οι οδόντες του εθραύσθησαν ή εφάρησαν και έπεσε κατά γης πριν κατορθώσῃ να κόψῃ τόν σίδηρον.

«Α, α ! α !» ανεκάγχασεν ή σφύρα, άμ' εγώ τδ ήξευρα ότι δεν θα έπιτύχετε. Εγώ να σας δείξω πώς πρέπει να κάμετε.»

Άλλά μετὰ τού πρώτου κτυπήματος ή κεφαλή της σφύρας ανετινάχθη εις τόν άέρα.

Ο δέ σίδηρος ούδέν έπαθε.

«Νά δοκιμάσω κ' εγώ ; τί λέγετε ;» είπε μετά συστολής και δειλίας ή φλόξ.

Πάντες οι άλλοι απέβλεψαν πρδς αυτήν μετα περιφρονήσεως.

Άλλ' αυτή περιέβαλε την σιδηράν ράβδον ήσυχα ήσυχα θωπεύουσα αυτήν μετὰ γλυκύτητος και τότε μόνον την αφήκε, ότε την έμαλάκωσε και τέλος την ανέλυσεν.

Υπάρχουσι καρδιαί ισχυραί άντέχουσαι εις την βίαν και την όργην, και καρδιαί άδιάφοροι εις τδ μίσος, εις τούς διωγμούς, καρδιαί άκλόνηται τας όποιας ούδέν ταράττει. Άλλ' όμως διά τού καλού τρόπου καταδαμάζονται.

**X

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΑ

Η ΛΟΓΗ

(τδ παιζουσι κορασίδες και παίδες)

Κατάσκευάζετε δώδεκα μικρά στεφάνια εκ κλάδων εύλυγίστων.

Εις τών παικτῶν λαμβάναι εις χειράς του όλα τα στεφάνια και τα ρίπτει ύψηλά εις τόν άέρα όσον θέλει μακράν ή πλησίον, δεξιά ή άριστερά, εμπροσθεν ή όπισθεν κατά τήν άρεσκείαν του.

Οι δέ άλλοι παίκται, κρατούντες έκαστος

μικράν ράβδον ίσην πρδς τούς δείκτας τού σχολείου, προσπαθούσι να διαπεράσωσιν εις την ράβδον των εν ή περισσότερα στεφάνια. "Όστις δέ εξ αυτών συλλάβῃ περισσότερα αὐτός είναι ό κερδαινών και αυτός τα ρίπτει κατόπιν εις τόν άέρα, και ούτω καθ' εζής.

Σημειωτέον δέ ότι όσα στεφάνια πέσωσι κατά γης δεν συγχωρείται να τα λάβῃ τις είτε διά της χειρός είτε διά της ράβδου.

ΠΑΙΚΤΗΣ ΑΠΟΜΑΧΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

του προταθέντος εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 παρελθόντος Σεπτεμβρίου πρὸς εὐρεσίαν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου, Νοεμβρίου, καὶ Δεκεμβρίου παρελθόντος ἔτους 161 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρῆς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐκπαιδευτικὸς.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 12-15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκλυὼν, 158. Δεύτερον βραβεῖον : Κρόνον Ὀρος, 145. — Πάχουσα Κρήτη, 114. Τρίτον βραβεῖον : Χαράλαμπος Γ. Σαραντῆ, 137. — Ἡρωική Πύργα, 131. — Τέκνον τῶν Ὀρέων, 126. Ἐπαινος : Σακρῶ, 118. — Τάκινθος, 109. — Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης, 108. — Ἀχχία 94. — Στρατηγὸς Ἰέρων, 91. — Σπιθηροβολῶν Ἥλιος, 76. — Βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, 73. — Ἀθάνατος, Σωκράτης, 64. Εὐφημὸς μνεῖα : Ἐμμανουὴλ Πετρακόκκινος, 69. — Μαρίνα Μ. Ζωγράφου, 57. — Φθινοπωρινὴ Δύσις, 43.

ΜΕΣΙΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας 8-12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀκλίνος Ροδῆ, 129. Δεύτερον βραβεῖον : Κ. Δ. Βασαράκης, 114. — Κόλλας, 103. Τρίτον βραβεῖον : Μιχῆς, 98. — Μύθος τῆς Ἐντιας, 93. — Φοῦν-Σῆ, 80. Ἐπαινος : Χρῆστος Α. Σχιμπε, 68. — Βύρων, 40. — Ἐνδυμίων, 40. Εὐφημὸς μνεῖα : Μαῦρος Λύκος, 36. — Σ. Δουκίδης, 32. — Δέσποινα τοῦ Παρθενῶνος, 22. — Παναγιώτης Μαλαμῆ Μαυραγάνης, 30.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἡλικίας ἕως 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἀθῶνα Περιστερά, 102. Δεύτερον βραβεῖον : Πράσινος Λόφος, 86. — Δευκὴ Μαργαρίτα, 61. Τρίτον βραβεῖον : Πυκνὴ Ὀμιχλῆ, 57. — Γέλιοςσα Φύσις, 52. — Ταρῆας, 38. Ἐπαινος : Ἄρνος Ἰχθύς, 22. — Γαλανομύτια Ἀθηναία, 20. Εὐφημὸς μνεῖα : Φαῖθος Ἀπόλλων, 15. — Φιλόμονος Πολυτέλη, 15.

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρῆας λύσεις ἀγαμέ καὶ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐπόμενοι : Ἀνθισμένη Λεμονιά, 3. — Φωτεινὴ Ἀντωνοπούλου, 20. — Μιχαὴλ Γερογιάννης, 12. — Γελαστὰ Μίτια, 17. — Ἐπρινὴ Νύξ, 19. — Ζήλωτας Πένης, 10. — Θ. Δεκατῆς, 2. — Ἐλένη Μαργαροῦ, 8. — Μεσολογγιτοπούλα, 7. — Νησιτὸ Ἄρκοῦδι, 12. — Κόρινθα Α. Παλασιόλογον, 2. — Πελαγοδρόμος, 3. — Τάκης Ν. Πατσανίτης, 4. — Ἀγγελικὴ Παναπούλου, 4. — Ραγδαία Βροχί, 11. — Ροδοκίχνη Παιδοῦλα, 13. — Σιμὸν Ἰα, 18. — Φανὴ Σπηλιωτοπούλου, 11. — Ταρτηοῖα Ἰκτίς, 18. — Ταπεινὸς Δουλῆς, 3. — Τυμάρτος Νύξης, 17. — Θάμ. Χριστοφίτης, 10. — Χρυσομυλλοῦσα 12.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Μαμά, πότε ἰορτάζει ἡ Ἐλένη; ἐρωτᾷ ἡ Νίνα.
- Τὴν 21 Μαΐου, παιδί μου.
- Διὲ ἡ Κόρινθα πότε;
- Ποτὲ παιδί μου.
- Τότε λοιπὸν πῶς μεγαλώνει;

Ἐστία ὑπὸ Χαράλαμπος Σαραντῆ.

Ἐνώπιον τοῦ μικροῦ Μιχαλάκη γίνεται λόγος περὶ ναυαγίου πλοίου δυνάμει τετρακοσίων ἔπλων. Καὶ ὁ Μιχαλάκης μετὰ συγκινήσεως: -Τὰ καίμενα τ' ἄλογα! πνίγηκαν καὶ τὰ τετρακόσια;

Ἐστία ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ραγητοῦ. -Τοτὸ, ἂν τὸ ξανακάνω αὐτὸ, θὰ σοῦ τῆς βρέξω ἐκεῖ ποῦ ξέρετε. Καὶ ὁ Τοτός: - Δὲν μπορεῖς, μπαμπά, γιατί κάθομαι ἀπὸ πάνω!

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἀμφικρίτης.

- Εἶσαι πάντοτε φρόνιμο καὶ καλὸ παιδί; -Ναί... δηλαδή... ξέρεις, θεά, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κακοσυνηθίζῃ τοὺς γονεῖς του.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μουσογροῦ.

Ἡ μαμά ἔδωκε εἰς τὸν Μίμη καὶ τὴν Φιφὴ ἀπὸ ὀλίγα γλυκίσματα. Ὁ Μίμη δὲ, λαίμαργος ἔφαγεν ἅμωσος διὰ τὰ ἰδικά του, ἔπειτα ἐρωτᾷ τὴν Φιφὴν: -Σεῦρεῖς, Φιφὴ, νὰ μεταφέρῃς εἰς τὴν καθουλιονμένην μίαν φράσιν τῆς ἀρχαίας; -Σεῦρα.

- Λέγε μου λοιπὸν, τί θὰ εἶπῃ σοῦ βούλομαι φαγεῖν τὰ ἐμὰ πλακούντια; - Δὲν θέλω νὰ ρέγω τὰ γλυκίσματά μου, ἀπαντᾷ ἡ Φιφὴ ἀνυπόπτως. Καὶ ὁ Μίμη ἀρπάξων τὰ γλυκίσματά της: -Σὰν δὲν θέλεις λοιπὸν τὰ τρώω ἐγώ!

Ἐστία ὑπὸ τῶν Ἄσπιδων Χιονοκίτων Ὀρέων.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κώστα διὰ νὰ ἐξέλθωσι κατὰ εἰς περίπατον. -Ὅτι ἐτοιμαζόμενον κ' ἐγὼ νὰ ἔλθω σπίτι σου, λέγει ὁ Κώστας καθὼς εἶδε τὸν Κουφιοκεφαλῆν. Καὶ ἐξῆλθον εἰς περίπατον. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κουφιοκεφαλῆς, ἐρωτᾷ τὴν ὑπῆρτριαν. -Ἦθε ὁ Κώστας; -Ὅχι. -Τὸν φεύτῃ! καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι ἐτοιμαζέτο νὰ ἔλθῃ.

Ἐστία ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτιδος Ἰωνας.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Ἐχάρηκα πολὺ, Ἐλλάδος Ἀηδῶν, εἰ ὅσα μοῦ γράφεις καὶ ἰδίως διότι ἀπέκτισα ἕνα τόσο καλὸν φίλον.

Λοιπὸν εἰς τὸ Φάληρον, Ἀρθοδόξω, τῶρα καὶ ἤρχισεν ἡ ἔσθη καὶ ὁδὸς τοῦ παιγνιδι μετὰ τὴν ἄμμον εἰς τὴν ἀκροθαλασσιᾷ!

Ναί, μικρὲ μου, ἴθωμάτε Ζεῦ, ν' ἀρῆσει τὸ ψευδῶνον σου καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἀθῶας σου εὐχὰς πρὸς τὸν Ὑψίστον, αἱ ὁποῖαι θὰ εἰσακουσθῶσι, δὲν ἀμφιβάλλω μεταξὺ δὲ συναδέλφων...

Πραγματικῶς, Μιχαλάκη, ἔλειπον ἐν Δ' ἀπὸ τὴν ὕψ' ἀριθ 123 σύνθεσιν λέξεων: πλὴν πάντες σχεδὸν οἱ ἐπιτησαντες τὴν λύσιν ἐνόησαν ὅτι ἦτο τυπογραφικὸν παράρρημα, ἐκ τῶν σπανιτάτα συμβαινόντων εἰς τὸ φύλλον μου.

Ἦως σοῦ φαίνεται ὁ μονόλογος τῶν ὁποῶν δημοσιεύω σήμερον εἰς τὴν 122 σελίδα, Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε καταληθότατος νὰ τὸν ἀλαγγέλις εἰς τὰς ἐξετάσεις ἀφοῦ ἔχεις τόσο καλὸν μνημονικὸν καὶ ὑπὸχρῖστον;

Ἦσαν τῶνδε ρυθμικώτερα αὐτὰ τὰ τελευταία σου, Ἀφρικανὲ Λέων. Σοῦ εὐχομαι νὰ γράψῃς καὶ τεχνικώτερα, καὶ φυσικώτερα καὶ λογικώτερα.

Ἄν ἐληφθῆσαν αἱ λύσεις σου θὰ τὸ ἴδω ὅταν θὰ κάμω τὴν γενικὴν ἐξέλεξιν διὰ νὰ ἐξαγάγω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, εἴθε Δ. Π. Τ. Τώρα νὰ σοῦ τὸ εἶπω καὶ δύσκολον μοῖ εἶνε καὶ δὲν σὲ ὠφελεῖ.

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, Παπλωματάκι τοῦ Καδίκου, διὰ τὰς προσπάθειάς σου πρὸς αὐτίσιν τῶν φίλων μου. Ἄν σὲ ἐμμοῦντο ἔλας οἱ συνδρομηταί μου πόσον ὠραϊότερον ἀκόμη θὰ εἰμποροῦσα νὰ κάμω τὸ περιοδικόν μου.

Μὴ δὲ τόσο φειδωλῆ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, φιλότατη Ἄρνα Σεφέρη! γράφε μοῦ δύο λέξεις πέρα πάντων. Τί φιλοργυρία λέξων εἶνε αὕτη!

Δύνασαι νὰ κρατήσῃς αὐτὸ τὸ ψευδῶνον, Ἄστρον Ἀθῆνας Ἰσκιός, μόνον ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ἐπίσης ὠραῖον.

Φιλητὲ μου τὰ ἀδελφάκια σου, Κυανοῦν Ῥόδου, καὶ διὰ τὰ δύσκολα αἰνίγματα μὴ πολυσκοτίζεσαι, τὰ προτιμῶ μόνον διὰ τοὺς μεγάλους.

Τώρα εἶσαι ἐντελῶς καλὰ, Ὀχθη τοῦ Στρυμόνος; Γράφε μου.

Δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ εὐχαριστήσω, Κορδαλέ μου. Δὲν ἔχω θέσιν, βλῆσαι, καὶ δι' αὐτὸ...

Ἐχει καλῶς, Μαυροθαλασσίτη, εἰμεθα σύμφωνοι, συμφωνότατοι. Ἄν θῆλῃς λαμβάνεις ψευδῶνον, εἴθε μοῦ Ἀχιλλεὺ Ματζίτη δὲν εἶνε ὑποχρεωτικόν. Μόνον ἀπαντᾷ με περισσότερο ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἔχοντας ψευδῶνον.

Ἦν δει μοὶ ζητεῖς, Ἐθελοπότῃ τῆς Κρήτης, θὰ τὸ λάβῃς ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἀνταπεκριντῆ μου δι' αὐ ἐνεγράφη. Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ σὲ, Ἄθωμ τῶν Βῆξίνου, καὶ σὲ, Μαγευτικὸ Βόσπορος, καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς φίλους σας διὰ τὰ καλὰ πρὸς με αἰσθήματά σας, καὶ χαίρω βλέπονσα ὅτι αἱ συμβουλαί μου ἐν πηγαίνου εἰς μάτην. Ἡ δημοσίευσος τοῦ καταλόγου τῶν συνδρομητῶν μου καὶ ἄσκοπος θὰ ἦτο καὶ πολυδάπανος, διότι θὰ καταλάμβανε ὑπὲρ τὰς πενήτηντα σελίδας ὡς ἡ παρούσα.

Καταγέλαστος γίνεται, Ἄθως Χατ, ὅχι ὁ ἔχων τόσο καλὸν ἔζλον ὡς σὺ, ἀλλ' ὁ ἀκολουθῶν ἀνοήτους συμβουλὰς. Καὶ πῶς τὰ περῆς εἰς τὴν Ἱερουσόλιν, Στρατηγέ; Ἐμαθεῖς νὰ ζωγραφίζῃς καὶ ἀρκοῦδες; Εὐχαριστῶς δέχομαι τὴν πρότασιν σου, Ἀ ἰάνατε Σώκρατες.

Ἦως δὲν φαντάζομαι; Ἀκριθῶς διότι φαντάζομαι πόσον χαρὸν αἰσθάνεσθαι ὅταν βλῆσαι ἀπάντησίν μου, εἰ αὐτὸ σοὶ ἀπαντῶ, Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίης Ἐλπίδος.

Βεβαίως δὲν εἶνε καλὸν πράγμα ἡ ἀπελπισία, Κάλχα, εἴθε τὸ καταστρεπτικώτερον αἰσθήμα. Ἀπόρρευε πάση δυνάμει τὴν γνωριμίαν τῆς καὶ θὰ ἔχῃς πάντοτε ἐπιτυχίας εἰς τὸν βλοῦ σου.

Ἡ διεύθυνσίς σου μετεβλήθη, Κυρία καὶ Ἀστὴρ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ὁμοσθητοὶ φύσεως αἰνίγματα καὶ ἂν ἐπινοήσῃς, Κυραίγειρε, στείλῃς τὰ μοι, καὶ ἂν ἐγχαριθῶνθαι δημοσιεύθω.

Ὁρθαὶ λύσεις λογίζονται αἱ συμφωνοῦσαι πρὸς τὰς δημοσιευομένας, Ἄσπιδ τῶν Λιανοσκαπῶν Ὀρέων, διότι ἄλλως θὰ ἦτο δυσχερεστάτη ἡ ἐξέλεξις αὐτῶν τοῦτο οὐδένα τῶν διαγωνιζομένων ἀδικεῖ, διότι πάντες ὑπόκεινται εἰς τὸν αὐτὸν κανόνα.

Δὲν εἰσεύρες ἀκόμη ἑλληνικὰ ὁ Ἰδάρ, λέγεις, Ἄστρο Λαγαδάκι; Δὲν εἰσεύρες ἑλληνικὰ; Ἄ! τῶρα λοιπὸν ἐξηγῶ διὰ τί εἶνε τόσο κακὸ παιδί καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὴν μικροῦλαν Ὀλγαν σας. Γρήγορα ἔε μάθη, νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὸς ὠραῖα ἐπιστολάς ὡσάν τὴν ἰδικὴν σου, ἡ ὁποία με κατεμάγευσε.

Παρασμένα ἔχασμένα, Φαληρικὴ Ἀδρα εἰς τὸ ἐξῆς μὴ μοῦ γράψῃς εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου ἐπιστολὴν καὶ λύσεις καὶ θὰ εἴμεθα πάντοτε ἀγαπημένοι.

Ὅμοι τὴν αὐτὴν μετὰ σὲ γνώμην ἔχουν περὶ τοῦ διηγήματος τῆς ἐρετινῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ μου, Μυροδόλος Ἀροῖζης. Τί ὠραῖον διήγημα ὁ Πυραιοπόλης! μοῦ γράφουν. Τί χαριτωμένο ποῦ εἶνε τὸ μυροδόχημα τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ σου! — Τί συγκινητικόν! — Τί θελτικόν! — Ἄχ! πῶς μ' ἀρῆσει ὁ Πυραιοπόλης! — Τί τερπνόν, τί διδακτικόν διήγημα! Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕκαστο: μετὰ τὸ ἰδικόν του ὕψος ἐκδήλοῖ τὸν θαυμασμόν του καὶ τὴν ἐκτίμησιν του πρὸς τὸ ἐν τῷ ἐρετινῇ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ μου δημοσιευόμενον ὠραῖον μυροδόχημα. Καὶ βέβαια καθῆκον τῆς Ἀνθισμένης, τῆς Μαρουσίας, τῆς Νίνας ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἐπάμιλλον αὐτῶν. Καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ Πυραιοπόλης.

Εἰς τὸν ἐξῆλθόν σου εἶπα τὰς εὐχὰς σου, εἴθε Τριπύση τῶρα ποῦ τὸν ἔχεις ἐκεῖ τράβηξέ τον καὶ τὸ αὐτὸ.

Ἡ ἐπιθυμία σου, Βύρων, εἶδες ὅτι ἐτετέλεσθη.

Οἱ συνδρομηταί μου ὄχι μόνον πολλαπλασιάζονται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ καὶ ὀνοῦν ἐκτιμῶν τὸ περιοδικόν μου ποῦ περισσότερο παρ' ἄλλοτε ποτε, φίλοι Ἰωάννη καὶ Παναγιώτη Μαλαμῆ Μαυραγάνη. Ὁ λόγος εὐνοήτος φαίνεται δὲ καὶ αἱ εὐκαρινεῖς εὐχαὶ τῶν φίλων μου συντελοῦν πολὺ εἰς τὸ πρῶτον.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ πεπεσμένα ἄθη, Πρασίνη Κίση, καὶ θὰ τὰ ἔχω πάντοτε εἰς ἐνθύμιον. Σεῦρεῖς ποῖος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ διατηρῶνται τὰ χρώματα καὶ ἡ ζωηρότης τῶν πεπεσμένων ἀθῶων; Εἰς τὰς δύο σελίδας τοῦ βιβλίου, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων θὰ τὰ πιάσῃς, στρώνατε ὀλίγον βάρβακα ἢ τίσις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνεσθαι πολὺ ἰσχυρά, οὔτε νὰ μένουν τὰ ἄθη ἐντὸς τοῦ βιβλίου περισσότερο ἀπὸ πέντε ἕως ἑξ ἡμέρας.

Ἐξεδόθη μετ' ἄλλης τῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένος ὁ νέος ΓΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ τῶν βραβευθέντων δι' ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκδόσει τῆς Ἀ' Ὀλυμπιάδος, καὶ διὰ χρυσοῦ ἐν τῇ Παγκόσμῃ Ἐκδόσει, Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, περιέχων τὰς τιμὰς τῶν ἐν αὐτοῖς ἐκδομένων καὶ εὐρασκομένων βιβλίων ἀποστέλλεται δὲ δωρεάν πρὸς πάντα αἰτούντα αὐτὸν ἐκ τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις, θα δημοσιευθώσιν εν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰουνίου]

160. Αεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα, κρῦον ψυχρὸν τὸ τέλος.
Τὸ ἄλιν ἄν κερδίσεις, ὦ τί χαρὰ ! τί γέλωσ !

161. Αεξίγριφος.

Γενῶμαι κ' ἀναπτύσσομαι ἔς τὴν γῆν τῶν Φαραῶν,
Εἶμαι καρπὸς γλυκύτετος τὴν γῆσιν καὶ χυσοῦς
Καὶ ὄμως τί ἀντίθεσις, μέλας δὲ ἦμην ὁ μισθός
Ἄν γράμμα δὲν συνήπτετο μὲ τὸ μισθὸν αὐτό.

162. Στοιχειόγριφος.

Καὶ εἰς τὸ ταπεινότερον εὐρίσκομαι γραφίον.
Ἀπόκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαίμῳ ἀφαίρτες,
Καὶ ἕτερον εἰς τὴν ἀρχὴν προσάρμασε ψηφίον
Κι' ἄν γελαστής, πουλάκι μου, αἶ τότε... νὰ μὴ χαιρέσαι.

163. Στοιχειόγριφος.

Δῶτε πῆ καὶ βάλε μὲ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή
Ἄν καὶ ὄ' ἀπομύθη μόνος
Θὰ σοῦ φύγη κάθε πόνος.

164. Ἀναγραμματισμοί.

Μυστήριον τὸ αἰνίγμα, μυστήριον ἡ λύσις,
Μυστήριον σοὶ ἰσχυρὸν ἂν μ' ἀναγραμματισμοί.

165. Μισοαἰκόν.

Ὁ Ἕλλην ὁ ἐλεύθερος, ὁ Ἰμηττός κ' ὁ κύων
Ὁ νυμφαγέτης Ποσειδῶν
Καθὼς κ' ἡ πόλις ἡ Σιδῶν
Ὅλα ἄμα ἐγέννησαν ἓνα γνωστὸν θῆριον.

166. Συλλαβικὸν κυδολεξόν.

Εὐρὴ μεγάλην ἤπειρον καὶ ἐκ τῶν πέντε μίαν.
Πλειστάς ἀνάγκας τῆς ζωῆς ἡμεῖς σοῦ θεραπεύομεν.
Τὸ τρίτον ; αἶ συμπεράνα καὶ τότε θὰ ἀνεύρωμεν
Τὴν λύσιν ὅσον τάχιστα χωρὶς ἀμφιβολίαν.

167. Αἰνίγμα δημῶδες.

Γενῶμαι ὕψηλὸν κ' ἀποθνήσκω χαμηλόν.
Ἐστὴν δὲ τῆς Μυροδόλου Ἀνακτίνας.

168-173. Μαθητικὸν γράμμα.

Παῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομέ-
νας ἕξ λέξεις διὰ νὰ σχηματισῶμεν ἄλλας τέσας ;
Ἄηρ, δδός, ραῦς, ἀήρ, ἔλος, φάρος.

174. Φύρθη—μύρθη.

Δίκ νὰ σρεκῶ σάνασθα
ικ' νὰ οατοῦμας αἰτιδῶ
τηῆ φνιηλ μου σινάπλιδα
οατὲ νὲδ νομησῶλ.

175-180. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλῆως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματί-
σον τὰ ὀνόματα ἐνδὲξον συγγραφεῶν τῆς ἀρχαϊότητος.
1) ΑΛΜΠΤΩ. 2) ΕΝΦΟΩΕΝ. 3) ΔΗΟΟΤΕΡ. 4)
ΔΙΚΑΝΟΟΥ. 5) ΔΑΗΘΙΚΟΟΥ. 6) ΑΛΟΟΠΡΕΤΥΧ.

181. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχημάτισον ἀρχαῖαν πα-
ροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων ἀρχομένην ἀπὸ Σ καὶ λή-
γουσαν εἰς τὴν συλλαβὴν σερ.

ΑΑΑΑ, Γ, Δ, ΕΕ, ΙΙ, Κ, Λ, ΝΝΝ, ΟΟΟΟ, Π, Ρ,
ΣΣΣΣ, ΤΤΤ, ΥΥ.

Ἐστὴν δὲ τὸ Ἐπιγραφικὸν Μελωδοκιδεῖον.

182. Κεκρωμένη παροιμία.

Ἦταν πολὺ κακὸ παιδί, γράμματα δὲν μάθαινε, δὲν
ἄκουε τοὺς γονεῖς του, ἐγόριζε ἔδωθε καὶ πάντῃς
ἀπὸ τὸ νρῦ κ' ἔγινε πολυποιάστης πτωχὸς καὶ πάντῃς
καλὸ νᾶχε πουλιά, μὰ τίς πῶ πολλὰς φορὰς τοῦ δὲν εἶχε ;
Ἄλλ' ὅμως ἔπρασ χρόνια ἔτσι, τὸ παιδί ἔγινε νέος μὰ
νέος πτωχὸς καὶ κακότερος ἀπὸ τὸ κεράλι του. Μὰ ἔμε-
λλε : Ἄδεν εἶνε δουλειὰ αὐτῆ, θὰ γίνω ψαρράς. Καὶ γί-
νεται ψαρράς. Κ' ἔκει τὰ ἴδια κάλι πέντε ἔμερες νυσσι-
κὸς καὶ μιὰ χορτάτος καί... ζωὴ χαρισάμενη. Ἦταν
μυονάτος, ἤλιπς πῶς θὰ ἐσοδιάσῃ καὶ ἔκει ἔφουσα ἓνας
διαβολδικαίρος, κύματα, ἀντάρα, πτόχημα καὶ πείνα !
Ἐρῆμο ἔβλεπε τὸ στάδι του, γυμνὸ τὸ σπῆτι του καὶ
ἐλαϊνὸ. Καὶ μὲ τὴν τέχνη αὐτῆ ἔπρασ τὰ χρόνια τῆς
νέστητος του. Τὸν ἐμαύρισε ὁ ἥλιος, τὸν ἔψησε τὰ ἄλασι
τῆς θάλασσας. Ἐγινε ἄνδρας τὰ γένεια ἀρχίαν ν' ἀσπρί-
ζων καὶ τότε μόνον κατόρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν
τῆς παροιμίας τοῦ κρῦβεται ἔς τὸ διηγηματικὸν αὐτό. Θὰ
τὴν εὐρήτε ; ΑΓ ;

Ἐστὴν δὲ τὸ Ἐπιγραφικὸν Ἐπιφάνειον.

183. Ἀπλοὶ ἀποστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὀνόματα πτηνῶν.

1) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 2) Μέρκος τοῦ χρόνου. 3)
Ἦρας τοῦ πρωϊκοῦ πολέμου.

Ἐστὴν δὲ τὸ Βασιλικὸν τῶν Ἑπιφάνειων.

ΛΥΣΕΙΣ

ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου περικοπιῶν ἀσκήσεων.

82. Σαλαμίς (Σάλα, μῦς). — 83. Θαλῆς, Ἄηρ. — 84.

Ἰόνα, Ἰάρα. — 87. Κ

— 85. Α Ρ Τ Α — 86. Ι Η — Ν Ε Ι — Ο Σ Ι

Ρ Ι Ο Ν Ν Ε Ι — Λ Ο Σ Ν Η Σ Σ Α

Τ Ο Μ Η Ο Σ Σ

Α Ν Η Ρ Δ

— 88. Α Σ Η 89-90. Α'.) Ἐαρ. Β') Χει-

μῶν. — 91. Ὁ σαρμῶς. — 92.

Β Ω Μ Ο Σ Καλλίτερον νὰ σιωπᾷ παρά

Δ Ο Η νὰ λέγη πράγματα δυσάρε-

Κ Σ Ν στα. — 93-100. Ἡ ἀνταλλαγὴ

γίνεται διὰ τοῦ γράμματος γ καὶ αἶ σχηματίζονται λέ-
ξεις εἶνε γόνυ, κραυγὴ, ἀγενής, γενεά, ἄγρα ἀγκῶν, γρα-
φίς, γέρων. — 101. ΡΕΘΥΜΝΟΣ, εὐθύμος, θυμός, ὕμνος,
μῦθος, νερόν, ἄρθρος, ὕψος. — 102. ΔΕΙΓΗΡ (1. Δαμίτ.
2. Ἐμαρίων. 3. Ἰρις. 4. Γάμος. 5. Ἠδῆ. 6. Πάρος).
— 103. ΣΑΡΑΗΝΙΑ (Θάλασσα, Σκιάθος, Σῦρος, Ῥόδος,
Κρήτη, Τήνος, Σίβηρος, Ἀνάφη). — Ὁ περίπατος μεγά-
λος φερίσις προτενεῖ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Ἰανουαρίου λόγις σήμερον, ἀπὸ τοῦ προοιμίου δὲ φυλλαδίου ἀρχίται νῦν διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύνανται νὰ λάθωσι
μέρος πάντες ἀνεκέρτως αἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους αὐτοῦ δὲ δημοσιεύσονται εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.